

Dã Nam Nhân

Contents

Dã Nam Nhân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	16
5. Chương 5	21
6. Chương 6	26
7. Chương 7	32
8. Chương 8	37
9. Chương 9	42
10. Chương 10	47

Dã Nam Nhân

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ hiện đại, nhất thụ nhất công, HEDịch giả: Tuấn lãng đại hiệp QTEdit: ito_chanTình trạng: 10 chương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-nam-nhan>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Phòng học lúc này dù có chật ních người vẫn rất yên tĩnh. Mấy đứa học trò tiểu học bình thường hay nghịch ngợm hay gây sự trêu chọc nhau hôm nay thập phần ngoan ngoãn hai chân khép lại, hai tay nhu thuận đặt trên chân. Đặc biệt là đứa nào cũng đều chăm chú lắng nghe thầy giáo giảng bài

Nguyên nhân chính là do mỗi học kỳ nhà trường tổ chức một ngày giao lưu giữa phụ huynh – giáo viên – học sinh, hôm nay chính là ngày đó. Không ít cha mẹ, cô dì, cậu mợ tất cả đều tới trường để ngắm nhìn tiểu quý tử nhà mình học hành. Do đó cho dù bình thường có là một đứa trẻ nghịch ngợm hay quậy phá đến đâu đi chăng nữa thì hôm nay cũng không dám lộ ra, phải cố gắng giả bộ ngoan ngoãn để được khen ngợi.

Trường này là một trường tiểu học tư thục. Học phí ở đây so với bên công lập phải hơn tới mấy chục lần, do đó nếu không phải là con nhà đại phú đại quý chắc chắn không có khả năng cho con theo học ở đây. Khuôn viên trường vô cùng rộng lớn, đầy đủ trang thiết bị hiện đại, đến giáo viên muốn được dạy ở đây phải là vô cùng xuất sắc, vạn người chọn một. Đây cũng là nguyên nhân tại sao học phí lại đắt đến vậy.

“Bác Ngạn, em có thể đọc cho mọi người cùng nghe bài văn của mình không?”

Trong phòng học vang lên âm thanh trầm bổng của thầy giáo. Lập tức một cậu bé ngồi bàn đầu đứng lên, cậu bé có điểm cao hơn các bạn cùng lớp, má hơi ửng hồng, nhưng không vì khấn trương mà bối rối, giọng điệu cực kì tao nhã nhẹ nhàng đọc.

Đỗ Bác Ngạn lớn tiếng đọc bài văn mà mình viết, giọng lạnh lạnh cao vang truyền khắp lớp

“Đề mục : Cha của em. Cha của em vừa anh tuấn lại thông minh, bất kì vấn đề nào em không biết đều có thể hỏi cha, cha nhất định trả lời rành mạch. Cha em chẳng những thông minh mà còn rất tuấn tú. Nhiều a di nhìn thấy cha đều nói nhỏ với em là cha tuấn tú. Sau này lớn lên, nhất định em sẽ thông minh giống cha, cũng hy vọng có thể được nhiều người hâm mộ giống cha vậy.”

Văn của một cậu bé tiểu học năm hai tuy không quá lưu loát nhưng trong giọng của Đỗ Bác Ngạn có thể nghe ra là tràn ngập sùng bái cha hấn. Lớn lên được giống cha chính là ước mơ lớn nhất của hấn.

Bài văn vừa dứt, cả lớp học nghe như có ý cười cợt, một vài bất phụ huynh không nhận được lời văn ấu trĩ ấy cũng phát ra tiếng cười.

Đỗ Bác Ngạn sau khi đọc xong liền quay ra sau, chỉ thẳng vào một người đàn ông mặc âu phục mới đến đang đứng ở một góc tối của lớp học.

“Đó chính là cha em.”

Mọi người đang cười đều đem ánh mắt hướng theo tay của Đỗ Bác Ngạn nhìn đến người đàn ông đang đứng trong góc lớp, nụ cười trên môi lập tức ngưng lại.

Xem ra Đỗ Bác Ngạn không hề khuếch đại. Người đàn ông được Đỗ Bác Ngạn chỉ toàn thân toát ra vẻ quý phái sang trọng, nhẹ gật đầu chào.

Khuôn mặt anh tuấn, dáng người cao lớn, tao nhã dù đang mặc âu phục che kín toàn thân cũng không giấu được thân thể tráng kiện so với người mẫu trên tạp chí có phần anh tuấn hơn nhiều. Không thể tưởng tượng được người như vậy lại có một đứa con lớn chừng này.

Các cô phụ huynh còn trẻ nhìn thấy hấn chỉ biết há to miệng mà ngưỡng mộ , còn các bà phụ huynh lớn tuổi thì lại cười híp mắt , mặt đều đỏ.

Đến lúc tan học, một đám các bà các cô vây quanh cha Đỗ Bác Ngạn . Đỗ Thiên Huyền tỏ ý chán chường, lễ mễ trả lời những câu hỏi mà người xung quanh đặt ra. Nhìn vậy cũng đủ thấy mị lực của hấn lớn đến thế nào.

Đỗ Bác Ngạn không lập tức chạy đến chỗ cha mình mà ngược lại chạy đến bên thầy giáo của hấn la to : “Thầy, em đã nói cha em rất tuấn tú mà, thầy thấy có đúng không?”

Vu Trường Bình ngồi xổm xuống, vuốt ve mái tóc của Đỗ Bác Ngạn . Bề ngoài của Vu Trường Bình không như cha của Đỗ Bác Ngạn, nhìn hấn người ta thấy toát lên vẻ ôn nhu nhã nhặn, đỉnh thực là ra dáng một thầy giáo tốt.

“Đúng vậy, Bác Ngạn. Cha của em rất tuấn tú.”

“Vậy còn mẹ cậu đâu? Có xinh đẹp không?” – Một cô bé mặc một cái đầm hoa rực rỡ, mạnh bạo bước tới đẩy Đỗ Bác Ngạn ra lớn tiếng hỏi. Sau đó quay sang nhìn Vu Trường Bình mỉm cười ôn nhu, có thể thấy là cô bé thích Vu Trường Bình đến thế nào.

“Thầy , thầy có thấy chị em không? Chị em rất đẹp có đúng không?” – Một đám đồng học sinh vây quanh Vu Trường Bình ồn ào hỏi. Vu Trường Bình nhất nhất đều trả lời đẹp , tốt, tuấn tú ... , khiến bọn chúng mừng rỡ hét chói tai.

Đỗ Bác Ngạn chạy đến bên cạnh Đỗ Thiên Huyền , chen vào đám đông đang vây quanh cha hấn, nắm lấy tay cha, mặc kệ mọi người đang nói chuyện, hét lớn : “Cha! Con chỉ cho cha xem thầy của con!”

Bởi vì là con trai độc nhất trong nhà, nên Đỗ Bác Ngạn luôn được nuông chiều hết mực, muốn cái gì là phải được cái đó. Do đó thanh âm của hấn tuy có nét ngây thơ nhưng ý bất buộc.

Đỗ Thiên Huyền bất đắc dĩ cười khẽ, đi theo Đỗ Bác Ngạn.

Vu Trường Bình thấy phụ huynh học sinh đang hướng chỗ mình đi tới, lập tức đứng lên. Phải biết rằng có thể cho con mình học ở một trường mà học phí cao như vậy thì cha mẹ không những là rất giàu có mà còn phải là thuộc giới thượng lưu có quyền thế. Mỗi lần họp, hiệu trưởng đều nhắc nhở các giáo viên là ngàn vạn lần tuyệt đối không thể thất lễ với họ. Huống chi Vu Trường Bình lại là giáo viên mới thì càng phải thận trọng hơn nữa.

“Đỗ tiên sinh.”

“Ngài chính là thầy Vu? Bác Ngạn về nhà luôn miệng nhắc đến thầy, một câu cũng thầy Vu , hai câu cũng thầy Vu. Thằng bé này rất nghịch ngợm lại hay tùy hứng, được thầy dạy dỗ nó bây giờ về nhà lại trở nên rất ngoan ngoãn, biết nghe lời. Thật vất vả cho thầy rồi.”

Đỗ Thiên Huyền khách khí nói, làm cho Vu Trường Bình ngại ngùng, mặt ửng đỏ. Vu Trường Bình nhẹ vuốt tóc Đỗ Bác Ngạn, đứa nhỏ này thông minh sáng dạ, hẳn là niềm kiêu ngạo của cha hắn.

“Bác Ngạn rất thông minh. Mặc dù mới về nước không lâu, tiếng Trung không tốt lắm, nhưng lại thích nghi rất nhanh. Tính tình hoạt bát, vui vẻ, các bạn trong lớp cũng rất quý Bác Ngạn.”

“Đúng vậy, thằng bé này rất giống tôi lúc nhỏ. Đa tạ thầy ngày thường đã quan tâm đến nó.” – Đỗ Thiên Huyền quay sang Đỗ Bác Ngạn trách “Còn không nhanh cảm ơn thầy đi.”

“Cảm ơn thầy.”

Đỗ Bác Ngạn nghe cha và thầy khen vô cùng đắc ý, lớn tiếng nói cảm ơn khiến người xung quanh thấy không nhịn cười được.

Đỗ Thiên Huyền vươn tay ra ý muốn bắt tay, Vu Trường Bình cũng nhanh vươn tay nắm lấy tay Đỗ Thiên Huyền. Đỗ Thiên Huyền nắm lấy tay Vu Trường Bình dùng sức bóp mạnh làm cho Vu Trường Bình cảm thấy kì lạ, trán thấm ra vài giọt mồ hôi.

Đỗ Thiên Huyền sau khi bắt tay, lại nở nụ cười khách khí, sau đó xoay người trở lại chỗ lúc nãy đang đứng, tiếp tục tán gẫu đến khi tan học.

Vu Trường Bình thu thập vật dụng. Hôm nay là ngày hội phụ huynh học sinh đầu tiên của hắn ở trường mới này, hiệu trưởng đã luôn nhắc nhở hắn phải thật thận trọng , tuyệt đối không được thất lễ với bất kì người nào. Hôm nay không có phụ huynh nào tỏ vẻ không hài lòng xem như là hắn cũng thành công được một chút.

Vu Trường Bình mang theo tài liệu đi ra cửa, đang định đón xe về nhà. Bất chợt , Đỗ Bác Ngạn đang ngồi trong một chiếc xe hơi vô cùng sang trọng trên đường , hạ kính cửa xe xuống hướng Vu Trường Bình gọi lớn :

“Thầy Vu, thầy Vu!”

Vu Trường Bình mỉm cười, hướng Đỗ Bác Ngạn vẫy tay. Đứa nhỏ này bình thường đã rất hoạt bát, hôm nay lại có cha hắn đi cùng nên so với bình thường càng thêm huyền ảo hơn, nhưng nói gì thì đứa nhỏ này cũng là vô cùng đáng yêu.

“Bác Ngạn!”

Đỗ Bác Ngạn nhảy xuống xe, chạy nhanh đến bên cạnh Vu Trường Bình, nắm lấy tay hắn , nói : “Thầy Vu, cha em nói thuận đường mời thầy lên xe để cha em đưa thầy về có được không?”

“Ah ... Thầy đón xe về là được rồi” – Vu Trường Bình tìm cách từ chối. Hiệu trưởng nhất định là không muốn giáo viên quá thân thiết với phụ huynh học sinh.

“Không được. Em nhất định phải đưa thầy về.”

Đỗ Thiên Huyền quay cửa kính xe xuống, hướng Vu Trường Bình khách sáo nói : “ Thầy Vu. Để chúng tôi tiễn thầy một đoạn đi, nếu không thẳng nhóc này nhất định sẽ không chịu yên đâu.”

Đỗ Bác Ngạn nghe cha hắn nói, bắt đầu phát huy cá tính ương ngạnh, la lối ầm ĩ : “ Thầy , nhanh đi thầy. Nếu không xe cha em đậu lâu vậy lát sẽ bị kẹt đó.”

Vu Trường Bình còn chưa nghĩ ra cách nào để từ chối, đã bị Bác Ngạn nắm tay kéo vào xe, đóng cửa xe lại rồi quay hỏi Vu Trường Bình.

“ Nhà thầy ở đâu?”

Vu Trường Bình thấp giọng , không được tự nhiên , buộc lòng phải nói địa chỉ.

Đỗ Bác Ngạn được đi xe chung với thầy của hắn, nên cao hứng không thôi, liên tục quay tới quay lui, ngồi không yên.

Đỗ Thiên Huyền trầm giọng gắt : “Ngồi xuống, đứng vậy nguy hiểm lắm.”

“Nhưng mà cha a ...” – Đỗ Bác Ngạn mặc dù đang cao hứng nhưng cũng không dám chống lại lời của cha hắn, đành ngoan ngoãn ngồi xuống.

Đỗ Thiên Huyền điều chỉnh kính sau hướng thẳng mặt Vu Trường Bình nói chuyện

“Thầy Vu, tôi và Bác Ngạn vừa về Đài Loan không được bao lâu. Không biết trong thời gian này tình hình giáo dục ở đây như thế nào? Thấy báo đài nói thực sự là hơi hỗn loạn có phải không?”

Vu Trường Bình cẩn nhẹ môi, khách khí trả lời : “Bình thường thì phải có giấy phép làm giáo viên sau lại đến dự tuyển ở các trường học ...” – Vu Trường Bình thao thao bất tuyệt nói xong một chuỗi dài.

Đỗ Thiên Huyền lại hỏi tiếp :

“Hồi ở Mỹ, tôi có đọc báo thấy một thầy giáo vì dụ dỗ học sinh nam lên giường nên bị phạt. Tôi mới không thích nước Mỹ loạn thất bát nháo, do đó quyết định đưa Bác Ngạn về Đài Loan học. Cũng may Bác Ngạn mới chỉ là học sinh tiểu học nên chắc không gặp phải chuyện này.”

Vấn đề này có điểm bén nhọn, làm Vu Trường Bình không được tự nhiên, nhưng vẫn cố giấu điểm bất an ấy trong lòng, dùng giọng tự nhiên nói

“Tôi nghĩ Đài Loan sẽ không phát sinh chuyện như vậy.”

“Thật chứ? Sao thầy dám khẳng định chắc như vậy? Lần trước tôi có thấy báo đưa tin một thầy giáo vô sỉ dụ dỗ học trò nữ của mình. Thế giới này đúng là chỗ nào cũng điên loạn hết rồi.”

Trán Vu Trường Bình rịn mồ hôi, từng giọt từng giọt thấm ướt khăn tay, dù trong xe có máy điều hòa cũng không làm hắn cảm thấy mát mẻ được. Vu Trường Bình chỉ có thể cố giữ giọng thật tự nhiên nói : “ Đó là trường hợp ngoại lệ thôi.”

“Thầy Vu ah, không phải là tôi nghi ngờ chất lượng giáo dục của Đài Loan, mà là tại tôi thấy còn rất nhiều vấn đề tồn đọng, cái gì mà cải cách giáo dục , đã chín năm qua mà cũng không có nhiều thay đổi. Tôi ở Đài Loan thật không biết làm sao.”

Đem vấn đề bén nhọn này nói, Đỗ Thiên Huyền nhìn Vu Trường Bình cười ôn hòa giống như là đang nói chuyện phiếm

“May mắn gặp được thầy giáo tốt như thầy Vu khiến tôi thêm chút tin tưởng vào nền giáo dục của Đài loan. Thầy Vu, thầy đi dạy bao lâu rồi? Chuyên ngành của thầy là gì?”

“Tôi vốn là giáo viên trung học, sau thi được giấy phép làm giáo viên tiểu học nên mới chuyển đến dạy ở trường tiểu học ...”

Vu Trường Bình máy móc trả lời , sau đó quay sang nhìn Đỗ Bác Ngạn.

Vì hôm nay hiếu động nhiều lại thêm nghe hai người lớn nói những chuyện hết sức nhàm chán nên Đỗ Bác Ngạn nghe một hồi cảm thấy mệt mỏi , lại buồn ngủ nên đã ngủ lúc nào không hay.

Xe chạy đến trước một ngôi nhà cực kì xinh đẹp và sang trọng rồi dừng lại

Vu Trường Bình mở miệng nói : “Nơi này là ...”

Đỗ Thiên Huyền cười nói : “Đây là nhà tôi. Bác Ngạn có vẻ đã mệt rồi nên tôi đưa nó về trước. Để tôi kêu người làm đưa nó vào nhà rồi sẽ đưa thầy về.”

Vu Trường Bình vội vàng xua tay : “Được rồi, Đỗ tiên sinh. Không cần làm phiền ngài như vậy. Ngài chỉ cần chỉ cho tôi biết gần đây có chỗ nào đón xe buýt là được rồi. Bây giờ đã đến nhà ngài, lại thêm chắc hẳn là ngài có nhiều công việc bề bộn , nên sớm vào nhà nghỉ ngơi. Tôi tự về một mình được rồi.”

“Làm sao thầy biết tôi có nhiều việc bề bộn?” – Đỗ Thiên Huyền đột nhiên nhích tới gần Vu Trường Bình, giọng âm hiểm hỏi : “Thầy đã điều tra tôi sao?”

Ngay lập tức, Vu Trường Bình cảm thấy mồ hôi lạnh chạy dọc sống lưng, khắp người bị hàn ý bao quanh.

Đỗ Thiên Huyền thấy Vu Trường Bình kinh hãi, lập tức bật cười lớn, rồi âm trầm nói : “Thực xin lỗi thầy Vu, tính tôi hay đùa thế đó. Có dọa thầy sợ không?”

“Không. Không có.”

Vu Trường Bình cố hết sức lấy giọng tự nhiên nói nhưng sắc mặt hắn đã ngày càng trắng bệch giống như sắp té xỉu.

Đỗ Thiên Huyền đem Đỗ Bác Ngạn giao cho bảo mẫu, bảo cô đưa hắn về phòng ngủ, nói : “Tôi phải đưa khách quý về nhà. Cơm chiều có lẽ sẽ về ăn trễ một chút.”

Đợi bảo mẫu gạt đầu, Đỗ Thiên Huyền mới trở vào xe ngồi vào ghế tài xế .

Vu Trường Bình nói lại : “Đỗ tiên sinh, thật sự không cần phiền ngài đâu. Ngài chỉ cần đưa tôi đến trạm xe buýt gần nhất là được.”

“Không. Tôi sẽ đưa thầy về.”

“Đỗ tiên sinh, thật sự không cần phải phiền toái như vậy ...”

Đang nói chuyện, Đỗ Thiên Huyền bỗng nhiên quẹo vào một ngõ nhỏ u ám , sau đó thẳng gấp làm Vu Trường Bình sém chút nữa là đập mặt vào tấm chắn phía trước.

Đỗ Thiên Huyền lại lập tức cho xe chạy lui, sau đó từ từ tấp vào một chỗ ven đường.

“Đỗ Đỗ tiên sinh.”

Vu Trường Bình run giọng gọi. Rõ ràng là nói sẽ đưa hắn về nhà, bây giờ đột nhiên ngừng xe ở chỗ vắng vẻ như vậy, lại còn tắt cả đèn xe, căn bản là không muốn đưa hắn về nhà mà.

Đỗ Thiên Huyền vẫn giữ nụ cười hiền hòa của cả ngày hôm nay, nhưng ở trong không gian tối tăm như vậy, thoáng chốc khiến người đối diện thấy nụ cười “hiền hòa” của hắn khủng bố vạn phần.

Đỗ Thiên Huyền hướng người bên cạnh, nhẹ giọng hỏi : “Thầy Vu, có cái gì làm thầy sợ sao? Chẳng lẽ là tôi làm thầy sợ ah? Có đúng không?”

Giọng của Đỗ Thiên Huyền là thập phần thoải mái dịu dàng, thậm chí ngôn ngữ giống như đang trêu đùa nhưng cái nụ cười quá mức hiền hòa ấy làm người khác không khỏi cảm thấy quỷ dị

Vu Trường Bình không nói nên lời, thở phì phò, ánh mắt bất an hướng ra ngoài đường cái, giống như đang vô cùng hy vọng lúc này bản thân không phải đang ở trên xe mà đang tự do bên ngoài. Cái không khí khủng bố trong xe thực sự làm hắn muốn bỏ trốn ngay lập tức.

“Không có, tôi đâu có sợ cái gì đâu. Đỗ tiên sinh, cảm ơn ngài đã tiễn tôi một đoạn. Từ nơi này là tôi có thể tự mình về nhà được rồi.”

Vu Trường Bình lập tức quay sang phải , muốn mở cửa xe, nhưng cửa xe không chút động đậy, hắn mới biết là Đỗ Thiên Huyền đã khóa cửa xe rồi

“Đỗ ... Đỗ tiên sinh, có thể làm phiền ngài mở cửa xe được không?”

“Tại thầy mở sai cách rồi. Thầy Vu, để tôi giúp thầy.”

Đỗ Thiên Huyền hướng người ngang qua Vu Trường Bình. Vu Trường Bình nín thở không dám nhúc nhích. Đỗ Thiên Huyền ép sát người vào Vu Trường Bình khiến hắn ngửi được cả mùi nước hoa trên người Đỗ Thiên Huyền

Hương vị ấy làm tim Vu Trường Bình đập mạnh, hấn lập tức nhích người tránh né , không dám ở quá gần người kia. Hương vị ấy làm hấn nhớ lại một ít chuyện mà hấn đã cố quên từ lâu.

Đỗ Thiên Huyền dùng lực cố gắng mở cửa xe như cửa xe vẫn như cũ không chịu mở. Hấn buông tay, quay qua Vu Trường Bình , tươi cười như thể cửa xe không mở thì hoàn toàn không liên quan đến hấn.

“Thầy Vu , cửa xe hình như bị hư hay sao đó. Cái xe này cũng thực là có cá tính quá đi, mỗi lần có khách, nếu là người tốt nó sẽ hăng hái chạy thật nhanh thật êm, nhưng nếu khách là lạn hóa (cái này không hiểu, chắc ý là người xấu hen? Bạn nào hiểu thì chỉ dùm nha) , thì nó lại trở chứng.”

Đỗ Thiên Huyền rõ ràng muốn vũ nhục Vu Trường Bình, không hề che giấu nói rõ Vu Trường Bình là lạn hóa.

Mặt Vu Trường Bình tái nhợt, môi run rẩy, không nói nên lời.

Đỗ Thiên Huyền thầm nghĩ rõ ràng bị nói như vậy thì Vu Trường Bình đáng lý phải nói lại, không ngờ hấn chẳng những không biện hộ, ngay cả mắt cũng không dám nhìn thẳng vào Đỗ Thiên Huyền giống như là khẳng định lời của Đỗ Thiên Huyền

Vu Trường Bình thì lúc này căn bản là không còn hơi sức đâu mà để tâm đến lời nói của Đỗ Thiên Huyền mà một lòng một dạ chỉ muốn nhanh nhanh xuống xe tránh xa Đỗ Thiên Huyền mà thôi.

Vu Trường Bình lẩm bẩm : “Tôi ... tôi thực sự phải về nhà . Đỗ tiên sinh, ngài có thể mở cửa xe bên kia để tôi ra được không?”

“Nếu tôi nói không được?”

Nãy giờ Đỗ Thiên Huyền luôn mang vẻ mặt tươi cười bỗng nhiên âm trầm, chẳng những không còn tươi cười mà vẻ mặt còn như lo lắng thâm trầm, giống như Đỗ Thiên Huyền từ sáng đến giờ và Đỗ Thiên Huyền bây giờ là hai người khác nhau vậy.

Hết chương 1

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

“Đỗ. Đỗ tiên sinh.”

Vu Trường Bình khấn trương nói, tay không ngừng mò lấy chốt cửa cố gắng mở cửa xe. Nghe giọng nói của Đỗ Thiên Huyền thật sự làm hấn kích động, tim đập mạnh, từng chữ từng chữ mà Đỗ Thiên Huyền nói đều khiến Vu Trường Bình hoảng sợ, quả thật là muốn phá cửa chạy trốn mà.

Gò má Vu Trường Bình đột nhiên bị một trận đau rát, ra là người bên cạnh mình, Đỗ Thiên Huyền vừa tát hấn một cái. Âm thanh của cái tát thâm thúy vang lên, làm cho người khác hiểu được là Đỗ Thiên Huyền đã dùng nhiều lực đến thế nào. Đỗ Thiên Huyền lạnh lùng nói, trong giọng tràn ngập uy hiếp.

“Cái đồ ti tiện, dám tiếp cận con ta. Cả ngày hôm nay ta thấy người dám cả gan đối với con ta hư tình giả ý, thật sự làm ta muốn đem người ra mà lăng trì đến chết.”

Vu Trường Bình bị Đỗ Thiên Huyền tát một cái, nửa bên mặt sưng đỏ, hơi thở dồn dập, cả người dựa vào cửa xe, không nói nên lời. Hấn thực sự không thể chống chế gì. Lúc sáng gặp lại hấn đã hy vọng Đỗ Thiên Huyền không nhận ra mình, bởi lẽ sự tình dù sao cũng đã qua lâu lắm rồi. Hai người bọn họ bây giờ cũng thay đổi khá nhiều so với trước kia.

Đỗ Thiên Huyền bây giờ đã là một ông chủ lớn, cao cao tại thượng là một doanh nhân có quyền thế chứ không còn là một anh chàng học sinh ngây thơ thuở nào. Còn Vu Trường Bình bây giờ chỉ là một giáo viên tiểu học. Địa vị hai người lúc này thật sự là rất cách biệt.

Từ lúc xảy ra sự việc kia, hai người bọn họ chưa từng gặp lại. Cả hai đều xem như chưa từng quen biết , cố hết sức để quên đi.

Đỗ Thiên Huyền nhẹ nhàng ấn nút khóa, sau đó đẩy Vu Trường Bình ra khỏi xe, rồi bản thân cũng bước xuống xe. Đối với Đỗ Thiên Huyền, việc đánh Vu Trường Bình không hề làm hắn cảm thấy áy náy. Đỗ Thiên Huyền giọng ác ý nói : “Người cút đi cho ta. Cút càng xa càng tốt. Người tốt nhất là đừng có giả bộ ân cần với con ta. Nếu người còn dám ra vẻ quen biết với ta thì người hãy chờ đó. Nếu biết khôn thì nên cút càng xa càng tốt.”

Đỗ Thiên Huyền lớn giọng, ánh mắt hung bạo nhìn Vu Trường Bình đầy sát khí. Nhìn hắn bây giờ căn bản là hoàn toàn khác với con người lịch thiệp , phong nhã mà hắn thường thể hiện trước mặt mọi người, hiện tại Đỗ Thiên Huyền không hề khống chế bản thân, tùy ý mặc cho cơn giận dữ chiếm toàn bộ tâm trí.

“Vu Trường Bình, người nghe rõ rồi chứ. Ta không muốn Bác Ngạn về nhà lại nhắc đến người. Nếu ta biết thấy Vu mà mấy hôm nay nó nhắc đến là người thì ta đã sớm đưa nó chuyển trường rồi.”

“Tôi ... tôi ...”

Đỗ Thiên Huyền trở vào xe, trước khi đóng cửa còn nói thêm

“Ta đánh người lần này chính là nợ mà người đã thiếu ta mười năm trước. Thứ người đề tiện như người mà đòi làm giáo viên. Nực cười. Làm bộ nghiêm trang đạo mạo lừa đời. Chỉ nhìn thôi cũng làm ta muốn phun. Ta không cho phép người dạy con ta, lại càng không cho người dụ dỗ nó. Thứ không biết liêm sỉ *** đáng như người mà đòi gần gũi con ta ah. Đừng có mơ. Cái đồ nam kỹ không biết xấu hổ.”

Nói xong, Đỗ Thiên Huyền đóng mạnh cửa xe, chuyển tay lái, cho xe chạy mất hút như thể hắn không chịu nổi việc tiếp tục hít thở chung bầu không khí với Vu Trường Bình. Vu Trường Bình từ lúc bị Đỗ Thiên Huyền hất xuống xe vẫn ngồi chồm hổm dưới đất. Bóng đêm dần bao phủ hắn.

Vu Trường Bình lúc té cũng không bị thương gì nhưng hắn cảm thấy dường như tất cả sức lực của hắn đã bay biến đâu mất, cứ ngồi ngây ngốc đó mãi.

Đêm dần khuya. Con đường trở nên vắng vẻ không có người qua lại cho nên cũng không ai chứng kiến được vụ việc ban nãy. Một tay chống xuống đất, Vu Trường Bình chậm chậm đứng lên.

Cầm lấy khăn tay lau đi những giọt mồ hôi lạnh đọng trên trán, Vu Trường Bình khom người phỉ phỉ đi tro bụi đọng trên quần áo, biểu tình bình tĩnh như thể những lời nhục mạ đầy ác ý này giờ giống gió thoảng qua tai, rất nhanh sẽ biến mất, hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến hắn.

Người đàn ông đã từng là người quan trọng nhất trong đời hắn, kẻ đã làm rung động trái tim hắn, đem cho hắn bao nhiêu tình cảm lưu luyến , sau đó giống như một cơn cuồng phong chợt đến rồi rất nhanh chợt biến mất , nay lại đột ngột xuất hiện ...

Phỉ xong tro bụi trên người, nhưng hai gò má do bị đánh lúc này giờ bắt đầu đau rát, Vu Trường Bình không có tâm trạng để xem coi vết thương trên mặt mình nghiêm trọng cỡ nào. Hắn chỉ chậm rãi lê bước trên con đường vắng vẻ, trong không gian yên tĩnh không tiếng động ấy chỉ vắng vắng vang lên thanh âm khe khẽ của hắn

“Không sao , không sao, không sao, hoàn toàn không sao”

“Rốt cuộc thì thầy đã làm cái gì hả ?” – Trong phòng, tiếng rống giận của hiệu trưởng vang lên thiếu chút nữa là làm kính cửa sổ vỡ tan.

Vu Trường Bình đứng trước bàn hiệu trưởng , cúi đầu, không giải thích câu nào . Bởi vốn dĩ hắn không thể nào có thể giải thích được mối quan hệ phức tạp của hắn và Đỗ Thiên Huyền.

“Thầy Vu. Tôi biết thầy mới vào làm, nhưng bình thường tôi thấy biểu hiện của thầy cũng không đến nỗi nào, còn được phụ huynh học sinh khen ngợi. Nhưng mà tôi thật sự không hiểu nổi, thầy đã làm cái gì để cho phụ huynh nói thầy không thích hợp làm giáo viên cho con họ. Đồ tiên sinh trước giờ vốn là một người hiền hòa, chưa bao giờ than phiền một cái gì. Thầy rốt cuộc đã làm cái gì để người ta nói thầy như vậy hả?”

“Xin lỗi! Lần sau tôi sẽ chú ý hơn.”

Cho dù hiệu trưởng có trách cứ thế nào, Vu Trường Bình cũng chỉ một mực cúi đầu không giải thích.

Hiệu trưởng rống giận một hồi, một hồi thở dài. Nhớ lúc thi tuyển biết bao nhiêu người tài năng cạnh tranh thi tuyển. Cuối cùng cũng chỉ chọn ra một số người xuất sắc nhất trong số đó. Vu Trùng Bình chính là một trong số đó.

Quan trọng hơn nữa là tất cả học sinh của Vu Trùng Bình đều rất thích hắn. Do đó hiệu trưởng thật sự là không muốn mất một giáo viên tốt như Vu Trùng Bình.

“Tôi biết thầy làm việc cũng không tồi. Thôi vậy đi, ở phía trên thì để tôi nói giúp thầy. Còn thầy thì đến nhận lỗi với Đỗ tiên sinh. Mua một ít lễ vật đến nói chuyện. Tôi sẽ cố gắng hết sức để làm dịu bớt vụ này, nhưng mà chủ yếu vẫn là ở phía Đỗ tiên sinh. Nếu Đỗ tiên sinh vẫn không bỏ qua cho thầy thì thật sự là tôi hết cách rồi.”

Ở trường công lập, giáo viên còn có một ít quyền trong tay, còn trường này là trường dân lập, hiệu trưởng vốn cũng không có quyền lực nhiều, thường phụ thuộc vào phụ huynh học sinh. Hiệu trưởng có thể làm đến như vậy đã là rất khoan dung với Vu Trùng Bình rồi. Vu Trùng Bình gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu mình phải làm gì.

“Thầy ra ngoài đi. Sắp đến giờ học rồi.”

Tiếng chuông vừa vang, Vu Trùng Bình đã đến lớp. Vừa vào lớp, Vu Trùng Bình đã thấy lớp hôm nay có thái độ bất thường.

Vu Trùng Bình thấp giọng nói : “Trật tự. Bắt đầu vào học.”

“Thầy, có phải cha của Bác Ngạn trách cứ thầy đúng không? Cha cậu ấy không cho thầy dạy chúng em nữa phải không?”

Tiểu Văn, cô bé rất yêu mến Vu Trùng Bình lên tiếng, xong lại quay sang Đỗ Bác Ngạn trừng mắt nhìn : “Cậu còn chối? Do mẹ tôi nói cho tôi biết. Mẹ tôi nhất định không nói dối.”

Đỗ Bác Ngạn giận dữ : “Cậu nói vậy, cha tôi nói thầy Vu là giáo viên giỏi, cha tôi nhất định không làm vậy đâu! Cha tôi nhất định không có trách cứ thầy đâu. Không phải!”

Mẹ Tiểu Văn là chi hội trưởng hội phụ huynh, ở nhà luôn hết mực yêu thương đầu tư bồi dưỡng cho bé, làm cho Tiểu Văn mặc dù tuổi còn nhỏ cũng đã rất có bản lĩnh. Trong lớp chính là học sinh đứng đầu, lời nói rất được các bạn nghe theo, không một học sinh nào dám bắt nạt cô bé.

Tiểu Văn chỉ vào Bác Ngạn nói : “ Tôi sẽ kêu toàn bộ nữ sinh trường không thêm nói chuyện với cậu, nam sinh nào nói chuyện với cậu, tôi cũng sẽ kêu tất cả nữ sinh không chơi với hắn.”

Hai má Đỗ Bác Ngạn đỏ lên , vẻ mặt tức giận, không cam lòng bị xem thường , nói lại : “Đừng có nói nhiều, tôi cũng kêu tất cả nam sinh trường này không thêm nói chuyện với cậu cho biết.”

Vu Trùng Bình đi đến bàn Tiểu Văn và Đỗ Bác Ngạn, nghiêm khắc nói : “Tiểu Văn , Bác Ngạn , không được nói lung tung. Không có ai trách cứ thầy hết. Các em là bạn học, không được lôi kéo các bạn khác cô lập bạn mình. Phải biết yêu thương giúp đỡ lẫn nhau.”

“Nhưng mà thầy ...” – Tiểu Văn còn muốn tranh cãi nữa.

Vu Trùng Bình ngăn lại, nói tiếp : “Đã đến giờ vào học rồi.”

Từ lúc đó, không khí lớp học trở nên quỷ dị. Hai gò má Đỗ Bác Ngạn đỏ lên giận dữ, cả ngày không thêm nói câu nào. Tiểu Văn cũng bất động trừng mắt liếc nhìn hắn. Hai học sinh đứng đầu nhóm con trai và con gái đối đầu nhau khiến cho các học sinh khác trong lớp cũng không dám nói gì.

Mãi đến lúc tan học, bảo mẫu của nhà Đỗ Bác Ngạn đến đón hắn về nhà. Vu Trùng Bình không có dịp nào để nói lời an ủi hắn.

Đỗ Bác Ngạn không ăn cơm chiều, tự nhốt mình trong phòng không cho ai vào.

Đỗ Thiên Huyền đi làm về, nghe bảo mẫu nói về hành vi bất thường của Đỗ Bác Ngạn mới lập tức đến xem. Đẩy cửa phòng vào, hắn không ngờ Bác Ngạn đang ngồi bên trong khóc.

“Con sao vậy?”

Nghe vậy, Đỗ Bác Ngạn cầm lấy con người máy mà hân thích nhất, nhắm người Đỗ Thiên Huyền quăng. Sau đó nước mắt như mưa, rống lên khóc.

“Con ghét cha. Là cha đi trách cứ thầy Vu có đúng không? Bằng không Tiểu Văn sẽ không nói vậy. Cậu ấy chưa bao giờ nói dối cả. Con ghét cha. Cha là người xấu.”

Đỗ Thiên Huyền chụp món đồ chơi, thản nhiên nói : “Thầy Vu là thầy giáo giỏi, nhưng không được tốt lắm. Cha muốn con học một giáo viên tốt hơn.”

Đỗ Bác Ngạn nghe nói càng khóc rống lên. Lúc đầu hắn chỉ hoài nghi lời của Tiểu Văn. Nhưng nghe cha hắn thừa nhận chính mình đã trách cứ thầy Vu, hắn không chịu nổi

“Con không muốn giáo viên nào khác hết. Con muốn thầy Vu. Nếu thầy Vu đi, con sẽ bỏ nhà đi luôn.”

“Con nói bậy bạ gì đó.” – Đỗ Thiên Huyền giận dữ hét lớn.

Đỗ Bác Ngạn cầm lấy điện thoại ẩn số. Đầu dây bên kia vừa bắt máy, hắn bèn hét lớn : “A Kiệt. Đêm nay tôi muốn đến nhà cậu ngủ. Phải ... tôi sẽ ở rất nhiều ngày...”

Đỗ Thiên Huyền giật điện thoại giận dữ nhìn Đỗ Bác Ngạn.

Đỗ Bác Ngạn giận đỏ mặt. Hắn từ nhỏ đã kiêu căng tùy hứng, hơn nữa tính tình ngang bướng, lại được cha yêu chiều nên tính cách càng lúc càng ngang ngạnh

“Là lỗi của cha. Con không muốn ở chung với cha nữa.”

“Con ...”

Đỗ Thiên Huyền không ngờ mọi chuyện lại như vậy. Hơn nữa Đỗ Bác Ngạn lúc này lại bắt đầu giãy dụa trên giường khóc rống lên. Lúc đầu cứ ngỡ mọi chuyện dễ giải quyết , không bận tâm đến ý của Đỗ Bác Ngạn, không ngờ sự tình ngày càng rối ren.

“Cha không thương con, cho nên mới làm vậy ... Con không muốn thầy Vu đi ... không chịu ... không chịu đâu ...”

Đỗ Thiên Huyền cố gắng kiềm chế , ngồi bên giường con trai yêu quý trấn an : “Cha sẽ nói chuyện với thầy Vu, sẽ không để thầy Vu đi đâu. Con chịu không?”

Đỗ Bác Ngạn ngẩng mặt : “Cha không gạt con chứ?”

“Không gạt. Nào, ngoan, giờ xuống nhà ăn cơm nha.”

Đỗ Bác Ngạn lúc này mới chịu lau nước mắt, ngừng khóc, ngoan ngoãn đi xuống lầu ăn cơm

Cuối tuần, Vu Trường Bình khó khăn lắm mới hẹn được gặp mặt Đỗ Thiên Huyền. Còn Đỗ Thiên Huyền vốn không muốn nhưng do áp lực từ Đỗ Bác Ngạn nên đành phải đồng ý lái xe đến gặp mặt Vu Trường Bình.

Vu Trường Bình biết rõ, dẫu có mua lễ vật gì đi chăng nữa cũng không có cách nào làm Đỗ Thiên Huyền không chán ghét mình, nên cũng đành tùy tiện chọn một lễ vật nào đó để đi mà thôi.

Gặp Vu Trường Bình, Đỗ Thiên Huyền nghiêm mặt, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn lễ vật qua một cái.

“Vào xe đi. Lát nữa tôi còn ghé qua văn phòng nên chúng ta trực tiếp nói chuyện trên xe luôn.”

Ngồi vào ghế bên cạnh lái xe, Vu Trường Bình nhẹ giọng nói : “Đỗ tiên sinh, ngay cả ngày lễ bái thiên cũng đi làm, thật sự là vất vả.”

Đỗ Thiên Huyền dừng xe ở một chỗ cho đậu xe miễn phí. Hắn ghét những lời khách sáo vô nghĩa, lại càng không muốn nói nhiều lời với Vu Trường Bình.

“Đừng nhiều lời. Vu Trường Bình, người giỏi thật đấy. Lôi kéo được cả Bác Ngạn. Nó nói nếu người đi, nó cũng sẽ bỏ nhà đi luôn.”

Vu Trùng Bình không nói chỉ nhìn xuống, bây giờ dù có nói thêm gì thì cũng đều uổng phí, Đỗ Thiên Huyền nhất định sẽ không tin hẳn không hề kích động Bác Ngạn.

“Tôi chỉ muốn làm tốt công tác ...”

Đỗ Thiên Huyền nắm chặt tay lái, Vu Trùng Bình nâng ánh mắt lên, bắt chợt hai ánh mắt giao nhau, giống như có một dòng điện lưu chạy xuyên qua. Đỗ Thiên Huyền thở một hơi thật sâu, dòng lạnh khí này giờ chợt tan biến, chỉ thấy một dòng nhiệt lưu nóng hổi chạy khắp cơ thể. Hắn đảo ánh mắt qua cổ người bên cạnh. Kia là cái cổ trắng nõn như ngọc mà xưa kia hắn từng lưu lại hồng ấn xinh đẹp. Hai người đã từng cùng ở giữa cái nóng mùa hè, chỉ có quạt điện là cái duy nhất đem lại một chút mát mẻ, nhưng dù ngồi cả ngày cùng nhau trong cái nóng oi bức như vậy thì chỉ cần bên nhau cả hai cũng cảm thấy thoải mái, cứ như thời gian bên nhau có bao nhiêu cũng không đủ.

Đó là đoạn quá khứ của một thời tuổi trẻ ngây thơ bằng bột mà Đỗ Thiên Huyền vốn muốn quên từ lâu.

Vu Trùng Bình cảm thấy cái nhìn kỳ lạ của Đỗ Thiên Huyền, toàn thân bối rối, trán lúc này đã lấm tấm mồ hôi.

“Khốn kiếp. Được. Ta sẽ không trách cứ người nữa nhưng từ rày về sau người không được quá thân cận ta. Bây giờ người lập tức cút xuống xe cho ta.”

Đỗ Thiên Huyền nắm lấy gói lễ vật phía sau xe, ấn vào người Vu Trùng Bình. Hắn không thể chịu nổi bản thân lúc này lại xúc động mà nhớ tới quá khứ đáng ghét kia.

“Cút cho ta. Lập tức xuống xe.”

Vu Trùng Bình run rẩy lập tức cầm gói lễ vật, một tay nắm cửa xe, đang muốn mở cửa xuống xe, chợt thu tay về, nghiêng người quay nhìn con người anh tuấn bên cạnh, hắn biết những lời mình sắp nói sẽ làm quan hệ giữa mình và Đỗ Thiên Huyền lâm vào hoàn cảnh nào.

“Chúng ta không có cách nào thay đổi loại tình huống này.”

Vu Trùng Bình lên tiếng, mồ hôi càng lúc càng túa ra hai tay, làm cho bàn tay trắng mịn giờ ảm ướt không thôi. Hích thở thật sâu để đẩy lùi cảm giác khó chịu trong lòng, cố gắng nói tiếp.

Đỗ Thiên Huyền khó hiểu, dùng ánh mắt ác ý nhìn Vu Trùng Bình tựa như muốn đem hắn băm thây vạn đoạn : “Người tốt cuộc muốn nói chuyện quái quỷ gì?”

“Chúng ta không thể phủ nhận rằng bản thân bị hấp dẫn lẫn nhau ...”

Vu Trùng Bình nuốt một ngụm nước miếng, toàn thân khô nóng, mỗi một lỗ chân lông lúc này đang tích cực thoát đi hơi nước ít ỏi còn trong người hắn.

Hai mắt Đỗ Thiên Huyền trợn to, phun ra lời miệt thị : “Chết tiệt. Ta dù có muốn tìm một người đến thao, thì nhất định cũng không thèm tìm đến loại người thấp hèn vạn người thao, một nam kỹ như ngươi.”

“Tôi biết từ ngày ly hôn đến giờ, anh lúc nào cũng bề bộn nhiều việc, căn bản là không có thời gian để tìm bạn gái. Nhưng anh còn trẻ, lẽ nào cơ thể không cần phát tiết?” – Vu Trùng Bình bỗng nhiên nói.

Đỗ Thiên Huyền nhìn chằm chằm Vu Trùng Bình giống như thể hắn không ngờ Vu Trùng Bình có thể nói ra những lời như vậy.

Vu Trùng Bình cố gắng giữ vững nổi lòng, ngăn không cho cơ thể run rẩy, nói tiếp từng lời mà bất kỳ ai nghe thấy cũng đủ để trợn mắt há mồm.

“Hiện tại tôi đang làm giáo viên của trường dân lập, tiền lương tuy rằng rất cao, nhưng đồng thời nghề này cũng đòi hỏi sinh hoạt cá nhân phù hợp đúng yêu cầu của nhà giáo. Anh cũng biết tôi là đồng tính luyến ái, không thể có mối quan hệ bình thường như người khác được. Nhưng là tôi lại cần phát tiết, chỉ bằng chúng ta không ...”

“Người cầm mồm cho ta.”

Không muốn nghe Vu Trùng Bình nói tiếp, Đỗ Thiên Huyền rống giận.

“Xuống xe. Lập tức xuống xe cho ta.”

“Một vòng chỉ cần mấy giờ. Ở khách sạn bình thường là được. Không để lại gánh nặng gì. Chúng ta cũng phải thừa nhận là trước kia hoan ái với nhau cũng rất thích thú mà.”

Đỗ Thiên Huyền không thể chịu nổi, nắm lấy cổ áo Vu Trường Bình, hung tợn như muốn giết hắn. Loại vô sĩ này, dù nhiều năm không gặp, đến giờ vẫn không thay đổi. Hạ lưu, vô sĩ, không biết xấu hổ. Chỉ có hắn mới dám nói ra những lời này. Muốn được người khác coi trọng lần nữa? Đừng có mơ.

“Nếu ta muốn đàn ông, ta vẫn có thể kiếm ra vô khối người còn trẻ, đáng yêu, xinh đẹp hơn người. Một thằng đàn ông đã hơn ba mươi tuổi, già như người rồi thì đừng mong hấp dẫn được ta.”

Cầm Vu Trường Bình hơi run một chút, cúi đầu, hai tay hướng dây lưng phía dưới của Đỗ Thiên Huyền mò tới.

Cho dù Đỗ Thiên Huyền có phản kháng thế nào cũng không thể nào phủ nhận được mỗi đụng chạm của Vu Trường Bình đều đem lại cho hắn một dòng điện lưu khoải cảm.

“Tại sao chúng ta không kiểm tra thử?”

“Dừng tay.” – Đỗ Thiên Huyền ngăn hai tay của Vu Trường Bình lúc này đã rờ đến nơi mẫn cảm của hắn, chuẩn bị kéo hạ khóa kéo, sờ tới phần thịt nóng hổi bên trong.

Ngay cả những lời khinh miệt của Đỗ Thiên Huyền lúc này cũng không thể phủ nhận được lực hấp dẫn của một người đàn ông ngoài ba mươi như Vu Trường Bình. Thân dưới của Đỗ Thiên Huyền hoàn toàn phản bội chủ nhân của nó, sau khi được kéo ra khỏi khóa đã nóng như lửa, đứng thẳng biểu hiện rõ ràng trạng thái của chủ nhân nó.

Hết chương 2

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Vu Trường Bình không giật mình trước tình huống này, hắn nhẹ mở đôi môi hồng nhạt, đem phần phân thân đang nóng rực như lửa của Đỗ Thiên Huyền nhét vào trong miệng, từ từ thưởng thức hương vị của nó.

“Người đang làm cái gì?”

Đỗ Thiên Huyền cố sức lôi kéo đầu của Vu Trường Bình ra. Ngược lại Vu Trường Bình càng cố sức giữ chặt phần phân thân của Đỗ Thiên Huyền, ra sức liếm, lấy lòng Đỗ Thiên Huyền đồng thời cũng là lấy lòng chính mình.

Khả năng cách âm của xe rất tốt, do đó người bên ngoài không thể nghe thấy gì bên trong xe, đồng thời bên trong xe cũng vậy. Trong xe chỉ duy nhất phát ra âm thanh nút liếm của Vu Trường Bình.

Hô hấp của Đỗ Thiên Huyền càng lúc càng nhanh hơn, phát ra từng đợt thở dốc.

“Đủ rồi, bỏ ra.” – Đỗ Thiên Huyền kiên quyết kéo đầu Vu Trường Bình ra.

Hai má Vu Trường Bình phồng hồng, hô hấp dồn dập, đôi môi căng mọng càng làm mê người.

Vu Trường Bình đưa tay tự thâm nhập hạ thân của mình. Hạ thân vì chuyện lúc này bây giờ cũng đang cương ngạnh lên cần giải phóng.

Vu Trường Bình thở phì phò, hai mắt tràn ngập phiếm tình ngược nhìn Đỗ Thiên Huyền, hai tay âu yếm hạ thân, hai chân mở ra giống như đang mời gọi chờ đợi Đỗ Thiên Huyền tiến vào.

Đỗ Thiên Huyền nhìn thẳng Vu Trường Bình. Cái nhìn như lửa thiêu đốt làm Vu Trường Bình không chịu nổi, cúi đầu rên rỉ. Tiếng rên rỉ vang lên làm mê đắm lòng người.

Đầu của Vu Trùng Bình vô lực tựa lên lưng ghế dựa, tuy nhiên ánh mắt không rời khỏi người Đỗ Thiên Huyền lấy một khắc nào, động tác tay bên dưới mỗi lúc một nhanh đồng thời miệng cũng phát ra âm thanh kiêu mị càng ngày càng cấp bách hơn.

Nhìn hình ảnh kiêu mị trước mắt, cổ họng Đỗ Thiên Huyền càng lúc càng khô khốc, cho dù biết người bên cạnh hẳn là kẻ phóng đảng vô sĩ đến cỡ nào nhưng cũng không thể ngăn thân thể mình vì hành vi *** loạn kia mà bị kích tình mãnh liệt.

Hơn nữa đúng như lời Vu Trùng Bình nói, từ lúc trở về Đài Loan đến giờ đã một năm, vì công việc ban đầu bận rộn, không có thời gian kết giao bạn, càng không có thời gian giải tỏa ham muốn bản thân.

Đỗ Thiên Huyền cũng là một người đàn ông bình thường, đã từng nếm qua hương vị tình dục, biết được cảm giác sung sướng khi gần gũi với đàn ông. Hơn nữa đây lại là do Vu Trùng Bình khơi mào, đồ đã dâng đến tận miệng, Đỗ Thiên Huyền đại gì lại buông tha.

Hướng hồ đối với loại người vô sỉ không có tình dục là không sống được như Vu Trùng Bình, Đỗ Thiên Huyền đã biết thậm tường. Hôm nay nếu không phải là hắn đi khách sạn với Đỗ Thiên Huyền thì chắc cũng sẽ đi với người khác thôi. Vậy không có lý do gì mà Đỗ Thiên Huyền không hưởng thụ một phen.

Đỗ Thiên Huyền mở chìa khóa xe, nhấn ga, tiến nhanh vào một motel gần nhất. Mới dừng xe, Đỗ Thiên Huyền liền xoay nhìn Vu Trùng Bình bên cạnh lúc này đang dùng nhãn thần đầy mê hoặc nhìn hắn.

“Ngô ân”

Khoảng khắc hai đầu lưỡi giao nhau, giống như có một luồng điện lưu chạy xuyên qua thân thể, khiến cho cả hai bất chợt đều bị chấn động thân thể, phát ra âm thanh rên rỉ.

Hai tay Vu Trùng Bình gắt gao ôm lấy cổ Đỗ Thiên Huyền, liên tục ma sát vào áo của Đỗ Thiên Huyền, càng cố gắng để thân thể dính chặt vào nhau, trên mũi ngửi được mùi mồ hôi đầy nam tính quen thuộc, tuy bây giờ trông có vẻ thành thực hơn trước kia.

Nụ hôn của Đỗ Thiên Huyền cũng từ từ theo môi đi xuống chiếc cổ trắng nõn, rồi đến ngực của Vu Trùng Bình, đôi tay tham lam không ngừng xoa nắn hồng nhũ phía trước.

Vu Trùng Bình mới cảm thấy trước ngực hơi phát đau, chưa kịp phản ứng bỗng có một cơn đau mãnh liệt xông thẳng lên đại não.

Ở phía sau lưng, tại chỗ tư mật của Vu Trùng Bình co rúm lên, đang liên tục bị xâm nhập, chà đạp, làm cho toàn thân hắn cảm thấy vừa e lệ đau đớn, vừa khoái cảm kích tình.

Tại thời điểm cao trào kết thúc, Vu Trùng Bình gần như ý loạn tình mê, hô hấp loạn nhịp, áo sơ mi nút thắt tất cả đều đã cởi bỏ, đến quần cũng không biết đã ở phương nào. Chỉ có Đỗ Thiên Huyền là vẫn áo mũ chỉnh tề, xem ra vừa rồi hắn đã tự chỉnh trang lại tốt lắm.

Hai mắt Vu Trùng Bình mờ sương, đôi môi run rẩy, thân thể nóng như lửa đốt. E rằng cơn nhiệt trong người lúc này khó có thể đình chỉ. Chẳng lẽ Đỗ Thiên Huyền dự định lúc này sẽ đi.

Nghi vấn của hắn lập tức bị đập nát.

“Xuống xe, chúng ta lên phòng.”

Đỗ Thiên Huyền nói, rồi nhanh chóng mở cửa xe ra ngoài.

Hai chân Vu Trùng Bình lúc này đã hư nhược, hai tay vô lực, một lúc sau mới chật vật mở cửa xe ra ngoài được.

Lúc Vu Trùng Bình ra khỏi xe thì Đỗ Thiên Huyền đã đi đến cầu thang, không thèm chờ hắn. Chỉ có một mình Vu Trùng Bình đang từ từ cất bước ở phía sau. Thái độ xem thường cùng chán ghét Vu Trùng Bình của Đỗ Thiên Huyền đã thể hiện rõ ràng.

Vu Trùng Bình cơ hồ cảm thấy hai chân không thể chống đỡ nổi thể trọng của chính mình. Cây cầu thang kia bỗng chốc trở nên dài vô tận không có điểm dừng. Vu Trùng Bình nghĩ hay là thừa dịp chưa phát sinh chuyện gì quá đà có thể quay đầu bỏ đi, xem như không có việc gì xảy ra? Nhưng là ... bộ não không còn

khả năng điều khiển bản thân, nụ hôn sâu đậm đầy cảm dỗ lúc này làm cho hắn không thể nào quên. Trái tim liên tục đập mạnh, rõ ràng là thiêu thân lao đầu vào lửa, tự tìm đường chết nhưng hắn lại nắm chặt tay vịn, mồ hôi nóng mồ hôi lạnh lần lượt túa ra, từng bước từng bước lên cầu thang. Mỗi bước đi là mỗi bước làm lòng hắn loạn khuê, bên tai tiếng nói quay đầu lại không ngừng vang lên, dừng để bản thân một lần nữa rơi vào vũng bùn tối tăm, tuy vậy kí ức về lòng ngực nóng bỏng, nụ hôn đầy khoái cảm của Đỗ Thiên Huyền liên tục hiển hiện. Dù sao bản thân đã không còn gì để mất, vậy thì một lúc thân hoan hà cớ gì mà hắn phải sợ?

Đỗ Thiên Huyền mãi mãi sẽ không yêu hắn, hắn cũng sẽ không yêu Đỗ Thiên Huyền, vậy hắn còn sợ cái gì? Chỉ là vài phút phát tiết của cơ thể, chờ hắn thỏa mãn hoặc là Đỗ Thiên Huyền thỏa mãn xong, bọn họ sẽ không gặp lại nữa. Dù sao với địa vị hai người bây giờ, cơ hội tiếp xúc nhau cũng không nhiều. Tránh gặp mặt là chuyện hết sức dễ dàng.

Vu Trường Bình không ngừng đấu tranh tư tưởng cơ hồ như xé rách cả thể xác lẫn tinh thần hắn, ngay thời điểm hắn muốn xoay người bỏ chạy, chợt phía trước xuất hiện một bàn tay mà hắn đã từng rất quen thuộc, kéo hắn lại gần. Ngay khi bàn tay đó chạm vào thân thể Vu Trường Bình như vô lực, mặc cho đối phương kịch liệt hôn.

Ngay khi cả hai ngã lên giường, tay Vu Trường Bình đã vừa nắm vừa kéo áo của Đỗ Thiên Huyền, làm lộ ra bờ ngực to lớn rắn chắc, so với thời thiếu niên còn có điểm mạnh mẽ hơn nhiều.

Đỗ Thiên Huyền nằm đè lên trên Vu Trường Bình, đùi liên tục ma sát phần hạ thân Vu Trường Bình làm nó nhanh chóng cương ngạnh. Một trận đấu tranh tư tưởng kịch liệt lúc này bỗng nhiên vô nghĩa. Vu Trường Bình biết bản thân trong lòng thực sự là muốn Đỗ Thiên Huyền, nên chủ động cởi quần, để lộ ra phần hạ thân trần trụi, kẹp lấy thất lưng của người trước mặt.

“Người không mắc bệnh chứ? Loại người thích quan hệ lung tung như người mấy năm qua chắc cũng mắc không ít mấy bệnh bấy. Vậy mà còn muốn lây bệnh cho ta? Ta chưa đến nỗi mất lý trí vậy đâu. Buông!”

Đỗ Thiên Huyền nheo mắt nhìn Vu Trường Bình, nói ra những lời nhục mạ khiến Vu Trường Bình cảm thấy xấu hổ. Hắn hiểu tại sao Đỗ Thiên Huyền lại nói vậy. Bởi trong mắt Đỗ Thiên Huyền, hắn chính là loại người như thế.

“Không, không có.”

Đỗ Thiên Huyền không tin lời Vu Trường Bình nói, mở ngăn kéo ở bên giường lấy ra BCS mà nhân viên khách sạn đã chuẩn bị sẵn.

“Là người yêu cầu chuyện này, vậy tự mình mang vào cho ta xem”

Vu Trường Bình bối rối tiếp nhận, hai tay xé mở bao.

Đỗ Thiên Huyền vẻ mặt buồn chán, phảng phất ý muốn sẽ xoay người đi bất cứ lúc nào.

Vu Trường Bình ngửa đầu nhìn thân ảnh cao lớn trước mặt, hai tay nhẹ nhàng đeo BCS vào cho Đỗ Thiên Huyền. Tuy gương mặt Đỗ Thiên Huyền lúc này biểu hiện lạnh lùng, nhưng hạ thân đã cương ngạnh nóng hổi lộ rõ ham muốn của chủ nhân.

Vu Trường Bình nhìn không chớp mắt, khát cầu Đỗ Thiên Huyền, lửa trong thân không ngừng thiêu đốt, một chút lí trí lúc này cũng không còn. Nếu như lúc này Vu Trường Bình còn chút lí trí nào thì là nên xoay người bỏ chạy, vĩnh viễn sẽ không gặp lại Đỗ Thiên Huyền, không hôn môi, cũng không ôm. Tốt nhất là dọn đi thật xa để mãi mãi không nên gặp nhau nữa.

“Quay người lại. Ta không muốn nhìn mặt người mà làm.”

Ngực Vu Trường Bình nhói đau. Nhưng hắn có thể hiểu được tâm tình của Đỗ Thiên Huyền, nếu không phải vì tình thế xô xao, có lẽ cả đời này Đỗ Thiên Huyền cũng không muốn đụng đến cái thân thể dơ bẩn của hắn nữa.

Vu Trường Bình nghe lời, xoay người, nằm úp sấp người. Với kinh nghiệm bản thân hắn hiểu lát nữa sẽ có dạng đau đớn gì, hắn run giọng hỏi: “Không bôi trơn trước sao?”

“Không cần. Ta không định làm nhiều, huống chi mấy năm nay người lạ giao , hẳn đã quen để cho đàn ông đi vào chứ?”

Đỗ Thiên Huyền tách hai hông của Vu Trường Bình ra, chỉ hơi dùng thuốc bôi trơn ngay lối vào, rồi không lưu tình ra sức một bước xâm nhập vào, làm Vu Trường Bình đau đến mức mất đi ý thức.

“Đáng chết. Nhanh lên.”

Vu Trường Bình đau đến mất đi ý thức. Mỗi lần Đỗ Thiên Huyền va chạm, Vu Trường Bình đều cố gắng nhịn xuống cảm giác không thoải mái, cố gắng thả lỏng thân thể, thì cảm giác khó chịu mới bớt dần .

Đỗ Thiên Huyền do người phía trước đau đớn nên hạ thân của mình cũng cảm giác khó chịu, nhưng vẫn cố gắng xâm nhập, làm đau đớn ngày càng tăng, khiến thất lực hẳn tê dại, hơi thở phì phò.

“Àn. A a.”

Đôi môi Vu Trường Bình mở ra, phun ra từng đợt từng đợt, không phải là thống khổ rên rỉ mà là khoái cảm vui sướng. Nghe thanh âm đó , Đỗ Thiên Huyền càng gia tăng lực đạo, cơ hồ như muốn phá nát dinding đạo của Vu Trường Bình.

“Oa. A không. Dừng ... , dừng lại”

Vu Trường Bình không thể kiềm chế hành vi, cả thân thể được Đỗ Thiên Huyền mạnh mẽ ôm lấy, cơ thể trong tư thế nửa quỳ nửa bò, trực tiếp nuốt trọn phần hạ thể của Đỗ Thiên Huyền.

Sóng tình làm cả hai mất lý trí, cho dù Vu Trường Bình có kêu Đỗ Thiên Huyền dừng lại hay giảm tốc độ thì Đỗ Thiên Huyền giống như tai điếc, chỉ cố gắng để bản thân phát tiết mà thôi.

Vu Trường Bình không chịu nổi kích thích , hét lên một tiếng chói tai, liền phóng thích toàn bộ dục vọng .

Đỗ Thiên Huyền bên trong bị mật động của Vu Trường Bình đột ngột co rút, thở hổn hển đồng thời cũng phát tiết bên trong cơ thể hẳn.

Hai mắt Vu Trường Bình mờ lẹ, từ trước tới giờ chưa từng đạt đến khoái cảm như vậy, mắt lúc này đã ngập trong nước mắt vui sướng.

Nhìn hai mắt nhắm lẹ của Vu Trường Bình, Đỗ Thiên Huyền khinh thường nói:

“Người rốt cuộc đã cùng bao nhiêu đàn ông lên giường mới có thể luyện ra loại công phu này?”

Đỗ Thiên Huyền lạnh lùng bỏ lại một câu, liền tiến vào phòng tắm. Chờ hẳn đi ra, mặc quần áo vào, vẻ mặt lạnh lùng , giống như người làm tình kịch liệt lúc nãy cùng Vu Trường Bình là người khác.

“Ta đi trước. Nếu người muốn ở đây nghỉ ngơi thì cứ ở.” – Đỗ Thiên Huyền để lại một ngàn tệ , nói : “Cho người về taxi.”

Vu Trường Bình nhìn bóng dáng lãnh đạm đi khuất. Lưu luyến ôm lấy chăn nệm còn lưu lại chút mùi cơ thể của Đỗ Thiên Huyền. Cơ thể Vu Trường Bình mặc dù đau nhưng là vẫn không ngăn được cảm giác thoải mái.

Hai chân đau nhứt, giống như chứng minh hai người lúc nãy đã cùng mây mưa ở khách sạn rẻ tiền này. Bàn tay hẳn vuốt về vết cắn mà lúc nãy Đỗ Thiên Huyền đã để lại, bên miệng lộ ra tia cười đau khổ yếu ớt.

Chỉ cần duy trì quan hệ như vậy thôi là được rồi. Quan hệ thể xác, không liên quan đến tình cảm , như vậy không sợ bị tổn thương. Cho dù là lúc này đây, mất đi lý trí, nhưng cũng có sao?

Đỗ Thiên Huyền sẽ không gây khó dễ cho hẳn nữa, cũng sẽ không gây khó cho kẻ nào, chỉ cần phát tiết nhất thời thôi, sẽ tan thành mây khói trong phút chốc.

Về phía Đỗ Thiên Huyền , sau đó bèn ra về với hội phụ huynh là hiểu lầm nhân cách của Vu Trường Bình , nên xin bỏ qua mọi chuyện. Lớp học của Vu Trường Bình lại trở về bình thường.

Tuy nhiên không ai biết rằng, vào mỗi Chủ nhật, Đỗ Thiên Huyền sẽ đến rước Vu Trường Bình. Sau khi Vu Trường Bình ngồi vào xe, hai người sẽ lái xe đến khách sạn.

Thời gian ở khách sạn cũng không lâu lắm, Đỗ Thiên Huyền sau khi giải quyết , khoảng một , hai giờ sẽ chấm dứt. Sau khi kết thúc, Đỗ Thiên Huyền sẽ rời đi, lưu lại một ngàn tệ tiền taxi cho Vu Trường Bình.

Nhưng không phải là chủ nhật nào bọn họ cũng gặp nhau. Vào ngày chủ nhật lần thứ sáu, Vu Trường Bình thức trắng đêm đợi điện thoại, mong Đỗ Thiên Huyền gọi. Ngay thời điểm nhận được điện thoại, Đỗ Thiên Huyền chỉ là đơn giản hỏi hắn có đi hay không, ngôn từ ngắn gọn chưa bao giờ biểu lộ một chút tình cảm giống như là đi kiểm một kẻ qua đường để phát tiết.

“Ồ. Ừ. A.”

Mới vừa vào khách sạn, quần áo Vu Trường Bình đã bị cởi sạch, sau đó hai chân bị Đỗ Thiên Huyền mạnh mẽ khai mở, động tác thô bạo , làm cho thất lực Vu Trường Bình run rẩy đồng thời cảm giác đau đớn từ phía trước truyền lại do va đập vào cái giường cứng của căn phòng khách sạn rẻ tiền.

Đỗ Thiên Huyền mỗi lần vào trong cơ thể Vu Trường Bình đều không hề làm động tác chuẩn bị, chỉ là thô bạo xâm nhập, làm cho Vu Trường Bình đau đớn cơ hồ muốn bỏ chạy, nhưng là những lúc như vậy không chỉ Vu Trường Bình đau đớn, cả Đỗ Thiên Huyền sau khi vào mảy mui chặt , trên mặt cũng lộ ra biểu cảm thống khổ giống như tra tấn, làm Vu Trường Bình cảm thấy đau lòng.

Hay tay Vu Trường Bình đặt lên khuôn mặt anh tuấn phía trước, vươn người hôn lên đôi môi đó, dần dần đau đớn biến thành cảm giác vui sướng không kiềm chế được, chỗ tư mật nhanh chóng trở nên mềm mại bao phủ lấy phần hạ thân của người anh tú đó.

Liên tục đẩy mạnh, đùa nghịch , làm cho Vu Trường Bình không thể khống chế thanh âm rên rỉ. Nhưng vừa phát tiết xong, Đỗ Thiên Huyền như thường lệ liền bỏ lại Vu Trường Bình , vào phòng tắm tẩy rửa.

Có lẽ cơ thể đã dần quen với đau đớn, Vu Trường Bình không như trước đây mỗi lần làm xong là không nhúc nhích nổi, hắn nhìn cửa phòng tắm khép hờ, lộ ra thân ảnh Đỗ Thiên Huyền, làm cho hắn cảm thấy mê muội.

Vu Trường Bình bước xuống giường, lấy hết dũng khí, đẩy cửa phòng tắm, nước ấm theo thân thể cường tráng của Đỗ Thiên Huyền chảy xuống, làm cho Vu Trường Bình mê đắm không rời mắt.

Gần đây, Đỗ Thiên Huyền đã ít tìm hắn, sắp đến nghỉ hè, học kì kế tiếp, biết đâu Đỗ Thiên Huyền sẽ cho Đỗ Bắc Ngạn chuyển trường, lúc đó cơ hội để hai người gặp mặt sẽ không còn.

Vu Trường Bình không hiểu chính mình rốt cuộc là muốn cái gì? Chỉ biết là hắn muốn tiếp cận Đỗ Thiên Huyền một chút, ở giây phút ngắn ngủi này, hắn mong hai người có cơ hội được gần nhau hơn.

“Người vào đây làm gì?”

Đỗ Thiên Huyền chán ghét nhìn Vu Trường Bình làm hắn bối rối, mặt đỏ bừng. Vu Trường Bình cố gắng giả bộ dạng vô liêm sỉ mỉm cười : “Tôi chỉ muốn chúng ta tắm chung.”

“Ra ngoài”

Vu Trường Bình không đi ra ngoài, ngược lại còn đóng cửa.

Hai hàng chân mày của Đỗ Thiên Huyền dựng thẳng, Vu Trường Bình thấy thế còn tiến đến vò sen, cùng tắm với Đỗ Thiên Huyền.

Hơi nước ấm áp xối vào cơ thể, Vu Trường Bình rất ít khi phơi nắng, do đó làn da trắng nõn, gương mặt búp bê thoát nhìn không đoán được tuổi, so với Đỗ Thiên Huyền hắn lớn hơn vài tuổi nhưng với cơ thể như vậy người khác nhìn vào nghĩ chắc Đỗ Thiên Huyền lớn hơn.

Cơ thể hai người gần sát nhau, cơ hồ có thể cảm giác được nhiệt khí của đối phương. Hai tay Vu Trường Bình đây bọt xà phòng, lướt qua ngực Đỗ Thiên Huyền.

Đỗ Thiên Huyền bắt lấy tay hắn, âm thanh trầm thấp không dấu sự khinh bỉ nói : “Ta nói người đi ra ngoài, người nghe không hiểu sao? Ta không muốn nhìn thấy mặt người, cho dù là ở trên giường cũng không muốn nhìn mặt người mà làm.”

Vu Trường Bình không vì lời sỉ nhục của Đỗ Thiên Huyền mà nao núng, ngược lại ngược mặt nhìn Đỗ Thiên Huyền nói : “Anh có thể xem tôi như người khác cũng được, không vấn đề gì.”

Vu Trường Bình đưa tay xuống , đụng tới phần hạ thể của Đỗ Thiên Huyền vỗ về đùa nghịch, cảm giác thấy thứ trong tay càng lúc càng trở nên cứng rắn.

Đỗ Thiên Huyền thô bạo nắm lấy tóc Vu Trường Bình, nheo mắt nhìn kẻ vô sỉ trước mặt.

“Vu Trường Bình, ngươi muốn gì?”

Vu Trường Bình không để ý cơn đau từ da đầu truyền đến, ngửa đầu nhìn Đỗ Thiên Huyền.

“Tôi còn muốn anh.”

Vu Trường Bình ngồi xổm xuống, cúi đầu , đầu lưỡi tiếp xúc với vật nam tính đã vô cùng cứng rắn trước mặt, từ từ nhắm nháp hương vị của Đỗ Thiên Huyền. Hành vi đầy khiêu khích khiến Đỗ Thiên Huyền khúat phục, ngồi xuống để cho Vu Trường Bình hành sự.

Kết thúc, đánh dấu lần đầu tiên Đỗ Thiên Huyền ở cùng Vu Trường Bình hơn nửa giờ so với bình thường, mà Vu Trường Bình cũng là lần đầu tiên được cảm nhận nửa giờ vui sướng.

Hết chương 3

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

“Thầy, con có một chuyện hết sức quan trọng muốn nói với thầy. Thầy có thể nói chuyện với con một chút được không?”

Đỗ Bác Ngạn bình thường linh hoạt, thông minh, lão lĩnh hôm nay nói chuyện mặt lại hơi ửng hồng vẻ mắc cỡ, nhìn vào là biết có chuyện quan trọng khó nói.

Vu Trường Bình từ trước đến giờ rất yêu mến Đỗ Bác Ngạn, bởi vậy một chút yêu cầu nhỏ nhoi đó làm sao mà cự tuyệt cho được.

Vu Trường Bình gật đầu nói : “Được , vậy lát nữa tan học , em đến phòng giáo viên gặp thầy nha.”

Không ngờ Đỗ Bác Ngạn lại lắc đầu : “Không được, chỗ đó nhiều người lắm, người khác sẽ nghe được chuyện của em.”

Phòng giáo viên thông thường ngoài giáo viên ra còn có không ít học sinh ra vào, nhiều người nhiều miệng. Xem ra việc mà Đỗ Bác Ngạn muốn nói với Vu Trường Bình là chuyện bí mật , không muốn nhiều người biết.

Nhìn khuôn mặt Đỗ Bác Ngạn rất giống Đỗ Thiên Huyền, Vu Trường Bình chợt thất thần nhớ lại chuyện hôm trước. Từ lần ở khách sạn , hắn chủ động tằm chung với Đỗ Thiên Huyền đến nay đã một tháng, Đỗ Thiên Huyền không còn liên lạc với hắn nữa.

Phải chăng Đỗ Thiên Huyền đã chán ghét hắn sao? Hoặc đã Đỗ Thiên Huyền đã kiếm được đối tượng mới, không cần tìm hắn nữa?

“Thầy. Bây giờ làm sao?” – Thấy Vu Trường Bình không trả lời, Đỗ Bác Ngạn lo lắng hỏi.

Vu Trường Bình giật mình, quay lại trấn an Đỗ Thiên Huyền : “Vậy lát nữa em ở lại một chút, thầy dẫn em đi uống nước trái cây.”

“Dạ.”

Đỗ Bác Ngạn nghe vậy mặt nở nụ cười tươi tắn, lộ ra hai má lúm đồng tiền, nhìn thật giống Đỗ Thiên Huyền lúc xưa. Nhìn cảnh này bất giác làm Vu Trường Bình cảm thấy đau lòng. Từ lúc đó đến nay Vu Trường Bình đã không còn được dịp nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Đỗ Thiên Huyền dành cho hắn nữa.

Xoa đầu Đỗ Bác Ngạn, Vu Trường Bình yêu thương nói : “Chuông reo rồi, nhanh vào lớp đi.”

“Dạ.”

Ngay khi chuông tan học reo, Đỗ Bác Ngạn đã lập tức vọt tới phòng giáo viên. Vu Trường Bình dẫn Đỗ Bác Ngạn đến một quán cơm cao cấp gần trường, chọn tầng cao nhất, ít người lui tới. Sau khi yên vị, Vu Trường Bình giúp Đỗ Bác Ngạn gọi nước trái cây.

Quầy viên đá trong nước trái cây một lúc lâu, Đỗ Bác Ngạn vẫn nhăn nhó cúi đầu uống nước , cũng chưa chịu nói ra bí mật trong lòng.

Vu Trường Bình khó nhịn tò mò chuyện Đỗ Thiên Huyền làm mấy đêm liền hắn không ngủ được, bèn chủ động hỏi Đỗ Bác Ngạn : “Cha em dạo gần đây công việc có bận rộn nhiều không?”

Đỗ Bác Ngạn kì quái nhìn Vu Trường Bình, không nghĩ là Vu Trường Bình lại hỏi chuyện cha hắn. Nhưng do tuổi còn nhỏ, làm sao nghĩ nhiều được, lập tức thành thật trả lời.

“Cha em ra nước ngoài công tác một tháng, ngày mốt mới về.”

Một tháng trời Vu Trường Bình trần trọc suy nghĩ đủ mọi lý do vì sao Đỗ Thiên Huyền không gặp hắn nữa, nay nghe câu trả lời của Đỗ Bác Ngạn mọi đau khổ, lo lắng đều biến mất. Thấy Đỗ Bác Ngạn vẫn khó hiểu nhìn mình, hắn cũng không biết giải thích vì sao lại quan tâm đến cha hắn nên đành lảng sang chuyện khác.

“Bác Ngạn, không phải con có chuyện quan trọng muốn nói với thầy sao?”

Nhắc đến chuyện này, lập tức làm cho Đỗ Bác Ngạn khôi phục bộ dạng nhăn nhó lúc nãy, cúi đầu tiếp tục quầy viên đá trong ly trái cây.

“Thầy có yêu ai chưa?”

Vu Trường Bình ngạc nhiên nhìn Đỗ Bác Ngạn

Khuôn mặt Đỗ Bác Ngạn dần ửng đỏ, thì thào nói : “Thầy có bao giờ nghĩ yêu một ai đó, rồi lúc nào cũng muốn ở cùng cô ấy, muốn đưa cô ấy về nhà?”

Vu Trường Bình chợt hiểu lý do làm Đỗ Bác Ngạn lo lắng chính là bởi đứa trẻ này sớm trưởng thành, hiện tại đã để ý đến một cô bé nào đó nên mới phiền muộn

Nhìn khuôn mặt người đối diện quá giống Đỗ Thiên Huyền làm lòng ngực Vu Trường Bình trào lên một cảm giác đau đớn không tên.

Vu Trường Bình khàn giọng nói : “Yêu một người thật sự rất khó . Khi người ấy không ở bên cạnh, em luôn nghĩ đến người ấy, nhưng khi người ấy ở bên cạnh , em lại cảm thấy cho dù có ở cùng người ấy bao lâu đi nữa cũng là không đủ. Trong lòng luôn ngập đầy hình ảnh của người đó, lúc nào cũng lo lắng sợ hãi, lo sợ hạnh phúc sẽ như gió thoảng qua, lo sợ có thể ngày mai mọi hạnh phúc này sẽ tan biến.”

Đỗ Bác Ngạn ngay ra như phỏng nghe Vu Trường Bình nói, cho dù là nghe không hiểu nhưng là vẫn cố gắng nuốt từng lời.

“Vậy có nghĩa là em không nên yêu hay sao?”

Lời của Đỗ Bác Ngạn làm Vu Trường Bình giật mình. Mới chợt nhớ từ nãy đến giờ hắn đang tự nói mình hơn là nói cho Đỗ Bác Ngạn nghe.

“không đâu Bác Ngạn. Tình huống của mỗi người mỗi khác, con thích người ta, người ta nhất định sẽ thích con.”

“Nhưng mà” Đỗ Bác Ngạn vênh môi nói : “Nhưng mà Tiểu Văn nói cậu ấy thích thầy.”

Ra là cô bé học cùng lớp với Đỗ Bác Ngạn, tiểu Văn là người mà Bác Ngạn thích. Vu trường Bình xoa đầu Đỗ Bác Ngạn nói : “Thầy không có dự định sẽ yêu ai, nên con cứ yên tâm mà thích tiểu Văn đi.”

“Thầy không thích tiểu Văn sao?”

Nhìn ánh mắt Đỗ Bắc Ngạn là biết nó đã thích tiểu Văn thế nào. Tiểu Văn vừa hoạt bát , thông minh , lại xinh đẹp. Cho dù tính tình hơi nóng nảy nhưng lúc nào cũng là do thấy chuyện sai trái là đấu tranh chống lại. Bởi thế càng làm Đỗ Bắc Ngạn thêm thích tiểu Văn.

“Không, thầy ...”

“Thầy nói cho em biết là thầy thích ai đi. Em sẽ nói cho Tiểu Văn biết để cậu ấy hết hy vọng.”

Đỗ Bắc Ngạn hết sức dồn ép làm Vu trường Bình cười khổ : “Thầy không có thích ai hết. Dù là có cũng là chuyện rất lâu về trước rồi.”

“Là ai vậy thầy?”

“Không có , thầy không có thích ai hết.”

“Thầy mới nói trước đây có thích một người mà.” – Đỗ Bắc Ngạn oán trách bắt lỗi Vu trường Bình.

Cái nhú nhú mảy khó chịu của Đỗ Bắc Ngạn giống y như Đỗ Thiên Huyền làm cho Vu Trường Bình không dám nhìn thẳng vào mắt hắn. “ Không có, thầy thật sự không có. Đến bây giờ cũng không có.”

Đỗ Bắc Ngạn bỗng nhiên nói : “Thầy thật đáng thương. Sao lại không có người thích. Giống em là được rồi, em rất thích tiểu Văn.”

Vu Trường Bình trở mặt nhìn ly nước trước mặt. Nước trái cây để lâu không khuấy đều lắng đọng lại ở dưới đáy cốc, nhưng là tâm tình của hắn dù để lâu cũng không lắng đọng.

Ánh mắt Vu Trường Bình mờ mịt lộ ra tia vô vọng , đọng đầy chua xót. Hắn vĩnh viễn là không bao giờ được hạnh phúc. Bao nhiêu lời sỉ vả , nhục mạ hắn , mãi mãi cũng không bao giờ rửa sạch được.

“Thầy chỉ sợ đời này vĩnh viễn cũng không thể yêu ai.” – Vu trường Bình thần thờ nói.

Đỗ Bắc Ngạn nghe không rõ , hỏi lại : “Thầy vừa nói gì ?”

Vu Trường Bình nhanh chóng khôi phục ánh mắt bình thường : “Không có gì. Uống nước nhanh lên. Bảo mẫu đợi con này giờ rồi kia.”

Đỗ Bắc Ngạn vừa nghe nói nước trái cây, bèn lập tức nhớ đến hương vị ngọt ngào của nó, không thèm hỏi nữa quay sang uống tiếp ly nước của mình.

Vào giữa trưa tuần sau, di động Vu Trường Bình chột reo.

Thanh âm trầm thấp của Đỗ Thiên Huyền vang lên trong điện thoại : “Bây giờ người có rảnh không?”

“Có ! Có !”

Tay Vu Trường Bình run đến nổi thiếu chút nữa là không cầm di động được. Dựa theo lời Đỗ Bắc Ngạn nói, Đỗ Thiên Huyền là mới đi công tác về được ba ngày, vậy là bọn họ đã một tháng không gặp.

“Vẫn ở chỗ cũ. Bây giờ ta không rảnh để đến đón người. Người tự đón taxi đến đi.”

“Được.”

Không đợi Vu Trường Bình nói xong, Đỗ Thiên Huyền đã cúp máy.

Vu Trường Bình vội vàng lao ra khỏi nhà, đón taxi, nhưng bởi vì con đường đến khách sạn xảy ra tai nạn xe cộ nên bị tắc đường. Ngặt nỗi từ nhà Vu Trường Bình đến khách sạn chỉ có thể đi mỗi con đường này.

Nhìn thời gian dần trôi , nếu cứ chần chờ như vậy có lẽ Đỗ Thiên Huyền sẽ không đợi hắn đến mà sẽ bỏ về. Nếu vậy không biết đến bao lâu mới được gặp mặt Đỗ Thiên Huyền nữa.

Suốt một tháng trời trông ngóng , lo lắng đến mất ăn mất ngủ , khiến Vu Trường Bình không thể chịu được tình cảnh nếu không được gặp Đỗ Thiên Huyền .

“Tôi xuống xe chỗ này.”

Vu Trường Bình lấy tiền thanh toán taxi. Hắn biết nếu từ đây chạy đến khách sạn cũng sẽ không nhanh hơn được lại thêm kiệt sức. Nhưng hắn vẫn chạy như điên.

Đã lâu Vu Trường Bình không vận động nhiều như vậy, nên cơ thể có lên tiếng phản đối. Hai chân cơ hồ đã nhuyển ra, mồ hôi ướt đầm như tắm. Chân hắn đang mang đôi giày da không thích hợp cho vận động đường dài như vậy làm chân hắn đau nhứt, nhưng Vu Trường Bình cũng không thèm để ý, cầm đầu chạy tiếp.

Vu Trường Bình biết, so với việc không được gặp Đỗ Thiên Huyền thì một chút đau đớn này là chẳng là gì cả.

Khi chạy đến khách sạn, Vu Trường Bình đã như sắp tắt thở, nhìn đồng hồ hai giờ hai mươi lăm phút. Phía trước khách sạn không có xe, lẽ nào Đỗ Thiên Huyền không đợi nổi đã về trước?

Vu Trường Bình mệt mỏi ngã trước cửa khách sạn, cả người bối vì chạy bộ mà bị sốc. Lúc này đột nhiên một chiếc xe màu đen từ từ tiến tới, hướng Vu Trường Bình mở cửa xe.

Vu Trường Bình chậm chạp ngẩng đầu, bên trong xe không ai khác chính là Đỗ Thiên Huyền. Trong nháy mắt mọi mệt mỏi của Vu Trường Bình đều biến mất, hắn mừng đến suýt phát khóc.

“Lên xe.”

“Xin lỗi... Lúc này đường bị tắc, nên tôi mới đến muộn ...”

Vu Trường Bình nói năng lộn xộn, ngồi vào trong xe, toàn thân ướt đầm mồ hôi. Nhìn vào kính chiếu hậu, hắn thấy gương mặt mệt mỏi, trên người có mùi hôi, như thế này thì còn ai mà muốn lại gần hắn nữa.

Bên trong chiếc xe cao cấp của Đỗ Thiên Huyền tràn ngập mùi mồ hôi của Vu Trường Bình, cả người mệt mỏi vô lực, thoát nhìn sẽ không làm cho người ta cảm thấy xúc động. Vu Trường Bình cảm thấy xấu hổ vô cùng, cơ hồ muốn dùng cả hai tay che mặt mình lại, hắn biết mình lúc này trông rất xấu xí, khó coi. Cho dù là Đỗ Thiên Huyền chưa nói gì nhưng hắn biết nhìn mình như vậy thì không ai còn cảm thấy hứng thú. Hướng hồ với địa vị của Đỗ Thiên Huyền, muốn tìm một người tiêu chuẩn cao thì đâu có khó gì.

“Lát nữa tôi đi tắm sẽ không còn mùi nữa. Anh ... anh có còn muốn tôi không?” – Vu Trường Bình cơ hồ nói không nên lời, mở miệng nói như khấn cầu.

“Người chạy bộ tới đây?” – Đỗ Thiên Huyền không trả lời Vu Trường Bình, lãnh đạm hỏi.

“Bởi vì giữa đường xảy ra tai nạn nên bị tắt đường. Mà từ nhà tôi đến đây chỉ có mỗi con đường đó, nên tôi mới ...”

Vu Trường Bình nói không nên lời, nhìn bản thân trong kính chiếu hậu làm hắn cảm thấy tự ti cực điểm.

Đỗ Thiên Huyền lái xe vào gara khách sạn.

Đỗ Thiên Huyền chăm chú nhìn Vu Trường Bình khiến hắn không dám ngẩng đầu. Ngay lúc này, Vu Trường Bình hiểu rõ, hắn hơn Đỗ Thiên Huyền vài tuổi, lại không có sắc đẹp gì khả dĩ quyến rũ được người khác, đúng như lời Đỗ Thiên Huyền nói hắn chỉ là một ông già không hấp dẫn mà thôi.

Nếu không phải vì Đỗ Thiên Huyền không muốn quan hệ lung tung, hắn cơ bản sẽ không còn có được loại quan hệ này.

“Xuống xe.”

“Xin lỗi. Mùi rất khó chịu phải không? Chỉ là do tôi ...” – Vu Trường Bình ngập ngừng giải thích, đầu đã cúi thấp đến mức không thấy mặt đất.

“Lên phòng đi.” – Đỗ Thiên Huyền ngắn gọn nói.

Vu Trường Bình sau khi vào phòng, chạy ngay vào phòng tắm. Trong phòng tắm, nhìn vào gương, nó đã miêu tả chân thật cái mệt mỏi cùng xấu xí của một ông lão như hắn. Nước mắt tuôn rơi, Đỗ Thiên Huyền đích thực trước đây không hề chăm sóc hắn mà chỉ đơn giản là nói sự thật mà thôi. Hắn biết rõ từ đây

Đỗ Thiên Huyền sẽ không tìm hấn nữa, bọn họ sẽ không còn gặp lại nhau . Từ rày về sau sẽ không ai cảm thấy hứng thú với hấn nữa.

Cửa phòng tắm bị đẩy ra. Đỗ Thiên Huyền toàn thân không mặc gì , từ từ tiến vào.

Vu Trùng Bình toàn thân run rẩy nhìn thân hình cường tráng tràn đầy sức sống cùng tuổi trẻ của Đỗ Thiên Huyền.

“Tôi xong ngay đây ...”

Vu Trùng Bình không dám ở cùng một chỗ chật hẹp như thế này với Đỗ Thiên Huyền. Hấn đã hiểu rõ bản thân bây giờ chỉ là một lão già xấu xí không một chút hấp dẫn. Càng đứng gần Đỗ Thiên Huyền hấn càng cảm thấy lòng tự trọng bị đè bẹp.

“Uống nước đi. Ta thấy ngươi chắc đã khát lắm. Từ nhà người đến đây cũng khá xa đó.”

“Uhm ...”

Lời cảm tạ của Vu Trùng Bình chỉ dừng ở cửa miệng không nói thành câu. Hấn chỉ hy vọng Đỗ Thiên Huyền nhanh nhanh đi ra ngoài, không muốn nhìn Đỗ Thiên Huyền thấy hấn như một thằng hề làm hấn càng cảm thấy tự ti.

Đỗ Thiên Huyền đưa ly nước cho hấn. Vu Trùng Bình lẳng lặng tiếp nhận rồi một hơi uống hết. Trong người tuy rằng mỗi một nhưng khi nước vào miệng lại thấy ngọt ngào như cam tuyền , dù vậy với tâm trạng bị tổn thương của hấn thật sự là không có tác dụng.

Vu Trùng Bình mở nước nóng, kịch liệt chà sát thân thể, mong muốn có thể đem toàn bộ mùi hôi, dơ bẩn trên người tẩy rửa sạch sẽ. Thầm nghĩ không bao giờ ... không bao giờ hấn còn cơ hội cùng Đỗ Thiên Huyền gặp lại lần nữa ...

“Người chạy bao lâu?” – Đỗ Thiên Huyền ghé mặt sát vào tai Vu Trùng Bình hỏi.

Vu Trùng Bình hấn không nhớ được chính mình khi nào thì bắt đầu chạy. Chỉ nhớ lúc phát hiện ra thì bản thân đã chạy được một quãng xa. Hấn cúi đầu , hy vọng Đỗ Thiên Huyền đừng nhìn đến khuôn mặt mệt mỏi của mình nữa : “Cũng vài chục phút.”

Tay Đỗ Thiên Huyền lướt qua cổ đẩy bọt xà phòng của Vu Trùng Bình. Vu Trùng Bình ngẩn ra. Khi thân thể Vu Trùng Bình càng lúc càng tiến sát hấn , hấn cảm thấy như từng đợt điện giật đồng thời cùng lúc mà chích vào thân.

“Uống thêm nước đi. Nếu không lát nữa sẽ bị mất nước. Người chạy quá lâu, bình thường người ít vận động nay lại đột ngột vận động nhiều sẽ làm thân thể bị tổn thương, không tốt đâu.”

Trong tay Đỗ Thiên Huyền còn cầm một chai nước suối. Hấn ngửa đầu uống nước trong chai sau đó giữ đầu Vu Trùng Bình, kề sát miệng vào miệng Vu Trùng Bình từng chút từng chút ụy nước cho Vu Trùng Bình. Sau khi nước đã trôi xuống họng Vu Trùng Bình , Đỗ Thiên Huyền không buông ra ngay mà lập tức biến nó thành một nụ hôn ngọt ngào thật sâu.

“Chân của ngươi cũng chảy máu rồi, có biết không hả?”

Nghe Đỗ Thiên Huyền nhắc , Vu Trùng Bình mới nhớ đến mũi chân vì ma sát với da giày nên bị thương , vài chỗ còn đang rỉ ra tơ máu. Tuy nhiên lúc này hấn không nhận ra do còn đang bận chú ý đến dung nhan của bản thân.

“Vào bồn tắm lớn đi.”

Bồn tắm lớn lúc này đã đầy nước ấm, Vu Trùng Bình nghe lời bước vào bồn. Nước ấm trong bồn làm mũi chân đang rỉ máu của hấn co rút lại. Còn chưa dịu cơn đau thì bất ngờ Đỗ Thiên Huyền cũng bước vào bồn. Bồn tắm rất lớn, có thể chứa hai người đàn ông mà vẫn dư chỗ, nhưng Vu Trùng Bình vẫn thấy bối rối bởi nó thiết kế là đặc biệt dành cho một nam một nữ sử dụng.

Từ phía sau một vòng tay ôm lấy thắt lưng hấn, giọng trầm thấp như đang thôi miên nói :

“Giữ yên chân ở trên bề, đừng động đến miệng vết thương. Người vừa rồi vận động quá sức, bây giờ mà không ngâm nước nóng ngày mai xương sống sẽ rất đau nhứt.”

Vu Trừng Bình ngã người ra sau lại đụng ngay vào bờ ngực vững chắc của Đỗ Thiên Huyền. Vu Trừng Bình hoa mắt, mê mẩn hưởng thụ cảm giác được che chở. Ít nhất, cuối cùng hắn cũng được một lần cảm thụ cảm giác được Đỗ Thiên Huyền ôn nhu chăm sóc.

Hai tay Đỗ Thiên Huyền nhẹ nhàng mát xa cơ thể Vu Trừng Bình làm Vu Trừng Bình cảm động không thôi. Hắn không quan tâm ngày mai cơ thể có đau đớn thế nào, vết thương có nghiêm trọng ra sao, miễn là hắn được Đỗ Thiên Huyền một lần ôn nhu chăm sóc thì cũng mãn nguyện rồi.

“Hôm nay sao anh không về trước ...?”

Nước ấm làm cho Vu Trừng Bình không thể ngăn được nước mắt trào xuống. Rõ ràng biết bản thân trong lòng Đỗ Thiên Huyền chỉ là một lão già xấu xí vô sỉ, nhưng hắn không thể chịu nổi nếu không được gặp Đỗ Thiên Huyền. Nếu lúc này Đỗ Thiên Huyền quá tốt với hắn sẽ làm tâm hắn càng tan nát hơn.

Vu Trừng Bình xoay người, đối diện Đỗ Thiên Huyền nhưng đem mặt chôn ở trên vai Đỗ Thiên Huyền. Nước ấm kích thích lòng bàn chân hắn càng đau. Cảm giác hai thân thể tiếp xúc làm hắn cảm thấy ấm áp. Đây đã là lần cuối cùng, từ rày Đỗ Thiên Huyền sẽ không thêm tìm hắn nữa.

Tay Đỗ Thiên Huyền vẫn nhẹ nhàng mát xa cơ thể Vu Trừng Bình. Ngay cả hiểu được bản thân lúc này không còn gì để hấp dẫn Đỗ Thiên Huyền, nhưng sự im lặng kéo dài khiến Vu Trừng Bình càng nghĩ càng bi thảm làm hắn lăn lả chậc khóc.

Bàn tay đang nhẹ nhàng mát xa cho Vu Trừng Bình đột ngột ngừng lại, bởi vì Đỗ Thiên Huyền cảm nhận được cơ thể trong lòng mình đang run, cả vai run rẩy, kìm nén tiếng khóc. Đỗ Thiên Huyền nâng khuôn mặt Vu Trừng Bình lên, thấy hắn đang ầm nhẩn khóc thầm.

Dẫu biết rằng một lão già đến tuổi này mà khóc là xấu không để đâu được, nhưng là Vu Trừng Bình vẫn không thể kìm nén được nỗi tuyệt vọng trong lòng. Hắn bi ai hỏi: “Có phải là sau hôm nay sẽ ... sẽ không có lần tiếp theo ...?”

Đỗ Thiên Huyền gạt gao hôn lên mắt Vu Trừng Bình.

Vu Trừng Bình bắt lấy cánh tay Đỗ Thiên Huyền, lo lắng giống như nếu buông ra Đỗ Thiên Huyền sẽ lập tức biến mất.

Đỗ Thiên Huyền gạt gao ôm Vu Trừng Bình vào lòng, đứng lên khỏi bồn tắm, bồn Vu Trừng Bình ra khỏi bồn. Đẩy cửa bồn tắm, Đỗ Thiên Huyền đặt Vu Trừng Bình lên giường, ép thân thể lên trên người Vu Trừng Bình. Thân thể tiếp xúc thân mật làm cơ thể Vu Trừng Bình nóng rực, hai mắt nhắm lệ gạt gao ôm lấy cổ Đỗ Thiên Huyền không chịu buông.

Hết chương 4

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Trước, Vu Trừng Bình đã có được người đàn ông này, nhưng hắn lại lựa chọn buông tay, trong lòng nghĩ mong muốn tình yêu này sẽ phai nhạt theo thời gian. Đỗ Thiên Huyền rời xa hắn, sống cuộc sống vui vẻ, lại còn kết hôn sinh con. Vu Trừng Bình từng nghĩ, chỉ cần Đỗ Thiên Huyền hạnh phúc cũng chính là hắn hạnh phúc. Huống hồ, bọn họ lúc đó nói cho cùng cũng không phải là tình yêu, chỉ là mê đắm nhất thời, hắn cả đời này không mong muốn yêu một ai, bởi vì tình yêu thật sự là rất đau khổ, rất tra tấn.

Nhưng một mình thật quá mức cô đơn tịch mịch, do đó gặp lại Đỗ Thiên Huyền sau nhiều năm, thấy Đỗ Thiên Huyền giờ đã anh tuấn thành thực, Vu Trừng Bình không thể ngăn nổi bản thân đến gần Đỗ Thiên Huyền, khát vọng chạm vào con người anh tuấn thưở xưa. Cho nên ... mới dụ dỗ Đỗ Thiên Huyền, hy vọng còn có cơ hội được tiếp xúc hắn.

Mỗi ngày không được nhìn Đỗ Thiên Huyền làm trái tim hắn như bị tra tấn, nhưng ... khi nhìn thấy Đỗ Thiên Huyền, hắn lại lo lắng liệu đây có phải lần cuối, liệu có còn có lần sau không? Mỗi ngày, từng giây từng phút đều nhớ đến hình ảnh Đỗ Thiên Huyền, trông ngóng điện thoại reo. Nếu không được gặp lại có lẽ sẽ làm trái tim hắn đau đớn lắm.

Tuy nhiên trong lòng Vu Trường Bình lại mâu thuẫn, tự thuyết phục bản thân chỉ là tình cảm mê đắm nhất thời, nhưng sao lại đau đớn như vạn tiễn xuyên tâm?

“Đừng ... đừng đi ...”

Vu Trường Bình khàn giọng hô to, là tiếng kêu của thân thể cũng là tiếng lòng hắn đau đớn rên rỉ.

Đỗ Thiên Huyền vừa xâm nhập vào cơ thể Vu Trường Bình, Vu Trường Bình nhanh chóng bắt lấy cánh tay Đỗ Thiên Huyền, không cho Đỗ Thiên Huyền rời khỏi. Từng giọt nước mắt nóng hổi theo khuôn mặt chảy xuống.

Đỗ Thiên Huyền ngày thường luôn tỏ ra lãnh đạm, thấy cảnh này cũng xuất hiện một tia không đành lòng. Nhưng rất nhanh liền biến mất. Nếu không gấn cho bản thân cái mặt nạ lãnh đạm này, có lẽ hắn căn bản sẽ không thể đối mặt với kẻ mà hắn vô cùng cảm hận, Vu Trường Bình. Đỗ Thiên Huyền đưa tay chạm vào mắt Vu Trường Bình lau đi giọt nước mắt đọng trên má Vu Trường Bình. Cái ướm lạnh của ngón tay truyền đến giống như dao cắt tim hắn, làm lòng hắn đau đớn. Kỉ ức hơn mười năm trước, đến bây giờ vẫn hiện rõ trong đầu Đỗ Thiên Huyền như mới ngày hôm qua. Dù là thời gian đã lâu như vậy, nhưng cũng không làm thù hận trong Đỗ Thiên Huyền giảm bớt. Kết hôn, sinh con, cũng không làm cho hắn quên đi cảm giác bị phản bội. Cái cảm giác oán hận đó đã ăn sâu vào xương tủy, khiến hắn luôn đau đớn, luôn khắc sâu.

Một bên là học sinh cá biệt luôn gây phiền toái, một bên là giáo viên thực tập mới. Một chút vô tình lơ đãng dẫn đến tình yêu khắc cốt ghi tâm. Vì Vu Trường Bình, hắn đã chặt đứt hết các mối quan hệ với đám bạn bất hảo. Vì Vu Trường Bình, hắn bắt đầu chăm chỉ học tập. Cho dù là trong mùa hè nóng bức, hai con người cùng nhau ở trong căn phòng đơn sơ, chỉ có một chiếc quạt điện thổi từng đợt hơi nóng khắp phòng, hắn cũng cảm thấy thích thú.

Hắn đã từng nguyện ý vì Vu Trường Bình trả giá hết thảy. Cho dù là cầu hòa với người cha mà hắn vô cùng oán hận, vì Vu Trường Bình, hắn nguyện ý nghe lời cha, đi du học hai tháng. Ngờ đâu ... Có trời mới hiểu được nỗi đau khổ của hắn lúc đó, hắn thật sự mong muốn có thể trở thành một người đàn ông mà Vu Trường Bình có thể tự hào. Không thể ngờ sau lưng hắn, Vu Trường Bình lại đi hẹn hò với người khác. Ngày kết thúc thời gian du học, hắn về trước năm ngày, hăm hở xách hành lý, tưởng tượng đến niềm vui sướng được gặp lại người yêu dấu sau thời gian xa cách. Khi mở cánh cửa phòng trọ của Vu Trường Bình, nhìn ở cửa là hai đôi giày của nam, hắn cũng không nghĩ nhiều, chồm vào phòng, tâm tình vui vẻ của hắn vụt biến mất. Vu Trường Bình thân thể trần trụi, cùng một người đàn ông cũng trần trụi đang nằm cùng nhau trên giường. Hắn lùi vài bước, nhìn Vu Trường Bình mở lớn hai mắt, kinh ngạc không nói nên lời giống như kinh ngạc vì sao hắn lại xuất hiện lúc này. Không nói một lời, hắn quay đầu bước đi. Đỗ Thiên Huyền hắn quyết định thuận theo ý cha, đi nước ngoài du học, mãi không muốn gặp lại con người kia nữa.

Hơn một năm sau, cha hắn gọi hắn đến thư phòng, nhẹ nhàng thả một xấp ảnh ra, nói cho hắn biết sự thật. Nguyên lai, cha hắn bắt hắn đi nước ngoài học là bởi không thể chịu được cảnh hắn bị Vu Trường Bình lừa dối. Nhưng đã qua một năm, phụ thân hắn nghĩ bây giờ cho biết sẽ không làm hắn kích động.

Cả một tập ảnh dày, trong mỗi tấm ảnh là Vu Trường Bình cùng nhiều người đàn ông khác nhau ra vào khách sạn bị thám tử chụp được, thời gian đều là lúc hắn đi du học.

Đỗ Thiên Huyền không xé bỏ những tấm ảnh này, mà cẩn thận đem chúng cất vào ngăn tủ, giống như cẩn thận bảo dưỡng hận ý bản thân. Đây là bài học cho hắn, về sau sẽ không bao giờ khờ dại để người khác lừa gạt mình nữa.

Đỗ Thiên Huyền dần trở nên lãnh huyết. Hắn không tin vào tình yêu, vì thế cùng một người phụ nữ cũng không tin vào tình yêu giống hắn kết hôn. Nhưng cả vợ hắn cũng không thể chịu đựng nổi băng hàn của hắn, đồng ý kí đơn ly hôn, đem con giao cho hắn, rồi lại đi tìm thứ tình yêu ngu ngốc mà bản thân đã từng không tin.

Hắn đem chôn cái con người xuẩn ngốc, ngây ngô lúc xưa vào tận địa ngục , thề rằng cả đời này, không bao giờ cho phép bản thân lâm vào tình cảm lưu luyến ngu xuẩn đó nữa.

Ai ngờ, ngay khi vừa về Đài Loan phát triển sự nghiệp, hắn lại gặp lại kẻ vô sỉ khi xưa, Vu Trường Bình.

Hắn khẳng định với lòng cho dù có gặp lại người đó sẽ không hề có phản ứng, sẽ có thể lạnh lùng mà giải quyết. Nhưng là ... nhìn bộ dạng khóc thảm Vu Trường Bình hiện giờ, không hiểu sao lòng hắn lại thấy đau đớn? Vì cái gì nhìn Vu Trường Bình vì sợ trễ hẹn, mà cố sống cố chết chạy đến, trong lòng hắn dâng lên một cổ cảm xúc triu mến không tên?

Không ! Không ! Hắn sẽ không mềm lòng. Hắn sẽ không khuất phục.

Đỗ Thiên Huyền nắm chặt tay, dùng sức đẩy mạnh Vu Trường Bình, lời nói oán hận tự đáy lòng thốt ra :

“Tại sao? Tại sao người lại đối xử với ta như vậy?”

Câu hỏi này không phải là hỏi cho tình cảnh hiện tại, trong lòng hai người biết rõ , Đỗ Thiên Huyền hỏi là hỏi cho chuyện hơn mười năm trước. Một câu hỏi vì cái gì hơn mười năm trước Đỗ Thiên Huyền không dám hỏi, hơn mười năm sau , oán hận chất chứa cơ hồ đốt cháy cả con người, Đỗ Thiên Huyền mới dám thốt ra.

Nước mắt Vu Trường Bình chảy dài, im lặng không nói gì.

Nhưng thấy Vu Trường Bình khóc không nói càng là chọc giận Đỗ Thiên Huyền.

“Ta hỏi người tại sao lại làm vậy ? Vì sao không trả lời?”

Vu Trường Bình run rẩy mở miệng, nhưng không lời nào thoát ra khỏi miệng hắn được. Dù sau thì hắn cũng không có gì để nói.

“Xin lỗi ...”

“Ta không cần lời xin lỗi của người. Ta muốn người trả lời tại sao lại đối xử với ta như vậy ? Người biết mà ... lúc đó ... lúc đó ta yêu thương người thế nào ... Tại sao ...?”

Đỗ Thiên Huyền đau khổ nói, chợt nhớ ra, khẩn cấp ngừng lại, trừng mắt nhìn Vu Trường Bình.

Vu Trường Bình sắc mặt tái nhợt, môi khẽ mở, nhưng lại nói ra lời mà bản thân cũng không dám tưởng tượng được mình có thể nói.

“Tôi không yêu anh. Nhưng tôi thật sự không chịu nổi việc thiếu vắng đàn ông. Anh đi hai tháng , cơ thể tôi thực sự rất cần có đàn ông bên cạnh an ủi.”

“Đủ rồi. Ta không muốn nghe lời nói của kẻ đê tiện như người.”

Đỗ Thiên Huyền ra sức nắm chặt tay, oán hận trong lòng làm hắn cơ hồ nghĩ muốn giết Vu Trường Bình. Mấy năm nay , cho dù hắn cố gắng bịa ra bao nhiêu lý do cũng không thể tưởng tượng nổi lý do này. Đúng là một tiện nhân thấp hèn không chịu nổi.

Nhưng Đỗ Thiên Huyền cũng không thể phủ nhận được phản ứng của cơ thể. Mỗi lần cùng Vu Trường Bình phát tiết, giống như có một dòng điện lưu chạy dọc cơ thể truyền đến một luồng khoái cảm không thể kháng cự. Dẫu biết rõ Vu Trường Bình loại nam kỹ ngàn nhân kỹ vạn nhân áp, nhưng hắn vẫn lựa chọn gần gũi con người này . Mỗi lần kết thúc , cảm giác phần nộ dâng lên tận tâm can, lý trí bảo rằng phải dứt khoát, nhưng trái tim hắn lại không muốn đoạn tuyệt. Cứ mỗi khi có thời gian rảnh , Đỗ Thiên Huyền lại cầm điện thoại bấm số Vu Trường Bình. Hắn thật tự muốn giết mình ngu ngốc.

Rõ ràng bản thân xem thường Vu trường Bình như vậy, nhưng hắn cũng không thể phủ nhận , vào thời khắc cả hai hòa hợp, Vu Trường Bình thật sự làm cho thân thể hắn lên cao trào.

“Hãy duy trì mối quan hệ này. Xem như là cách tôi bồi thường cho anh.” – Vu Trường Bình mặt phiem hồng vì say men tình, hé môi nói. Hai tay hắn vỗ về nhũ hồng Đỗ Thiên Huyền, làm Đỗ Thiên Huyền cảm nhận được từng đợt khoái cảm trong thân thể trào lên.

Đỗ Thiên Huyền ngàn vạn lần mong muốn trong thân thể Vu Trường Bình phát tiết , mãnh liệt ôm trọn con người đó vào lòng, nhưng mặt khác tận trong lí trí còn sót lại muốn đẩy con người ghê tởm đó ra thật

xa. Ghét bỏ cùng trăm mê cứ quẩn quanh luân hồi không ngừng ăn mòn tâm can hắc, làm cho hắc thống hận chính mình.

“Để cho ta tới ...”

Vu Trùng Bình để Đỗ Thiên Huyền nằm ngả ra giường , sau đó dùng hai chân kẹp chặt mông Đỗ Thiên Huyền, ngồi trên thất lưng Đỗ Thiên Huyền tự mình vận vẹo phần eo. Vu Trùng Bình cứ thế nhẹ nhàng nâng hạ người để phần hạ thể của Đỗ Thiên Huyền tự động tiến nhập vào cơ thể . Khoái cảm làm hắc cảm thấy điên cuồng.

Lúc đầu Vu Trùng Bình muốn dùng tay hỗ trợ , giúp Đỗ Thiên Huyền tiến vào trong cơ thể . Khi Đỗ Thiên Huyền tiến vào lại thấy Vu Trùng Bình rên rỉ đau đớn, lại giống như cầu xin tha thứ, thật sự làm hắc không cảm thấy Vu Trùng Bình thích thú với chuyện này. Khi Vu Trùng Bình chăm chú nhìn hắc, ánh mắt như thuần khiết vô tội. Nhưng dựa theo động tác cơ thể đầy khiêu khích của Vu Trùng Bình làm Đỗ Thiên Huyền không khỏi cảm giận cái kinh nghiệm phong phú này chắc hắc đã được luyện tập với nhiều người đàn ông khác. Nhìn Vu Trùng Bình cắn mạnh đôi môi , mày nhíu lại, mắt sáng ngời nhìn hắc đầy sùng nịnh , hy vọng lấy lòng hắc , làm hắc không thể không nhớ đến chuyện lúc xưa.

Khi đó Đỗ Thiên Huyền thống hận nhất chính là cái gia đình giàu có nhưng lạnh lùng của hắc. Được đến ở trong căn phòng trọ nhỏ của Vu Trùng Bình chính là niềm vui sướng nhất của hắc lúc đó. Vu Trùng Bình không có gia đình, bởi vậy mọi chi phí sinh hoạt đều phụ thuộc vào mấy đồng lương còm con từ việc làm giáo viên thực tập, nghèo khó đến không tưởng được. Đỗ Thiên Huyền vì Vu Trùng Bình nguyện đi làm công, cự tuyệt viện trợ , bỏ hết cuộc sống phóng đảng khi xưa. Nhưng trừ bỏ những thứ đó, hắc chỉ là một thanh niên không học vấn không tiền bạc. Kể cả với người cha mà hắc bắt hòa bao nhiêu lâu cũng vì Vu Trùng Bình mà mối quan hệ được cải biến. Cho dù là ở trong căn phòng trọ chật hẹp ngột ngạt, ngay đến cây quạt duy nhất trong phòng cũng là do nhặt được ở bãi rác đem về sửa lại dùng, mỗi lần chạy là phát ra tiếng kêu đinh tai nhức óc, hắc vẫn vui vẻ chịu đựng. Vì cái gì, hắc nguyện trả giá mọi thứ để được bên cạnh Vu Trùng Bình, vậy mà nhận lại chỉ là sự phản bội không hơn?

“Ngô ân. A a.”

Vu Trùng Bình uốn chuyển xoay eo, hai má ửng hồng đầy phiếm tình, bên trong co rút lại , hơi thở dồn dập , hai tay nắm chặt thành giường, cắn chặt đôi môi, bắt đầu run rẩy.

Nhìn Vu Trùng Bình sắp đến cao trào, nhưng trong lòng Đỗ Thiên Huyền lại trào lên một cổ chua xót, trái tim dần lạnh băng. Dù sao Vu Trùng Bình chính là loại vô sĩ như vậy. Đỗ Thiên Huyền hắc bây giờ đã khác trước rồi, không còn là một thằng nhóc khờ dại khi xưa. Chẳng qua là cần một người phát tiết, chỉ là thỏa mãn nhu cầu, không nên suy nghĩ nhiều. Kinh nghiệm một lần bị phản bội thống khổ đến mức nào, không bao giờ hắc chịu để bản thân va vào vết xe đổ nữa.

Đỗ Thiên Huyền dùng hai tay đè lại thất lưng Vu Trùng Bình không cho hắc di chuyển nữa, rồi tiếp tục mạnh mẽ tiến nhập , làm Vu Trùng Bình thở không nổi.

“Hội, hội đau. A a ngô”

Đỗ Thiên Huyền không để ý tiếng rên thống khổ của Vu Trùng Bình, cứ ra sức phát tiết. Dù sao thì Vu Trùng Bình chính là loại đàn ông như vậy , không cần phải thương tiết. Vu Trùng Bình có phải là vợ hắc đâu, cũng không là người tình, chẳng qua là công cụ để hắc phát tiết mà thôi.

Vu Trùng Bình cầm thuốc vừa mua từ từ đi bộ về nhà. Bác sĩ cũng không hỏi lý do vì sao ở nơi tư mật lại có vết thương bị xé rách, chỉ đơn giản viết toa cho hắc.

Lần đó vì quá mức kích liệt, đến gần cuối Đỗ Thiên Huyền làm bị thương Vu Trùng Bình. Mà hắc trước đó đã hoạt động mạnh , nên bây giờ cơ thể toàn thân đau nhức, chỉ cần có người nào đó chạm nhẹ vai hắc cũng làm hắc đau đến nhảy dựng lên.

Hiện tại lại sắp đến nghỉ hè nên công việc của hắc cũng tăng lên không ít, Vu Trùng Bình vì làm việc quá mức dẫn đến cảm mạo , tuy đã ăn cháo uống thuốc vài ngày nhưng vẫn chưa hết bệnh. Bởi vì hắc dạy tiểu học, sợ sẽ lây bệnh cho các học sinh nhỏ nên trường học cho hắc nghỉ vài ngày dưỡng sức.

Vu Trường Bình ở một mình , mệt mỏi lại bệnh hần ngất ở nhà cả ngày, khát nước, đói bụng cũng không có ai mua đồ cho, nên đành cố gắng lách ra cửa hàng tiện lợi mua . Nhưng là đồ ăn ở đó đầy mỡ, hần ăn mấy muống liền nôn hết ra . Cứ như vậy, bệnh càng thêm nặng, ăn cái gì cũng nôn hết, thân thể không khỏe kéo theo vết thương ở nơi riêng tư càng nghiêm trọng. Bởi vậy cho nên hôm nay hần mới đến khám. May mắn là bác sĩ không hỏi nguyên nhân, bằng không hần cũng không biết trả lời thế nào.

Bởi hần đang bệnh lại đi một quãng đường dài, gió lạnh nhiễm vào người, vừa vào đến nhà , hần biết bản thân dường như phát sốt. Dẫu biết bụng rỗng mà uống thuốc là không tốt , nhưng Vu Trường Bình cũng không có khí lực để ăn chút gì lót dạ dày, dù sao có ăn gì thì lát hồi hần cũng nôn ra mà thôi, ăn cũng vô dụng. Bởi vậy Vu Trường Bình cứ để bụng đói mà uống thuốc hạ sốt, nên chưa đi đến giường đã hôn mê bất tỉnh.

Trong mơ màng , Vu Trường Bình nghe có tiếng gọi hần, nhưng mãi không mở mắt được .

“Thầy... thầy tỉnh rồi ah?”

Vu Trường Bình cố hết sức mở hai mắt, nhìn thấy Đỗ Bác Ngạn đang ở bên cạnh, bèn cố gắng nhấc tay đẩy Đỗ Bác Ngạn ra xa : “Tránh xa thầy một chút. Thầy không muốn lây bệnh cho con.”

“Thầy bị bệnh nặng lắm, giống như sắp chết vậy.”

Đỗ Bác Ngạn lo lắng lấy điện thoại trong túi sách ra, hải hùng nói. Bởi nhà hần giàu, nên dù còn nhỏ thì trong người lúc nào cũng có một cái điện thoại di động công nghệ cao.

“Con gọi cha đến cứu thầy ...?”

Vu Trường Bình kêu thảm, hần không mong muốn nhất chính là để cho Đỗ Thiên Huyền thấy bộ dáng hiện tại của mình, thê thảm , nghèo túng, không người thân thuộc.

Vu Trường Bình thở gấp nói : “Thầy khỏe, ngủ một giấc là hết bệnh liền.”

“Nhưng thầy đứng còn không nổi mà.”

“Đừng gọi điện cho cha em. Không ... cần làm phiền đến cha em... Thầy không muốn cha em thấy bộ dáng lúc này của thầy ...”

Đỗ Bác Ngạn bấm gọi điện thoại.

Đột nhiên trời đất như quay cuồng, ngay cả tiếng Đỗ Bác Ngạn gấp gấp gọi Vu Trường Bình hần đều không nghe thấy, ngã xuống bất tỉnh nhân sự.

Khắp nơi đều màu trắng , trong không khí lại có mùi sát trùng ngáy mũi, làm cho Vu Trường Bình lúc mới tỉnh cứ ngỡ là thiên đường , nhưng hần chợt giật mình nhớ lại mọi chuyện , thì biết thứ đang chờ hần chắc chắn là địa ngục.

“Thầy!”

Thấy hần té xỉu thật sự là muốn dọa người khiến Đỗ Bác Ngạn nước mắt nước mũi tùm lum ngồi bên cạnh giường hần.

Vu Trường Bình muốn nâng tay lau nước mắt cho Đỗ Bác Ngạn, nói với nó mình không có việc gì , nhưng tay vừa giơ lên đã vô lực rơi xuống.

“Ngươi tỉnh rồi ah?” – Âm thanh trầm thấp vang lên . Chủ nhân của nó chính là người mà lúc này Vu Trường Bình không muốn gặp nhất.

“Thiếu chút nữa là thành viêm phổi rồi , ngươi có biết không hả?”

Vu Trường Bình không trả lời , bởi vì lúc này hần thật sự không thể mở miệng được.

Đỗ Thiên Huyền ngồi trên ghế bên cạnh giường bệnh, không biết nói với Bác Ngạn chuyện gì, chỉ thấy Đỗ Bác Ngạn lặng lẽ xoay người ra khỏi phòng. Căn phòng lúc này chỉ còn hai người, vô cùng yên tĩnh.

“Tại sao lại làm bản thân ra nông nỗi này ?”

Giọng Đỗ Thiên Huyền thập phần ác liệt , giống như từng nhát roi quất trên người Vu Trường Bình làm hắn vô cùng đau đớn. Vu Trường Bình há miệng cố gắng nuốt không khí, âm thanh hắn khó nhọc thở lọt vào lỗ tai hắn làm hắn cảm thấy bản thân nhục nhã đến đáng thương.

“Xin lỗi ... đã làm phiền anh bận trăm công ngàn việc lại chạy đến đây ... Cảm ơn anh , Đỗ tiên sinh ... tôi ... nghỉ ngơi một chút sẽ khỏi ngay ...”

Vu Trường Bình không nói gì, chỉ cố nói bản thân khỏe đồng thời đối Đỗ Thiên Huyền hết mức khách sáo . Đỗ Thiên Huyền nghe hắn nói cũng không lộ ra biểu tình gì. Hai người thoát trông giống như quan hệ bình thường của giáo viên và phụ huynh học sinh.

“Bác sĩ cũng nói người nên nghỉ ngơi nhiều. Lát nữa ta sẽ chở người về.”

“Tôi gọi taxi là được rồi ...”

“Được rồi cái gì ?”

Đỗ Thiên Huyền thanh âm không những ác liệt còn tràn ngập thô bạo. Xem ra thái độ bình tĩnh này giờ chỉ là nguy trang mà thôi. Hắn giận dữ đứng lên , xém chút nữa là làm ngã ghế

“Người bệnh đến ngay cả cửa cũng không khóa. Đến nhà người chỉ cần tùy tiện là có thể mở cửa vào. Nếu lúc này vào nhà không phải là Bác Ngạn mà là cường đạo hay kẻ trộm thì người bây giờ phải làm sao hả? Còn nữa. Người bất tỉnh trên mặt đất , bệnh ra đến như vậy. Rốt cuộc người có biết tự chăm sóc cho bản thân không hả?”

Đỗ Thiên Huyền giận tím mặt. Vu Trường Bình nhìn hắn không hiểu sao khóe mắt lại tràn ra một tầng hơi nước.

Đỗ Thiên Huyền vươn người, bỗng nhiên đem toàn bộ thân thể Vu Trường Bình ôm chặt vào người.

Bất giác tiếp xúc gần gũi, làm Vu Trường Bình cảm nhận được thân thể cường kiện của Đỗ Thiên Huyền dường như hơi run run.

“Cha, con mua đồ xong rồi nè.”

Người chưa tới nhưng âm thanh lại tới trước. Đỗ Bác Ngạn tay cầm theo sữa vừa mua được ở cửa hàng tiện lợi , mạnh dạn đẩy cửa vào.

Đỗ Thiên Huyền nhanh chóng buông Vu Trường Bình ra, làm cho hắn một lần nữa nằm quay vào giường bệnh, nhưng bàn tay chưa bao giờ ôn nhu với Vu Trường Bình nhẹ nhàng lau đi giọt nước đang đọng trên khóe mắt Vu Trường Bình.

Cái loại ôn nhu này vừa làm Vu Trường Bình đau lòng lại chột dạ. Hắn không xứng được Đỗ Thiên Huyền ôn nhu như vậy.

Hết chương 5

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Vu Trường Bình được truyền dịch, đồng thời lúc này trong bụng còn có sữa do Đỗ Bác Ngạn tận tâm khổ khổ từ cửa hàng tiện lợi mua về, lại thêm Đỗ Thiên Huyền ngồi bên cạnh, nên khoảng hai ba giờ sau , hắn cảm thấy bản thân dần có tinh thần lại.

Đỗ Thiên Huyền đưa Vu Trường Bình về nhà, giúp dìu hắn vào phòng , đặt hắn lên giường nghỉ ngơi.

Liên tiếp bệnh mấy ngày, nên Vu Trường Bình để mặc cho phòng bừa bộn không dọn dẹp, rác rưởi cùng quần áo bẩn chất đống cả một khu. Thấy vậy nên Đỗ Thiên Huyền cùng Đỗ Bác Ngạn giúp hắn dọn dẹp một chút.

Sau khi dọn dẹp đầu đó gần gọn gàng, Đỗ Thiên Huyền trở lại ngồi bên giường Vu Trường Bình. Vu trường Bình cảm động nói

“Cám ơn ... cám ơn anh.”

“Không cần khách khí.” – Đỗ Thiên Huyền chợt cảm lấy một bao thuốc lớn ở đầu giường của Vu Trường Bình xem

Vu trường Bình khẩn trương nói : “Chỉ là thuốc cảm thôi.”

“Thật không?”

Bao thuốc này chính là thuốc mà Vu Trường Bình mới đi khám lúc sáng để chữa vết thương nơi tư mật. Đỗ Thiên Huyền lẳng lặng không nói nữa, bỏ bao thuốc xuống.

“Đói không?”

“Tôi không có đói lắm.”

Đỗ Thiên Huyền mở cửa tủ lạnh trong phòng Vu trường Bình ra. Bên trong hoàn toàn trống rỗng.

Vu Trường Bình vội vàng nói : “Tối rồi, Bác Ngạn mai còn phải đi học. Hai người về nhà nhanh lên.”

Đỗ Bác Ngạn ở một bên lo lắng nói : “Không có ai chăm sóc cho thầy sao?”

“Cha kêu bảo mẫu lái xe đưa con về. Cha ở đây chăm sóc cho thầy.” – Đỗ Thiên Huyền đưa ra giải quyết.

“Con cũng muốn ở đây chăm sóc cho thầy nữa.” – Đỗ Bác Ngạn lắc đầu mạnh tỏ vẻ từ chối.

Đỗ Thiên Huyền thản nhiên nói : “Nếu con ở đây sẽ bị lây bệnh cảm của thầy , người khác sẽ trách thầy Vu . Con muốn thầy Vu bị người khác trách sao?”

Đỗ Bác Ngạn nhất thời không biết phản đối thế nào. Hắn thích nhất là thầy Vu , không muốn thầy bị ai trách cứ. Cuối cùng đành phải đáp ứng đi về nhà.

“Được, con về nhà vậy. Nhưng mà ngày mai sau khi tan học cha nhất định phải cho bảo mẫu đưa con đến thăm thầy Vu nha.”

“Được.”

Đỗ Bác Ngạn vui vẻ cười. Hắn chạy đến bên giường, cầm tay Vu Trường Bình : “Thầy ơi, em về nhà nha. Mai em lại đến thăm thầy. Thầy cứ yên tâm , đã có cha em ở lại chăm sóc thầy.”

“Không ... không cần đâu. Em nói với cha em về nhà luôn đi. Thầy chỉ cần ngủ một giấc là hết bệnh ngay.”

Đỗ Thiên Huyền và Đỗ Bác Ngạn không thèm để ý đến lời phản đối của Vu Trường Bình. Đỗ Thiên Huyền đưa Đỗ Bác Ngạn xuống lầu giao cho bảo mẫu đưa về nhà hắn, sau đó lại lên lầu, trong tay còn cầm theo một bao đồ ăn.

“Ăn một chút đi”

Nhìn thấy chén cháo nóng hổi được Đỗ Thiên Huyền đưa đến trước mặt, Vu trường Bình cơ hồ cảm động đến muốn khóc. Hắn lập tức chớp vội mắt ngăn không cho lệ chảy ra. Chẳng lẽ do bệnh mà hắn trở nên yếu đuối vậy sao?

Vu trường Bình múc từng muỗng từng muỗng cháo cho vào miệng. Nguyên hắn ăn uống không tốt, ăn gì đều nôn cả ra, nhưng cháo này nấu thật sự là rất nhạt , dễ ăn. Vu Trường Bình ăn hơn phân nửa bát cảm thấy quá no mới lắc đầu không ăn nữa.

“Đã no?”

“Vâng. Cám ơn.”

“Nằm úp sấp.”

“Hả?”

Lần này thanh âm của Đỗ Thiên Huyền có phần nghiêm khắc, nói : “Ta bảo nằm sấp xuống.”

Bởi vì thanh âm của Đỗ Thiên Huyền có phần uy nghiêm làm Vu Trùng Bình không khỏi không tuân theo.

Thấy Vu Trùng Bình nằm úp sấp xuống. Đỗ Thiên Huyền cuộn tay áo lên, sau đó cởi quần dài của Vu Trùng Bình xuống. Vu Trùng Bình hoảng sợ, muốn di động, nhưng Đỗ Thiên Huyền lại tiếp tục kéo quần lột hẳn xuống.

“Dừng tay. Dừng. Không cần anh phải làm vậy.”

Vu Trùng Bình chợt hiểu , Đỗ Thiên Huyền nhìn thấy bao thuốc đó là biết nó dùng để làm gì. Vu Trùng Bình cảm thấy hổ thẹn , thật sự là không muốn để Đỗ Thiên Huyền biết chuyện hần bị lộ thương khi ở khách sạn.

Nhưng là dù Vu Trùng Bình có cố cự tuyệt đến thế nào cũng không thể cự tuyệt lại thân thể so với hần khỏe mạnh gấp trăm lần của Đỗ Thiên Huyền.

Đỗ Thiên Huyền dùng ngón tay nhẹ nhàng bài khai mông Vu Trùng Bình, sau đó dùng thuốc mỡ bôi lên chỗ bị thương. Hành động thân mật này của Đỗ Thiên Huyền làm Vu Trùng Bình khó có thể thích ứng. Bọn họ không phải là người yêu gì, chẳng qua chỉ là người để tiết dục , căn bản là không nên có những hành động nào làm hần càng lúc càng rơi vào vực sâu, tự huỷ hoại mình.

“Được rồi. Dừng làm vậy. Tôi không có thói quen như vậy ...?”

Đỗ Thiên Huyền bắt lấy tay Vu Trùng Bình, ngăn không cho hần phản đối. Sau đó tiếp tục đem thuốc mỡ nhẹ nhàng thoa , so với khi âu yếm còn cẩn thận ôn nhu hơn nhiều.

Vu Trùng Bình càng dùng sức hất tay Đỗ Thiên Huyền ra, móng tay hần hăm sâu vào da thịt Đỗ Thiên Huyền.

“Không cần. Chúng ta chẳng qua chỉ là đối tượng để phát tiết, anh không cần làm vậy. Tôi có thể tự mình thoa thuốc được ...?”

“Dừng nhúc nhích. Để ta thoa thuốc đã.”

“Xin anh đó ... thật sự không cần làm vậy đâu....”

Mặc cho Vu Trùng Bình khẩn cầu, Đỗ Thiên Huyền cũng làm như mất diết tại ngơ, ngón tay dính thuốc mỡ càng lúc càng tiến sâu vào hậu nguyệt Vu Trùng Bình, ôn nhu thoa thuốc.

Người Vu Trùng Bình khẽ run, cắn chặt áo gối, ngay cả đang bệnh, nhưng chỉ cần Đỗ Thiên Huyền vuốt ve điểm mẫn cảm là lập tức từ hạ thân hần truyền đến một cảm giác mãnh liệt không kiềm chế được.

Hạ thân Vu Trùng Bình bắt đầu căng cứng. Đỗ Thiên Huyền thoa xong thuốc, lấy ngón tay ra khỏi cơ thể Vu Trùng Bình. Vu Trùng Bình vừa thở nhẹ ra lại bất ngờ cảm giác thân thể bị Đỗ Thiên Huyền cuốn lấy.

Đỗ Thiên Huyền thấy hạ thân Vu Trùng Bình kích động, tựa như hiểu biết, bèn bắt đầu xoa nắn chỗ mẫn cảm trên. Hần vỗ về chơi đùa đồng thời lại dùng tay bóp nắn chúng làm cho Vu Trùng Bình không thể giã dạy nổi, cơ thể càng lúc càng mất kiểm soát.

Khoái cảm càng lúc càng chiếm lĩnh tâm trí Vu Trùng Bình. Hần và Đỗ Thiên Huyền chỉ mới vài ngày không gặp, không nên mới đó mà nhiệt hỏa thiêu người chứ. Huống chi bản thân đang bệnh, cơ thể vô lực. Đỗ Thiên Huyền nở lòng nào lại trêu chọc , khiến cho hần khó lòng kiềm nổi, nhịn không được lại càng muốn.

“Dừng ... cảm ... cảm mạo dễ lây ... lây bệnh ...” – Vu Trùng Bình yếu ớt không nói thành câu, khoái cảm trong cơ thể quá mãnh liệt làm hần không thể chịu nổi.

“Không sao.”

Đầu lưỡi Đỗ Thiên Huyền tiến hành xâm nhập vào bên trong miệng Vu Trùng Bình, đồng thời tay cũng không ngừng xoa nắn cơ thể Vu Trùng Bình.

Khoang miệng Vu Trùng Bình bị Đỗ Thiên Huyền tham lộng làm cho toàn thân vô lực, eo không ngừng vặn vẹo tay bất giác kéo khóa quần Đỗ Thiên Huyền , nắm lấy phần phân thân bây giờ đang trương lớn của Đỗ Thiên Huyền.

“Xin ... tiến ... vào đi ...”

Hạ thân Vu Trùng Bình bị kích động đến bạo khai. Ngay cả chỗ tư mật đã bị thương lúc này cũng bị dục hỏa đốt sạch lý trí. Hành động vừa ôn nhu lại dịu dàng của Đỗ Thiên Huyền làm Vu Trùng Bình ngỡ như đang ở mười năm trước , làm cho Vu Trùng Bình vừa hoài niệm vừa buồn thương. Vặn vẹo thân mình, Vu Trùng Bình tỏ thái độ muốn cùng Đỗ Thiên Huyền hòa hợp.

“Không được. Người đang bị thương.”

“Nhưng ... là ... ta ...” – Vu Trùng Bình hô hấp khó khăn, bên trong co rút lại, biểu hiện khát vọng muốn được lấp đầy.

Đỗ Thiên Huyền đưa tay kéo hai chân Vu Trùng Bình quấn vòng qua eo hắn. Bộ vị nóng bỏng của hai người bất giác tiếp xúc, , bàn tay Đỗ Thiên Huyền bắt đầu đưa tay vỗ về phần nam tính của Vu Trùng Bình. Hành động vỗ về ôn nhu của hắn làm Vu Trùng Bình không nhịn nổi khẽ run người, đồng thời làm tâm Vu Trùng Bình thêm xôn xao.

“Phát tiết vậy đủ rồi.”

“Àn ... A?” – Vu Trùng Bình đang chìm đắm trong khoái cảm bất chợt giật mình . Lập tức hiểu được Đỗ Thiên Huyền không muốn lần nữa lộng thương hắn, nhưng do dục vọng cả hai đang mãnh liệt nên đành dùng phương pháp này để giải tỏa.

Thanh âm Đỗ Thiên Huyền càng ra phần rên rỉ hưởng thụ. Tay tiến hành xoa nắn nhanh hơn. Vu Trùng Bình đầu óc trống rỗng, mặc cho dục vọng chiếm lấy tâm trí.

“A ... a a ...” – Vu Trùng Bình đạt cao trào hét lên.

“Ngô ... ân ...” – Đồng thời Đỗ Thiên Huyền cũng đạt được cực điểm , thoát ra tiếng rên rỉ.

Vu Trùng Bình toàn thân vô lực nằm ở trên giường, thậm chí bản thân Đỗ Thiên Huyền chỉ là cho hắn chút an ủi, vậy mà cũng khiến hắn thần hồn câu túy.

Đỗ Thiên Huyền cầm lấy giấy vệ sinh bên giường chà lau cơ thể sao đó mặt quần áo vào.

Vu Trùng Bình thì đang cảm mạo, cơ thể đã yếu lúc này lại còn “lao lực” nên chỉ đành tùy ý vào Đỗ Thiên Huyền lau cơ thể cho hắn.

Trải qua hoan ái, Vu Trùng Bình mệt đến hai mắt cơ hồ không mở ra nổi, không bao lâu chợt cảm thấy thân thể bị một người gắt gao ôm trọn. Giọng nói trầm thấp đầy cảm xúc vang lên làm Vu Trùng Bình tưởng như giấc mộng.

“Xin lỗi ... người đang bệnh như vậy nhưng mà ta lại không thể khống chế nổi chính mình.”

“Thiên ... Thiên Huyền ...” – Vu Trùng Bình mơ hồ gọi tên Đỗ Thiên Huyền, cho dù lý trí nhắc nhở hắn không được gọi vậy mà phải gọi Đỗ tiên sinh nhưng hiện tại hắn không muốn làm theo lý trí nữa.

Đỗ Thiên Huyền đưa đầu Vu Trùng Bình tựa vào ngực hắn . Thân thể Vu Trùng Bình đang rét run lập tức cảm nhận hơi ấm từ người bên cạnh làm hắn không dám thở mạnh.

“Lúc Bác Ngạn gọi điện thoại cho ta, ta cứ nghĩ nó chuyện bé xé ra to . Đến lúc ta mở cửa vào nhà, thấy người nằm trên mặt đất không nhúc nhích , làm cho ta nghĩ đến ... nghĩ đến ...” – Âm thanh trầm thấp của Đỗ Thiên Huyền bỗng nhiên trở nên khàn khàn đầy thương tâm – “Ta nghĩ ... người đã chết . Lúc đó ta mới phát giác rằng ta vẫn yêu người. Cho dù nhiều năm như vậy, ta vẫn không lúc nào quên được người.”

Âm thanh cuối cùng thật dịu dàng, nhưng Vu Trùng Bình thầm nghĩ hắn chắc hẳn đang gặp ảo giác. Đỗ Thiên Huyền hận hắn tận xương cốt. Cả đời này hắn không bao giờ còn cơ hội nghe Đỗ Thiên Huyền đối hắn nói ra câu này.

“Chúng ta bắt đầu lại lần nữa đi. Lúc đó người giấu ta ra ngoài gặp với người khác chắc bởi vì ta đối với người có chỗ chưa đủ nên người mới đi tìm người khác. Chúng ta hãy bắt đầu lại đi, ta hứa lần này sẽ không như vậy nữa đâu.”

Cùng với câu nói ngọt ngào bằng chất giọng trầm ấm quen thuộc và nụ hôn khắc trên trán, Vu Trường Bình mơ màng đi vào giấc ngủ. Giấc mộng này thật đẹp, thật sự làm cho hắn luyện tiếu không muốn tỉnh lại.

Được chăm sóc tận tình đồng thời lại được điều dưỡng đúng cách nên Vu Trường Bình rất nhanh đã khỏe mạnh. Cách hôm sau tỉnh lại, Đỗ Thiên Huyền đã không còn bên cạnh, mà chỉ có một nữ giúp việc được Đỗ Thiên Huyền kêu đến dọn dẹp phòng hắn, đồng thời lo chuyện ăn ở cho hắn. Sau khi tan học, Đỗ Bác Ngạn sốt ruột đến thăm Vu Trường Bình.

Ngày ấy tỉnh dậy, thấy bản thân quần áo ngay ngắn sạch sẽ, làm Vu Trường Bình không khỏi cảm thấy chuyện ân ái đêm trước, chuyện Đỗ Thiên Huyền ôn nhu an ủi hắn, còn cả những lời dịu dàng của Đỗ Thiên Huyền chỉ là giấc mộng. Lời nói đó làm tâm tình Vu Trường Bình rối bời. Không có khả năng, chắc chắn là do bản thân mộng ảo. Đỗ Thiên Huyền không thể nào muốn quay lại với hắn, bởi sau ngày hôm đó, Đỗ Thiên Huyền hoàn toàn biến mất, thẳng đến lúc hắn hồi phục hoàn toàn, cả đến khi nghỉ hè, Đỗ Thiên Huyền cũng không tìm gặp hắn.

Cho nên thời gian nghỉ hè, Vu Trường Bình đang nhàn nhã nằm ở nhà bất chợt thấy Đỗ Thiên Huyền đến khiến hắn vô cùng ngạc nhiên, không nghĩ còn có dịp được gặp lại Đỗ Thiên Huyền.

Mà Đỗ Thiên Huyền đang mặc một bộ quần áo đơn giản, mang giày thể thao, quần đùi áo thun. Nhìn thân ảnh tiêu sái, khuôn mặt phi thường anh tuấn đó khiến Vu Trường Bình thiếu chút nữa là ngừng thở.

“Chúng ta đi vận động.”

“Vận động?” – Vu Trường Bình kinh ngạc hỏi lại.

Đỗ Thiên Huyền lúc này đã ra xe mở cửa sẵn ý bảo Vu Trường Bình vào xe. Mà Vu Trường Bình như trúng phải bùa chú, vô ý thức lên xe ngồi.

“Người ít vận động, thể lực kém, cho nên mới dễ bị cảm như vậy. Giờ đang nghỉ hè, ta đưa người đi vận động, giúp cải tạo thân thể người cho khỏe mạnh, bảo bối.”

“Khỏe mạnh? Bảo bối?” – Vu Trường Bình lần thứ hai ngạc nhiên. Không thể tưởng tượng được trong lời nói Đỗ Thiên Huyền lại có thể nghe ra những từ đó,

Đỗ Thiên Huyền không trả lời, nhẹ nhấn ga, lái xe đưa Vu Trường Bình đến một câu lạc bộ thể thao tư nhân.

Hai người đánh tennis. Trong khi Vu Trường Bình mệt đến thở không nổi, thì Đỗ Thiên Huyền như không hề mệt mỏi, còn cực kì hưng phấn. Nhưng đối với Vu Trường Bình thì vận động như vậy thật sự là quá sức.

Đỗ Thiên Huyền đem vợt trả lại quầy, rồi kéo Vu Trường Bình nói: “Đi thôi.”

“Đi đâu?”

Đỗ Thiên Huyền không nói, chỉ kéo hắn ngồi vào xe. Trong xe lại tràn ngập mùi mồ hôi do Vu Trường Bình vận động quá nhiều nhưng Đỗ Thiên Huyền tuyệt không để ý, chỉ lái xe chạy.

Đến một bãi đỗ xe khác, Vu Trường Bình trợn mắt nhìn bản hiệu

“Ôn tuyền?” (giống mấy phòng tắm hơi ah.)

Đỗ Thiên Huyền mỉm cười nhìn Vu Trường Bình: “Người chắc chưa từng biết cảm giác ngâm mình trong ôn tuyền như thế nào phải không?”

“Sẽ không bị cảm nắng chứ?”

“Cam đoan không.”

Quả nhiên như Đỗ Thiên Huyền nói, hắn cũng không có bị cảm nắng.

Vận động kịch liệt xong , ngâm mình trong ôn tuyền làm thân thể Vu trường Bình trở nên mềm nhũn, thể xác và tinh thần giống như được thả lỏng, khiến hắn thoải mái đến muốn ngủ

Sau khi ngâm mình trong ôn tuyền, trên đường Đỗ Thiên Huyền đưa Vu Trường Bình về nhà, Vu trường Bình không khống chế nổi cảm giác thoải mái, bất giác ngủ quên lúc nào không hay. Về đến nhà, Đỗ Thiên Huyền gọi hắn dậy. Hắn mới biết mình thế mà lại ngủ quên.

“Thoải mái không?”

Vu Trường Bình không thể phủ nhận ngày hôm nay làm cho cả thể xác và tinh thần hắn trở nên vô cùng sảng khoái, nhất là hiện tại, tinh thần hắn so với sáng sớm càng tốt hơn nhiều . Bởi vậy nghe Đỗ Thiên Huyền hỏi, bất giác gật đầu.

Đỗ Thiên Huyền nghe vậy , liền nở nụ cười vui vẻ.

Nụ cười đó, Vu Trường Bình đã từng nghĩ cả đời này, không bao giờ hắn còn cơ hội thấy. Có lẽ bởi vì quá mức thoải mái, nên Vu Trường Bình bất giác cũng cười theo.

“Về nhà nghỉ ngơi đi. Ta có việc phải đi trước.”

Vu Trường Bình vẫy tay chào tạm biệt, ngoan ngoãn về nhà.

Sáng hôm sau, khi Vu Trường Bình đang chuẩn bị ăn bữa sáng, Đỗ Thiên Huyền như xuất quỷ nhập thần xuất hiện trong nhà hắn. Vẫn là trang phục đơn giản nhưng khí thế làm người khác mê mẩn.

“Hôm nay chúng ta đi bơi đi.”

Đỗ Thiên Huyền hôm nay lại dẫn Vu Trường Bình đến chỗ khác để bơi. Vu Trường Bình bơi không tốt, Đỗ Thiên Huyền lại ở bên cạnh hướng dẫn. Đợi cho cả người hắn mệt rã, Đỗ Thiên Huyền lại mang hắn đến chỗ khác để người ta mát xa toàn thân.

Từ bữa đó, Đỗ Thiên Huyền cơ hồ như mỗi ngày đều đến , có khi là đưa Vu Trường Bình đi vận động, có khi lại đi xem triển lãm, có khi lại lái xe đưa hắn đi thăm danh lam thắng cảnh.

“Anh ... anh không phải rất bận rộn sao? Nếu quá rảnh thì về nhà chăm sóc Bác Ngạn đi.”

Nhiều ngày sau, Vu Trường Bình nhện không được, bực hỏi.

Đỗ Thiên Huyền nhân nha trả lời : “Bây giờ công ty đã vào quỹ đạo, nên ta không bận rộn như trước nữa. Hiện tại là rất rảnh. Với lại thời gian nghỉ hè, Bác Ngạn sẽ đến thăm mẹ nó, để tránh cho sao này nó xa lạ với mẹ.”

Vu Trường Bình lúc này mới an tâm. Chỉ là dạo gần đây, hầu như mỗi ngày họ đều gặp mặt, nhưng không hề có quan hệ . Kể cả khi ở khách sạn, bọn họ thậm chí thuần khiết hơn cả học sinh tiểu học, không , ngay cả học sinh tiểu học cũng còn kém, bởi đến một chút biểu hiện ái ý cũng không hề có.

Lúc hai người cùng ở ôn tuyền tắm rửa, Đỗ Thiên Huyền đối với Vu Trường Bình là vô cùng thủ lễ, khác xa với bình thường, ánh mắt nhìn thân thể trần trụi của hắn cũng không hề biểu hiện một tia dục vọng. Chỉ có Vu Trường Bình là mỗi lần nhìn lên Đỗ Thiên Huyền, tim hắn không tự chủ được, đập mạnh trong lồng ngực, cả bộ vị cũng là trở nên khó chịu.

Giống như nhìn thấu tâm tư hắn, Đỗ Thiên Huyền tựa tiếu phi tiếu nhìn Vu Trường Bình, làm hắn xấu hổ thu hồi ánh mắt, chỉnh gương mặt đỏ bừng của mình quay sang hướng khác. Cũng may là thường ngâm mình trong ôn tuyền là cả người đều hóa hồng nên mới không tiết lộ tâm tư mình.

Vu Trường Bình biết, trải qua sự kiện kia, Đỗ Thiên Huyền cũng không muốn cùng hắn phát sinh quan hệ, cho dù mỗi lần ở chung có rất nhiều cơ hội, nhưng lại không có việc gì xảy ra.

Hôm nay cả hai lại đến chỗ khác , tận hoàng hôn mới về nhà. Đỗ Thiên Huyền lại nói có việc bận, nhìn theo hắn lên lầu.

Nhìn khuôn mặt anh tuấn như đoạt đi trái tim người khác, Vu Trùng Bình không khống chế được mình, bất giác nói.

“Anh có muốn vô nhà uống chén trà?”

Hết chương 6

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Vu Trùng Bình cảm thấy vô cùng xấu hổ. Bất kì ai nghe được câu này cũng biết hắn đang cố mời gọi Đỗ Thiên Huyền, nhưng là Đỗ Thiên Huyền dường như đã không còn muốn phát sinh loại quan hệ này nữa.

“Nếu anh không rảnh thì thôi. Không cần bận tâm.” – Vu Trùng Bình khẩn cấp nói.

Không ngờ, Đỗ Thiên Huyền lại dừng xe, đi đến bên cạnh Vu Trùng Bình, ánh mắt nhìn chăm chú Vu Trùng Bình khiến cơ thể hắn run lên.

“Được.” – Đỗ Thiên Huyền trả lời.

Lời đã lỡ nói ra khó có thể rút lại được. Vu Trùng Bình đành bước lên cầu thang. Đỗ Thiên Huyền liền đi theo sau hắn.

Vô đến nhà, Vu Trùng Bình nhanh chóng pha cho Đỗ Thiên Huyền một tách trà hoa quả. Loại trà này đến hắn còn cảm thấy khó uống muốn chết nên do dự không biết có nên pha cho Đỗ Thiên Huyền uống. Cảm lấy gói trà lên xem thì thấy đã hết hạn sử dụng, Vu Trùng Bình luống cuống không biết làm sao, lục tung ngăn tủ thì thấy trống rỗng, không có gì hết. Hiện tại bây giờ trong nhà hắn ngoài nước nóng ra thì không còn gì có thể đãi khách được

Đỗ Thiên Huyền đang ngồi bên giường chờ Vu Trùng Bình pha trà, thấy Vu Trùng Bình vứt bỏ túi trà bèn hỏi

“Có vấn đề gì sao?”

“Không ... Không có gì ...”

Vu Trùng Bình vội vàng quay đầu, nghĩ đành bưng ly nước nóng đãi Đỗ Thiên Huyền, không ngờ, Đỗ Thiên Huyền lại đang ở phía sau hắn. Vu Trùng Bình kêu lên sợ hãi, ly nước ấm đã muốn đổ vào người Đỗ Thiên Huyền

“Cẩn thận.”

Đỗ Thiên Huyền kêu lên, nhưng nước đã hắt vào người hắn. Vu Trùng Bình bối rối la: “Mau ... mau cởi áo ra kéo bị phồng.”

Tay Vu Trùng Bình vội vàng cởi bỏ áo của Đỗ Thiên Huyền. Bàn tay ấm áp của hắn đụng vào nơi da thịt Đỗ Thiên Huyền làm cơ thể chúng phát nhiệt dữ dội, Vu Trùng Bình vội hướng tay lên trên nhưng đụng phải nhũ tiêm Đỗ Thiên Huyền

Đỗ thiên huyền cũng kêu một chút, xem ra mới vừa thật ra bình thủy đích thủy đích xác thực năng, hắn thở mạnh, cảm xúc trong cơ thể bất giác bị kích động.

Vu Trùng Bình thành linh ngẩn đầu, mặt Đỗ Thiên Huyền lúc này đang kê sát vào hắn, ánh mắt chăm chú làm Vu Trùng Bình phát run, nhu tiêm trong cơ thể bất giác đứng thẳng lên.

Đỗ Thiên Huyền cởi áo, thản nhiên nói: “Không sao. Chỉ hơi đỏ lên thôi.”

Vu Trùng Bình giật mình, nghe Đỗ Thiên Huyền đang nói về chuyện nước nóng, mới chợt bừng tỉnh, thấy hai tay mình đang đặt trên ngực Đỗ Thiên Huyền giống như đang “giở trò” với hắn.

Vu Trùng Bình hoảng sợ lùi bước, vội vàng xoay người, cầm chén trà vội đi, cũng không biết bản thân thực sự tại sao lại khẩn trương.

“Tôi đi châm trà.”

Đột nhiên , một bàn tay vươn đến trước mặt Vu Trùng Bình lấy đi tách trà trong tay Vu Trùng Bình , kéo đầu hắn ngẩng lên, sau đó nhẹ nhàng đặt đôi môi lên vành môi đang hé mở của hắn.

Nụ hôn này không giống nụ hôn bình thường thô bạo, mà ngược lại vừa ôn nhu lại vừa ngọt ngào, giống như chuồn chuồn đang lướt nhẹ trên nước. Tuy thế cũng đủ làm hai chân Vu Trùng Bình muốn nhũn ra, hai chân vô lực tựa vào người trước mặt.

“Vết thương của người đã ổn chưa?”

“Vết thương?”

Đầu óc Vu Trùng Bình lúc này cơ hồ đã rã ra, căn bản là không hiểu lời của Đỗ Thiên Huyền. Nụ hôn ngọt ngào ban nãy làm hắn hấp hấn càng dồn dập, toàn thân như nhẹ hẳn. Nghe Đỗ Thiên Huyền cười, hắn bất giác ngẩn đầu, không hiểu Đỗ Thiên Huyền cười cái gì. Tay Đỗ Thiên Huyền nhẹ lần xuống hông của Vu Trùng Bình xoa bóp, ngón tay đảo một vòng , rồi dừng lại nơi tư mật của Vu Trùng Bình.

“Ta nói chỗ này.”

“A”

Vu Trùng Bình lúc này mới xấu hổ đến toàn thân đỏ bừng, giờ mới hiểu Đỗ Thiên Huyền hỏi là vết thương nơi hậu nguyệt. Mà hắn mặt đỏ không chỉ bởi vì thẹn mà còn bởi vì động tác của Đỗ Thiên Huyền làm lưng áo hắn run lên, bộ vị phía trước lúc này đã đứng thẳng giờ gần như muốn phát tiết. Làm Vu Trùng Bình không ngăn được thanh âm phát ra khỏi miệng

“Đã muốn ah ...”

Đỗ Thiên Huyền nói thẳng quá làm mặt Vu Trùng Bình thoáng chốc hóa hồng. Bất ngờ, Đỗ Thiên Huyền một tay xoa nắn phần hạ thân nam tính, đồng thời lưỡi bắt đầu liếm nhẹ cầm của Vu Trùng Bình. Vu Trùng Bình co rút người lại, cả người run rẩy, hơi thở gấp rút đến độ không khống chế được.

“Nhanh vậy? Bộ trong khoảng thời gian này người không tự làm ah?”

“Không ... không có ... tôi không có thói quen đó ...” Thân thể Vu Trùng Bình dựa hẳn vào lòng ngực Đỗ Thiên Huyền .

Quần áo Vu Trùng Bình bị Đỗ Thiên Huyền cởi lúc nào không hay, cả hai ngã xuống giường. Trong thời gian đó Đỗ Thiên Huyền một khắc cũng không rời đôi môi của Vu Trùng Bình, hai tay lại miết lấy đôi núm hoa của Vu Trùng Bình.

Hạ thân Vu Trùng Bình nóng rực đến khó chịu, cơ hồ không kiềm chế được muốn phát tiết, đồng thời nguyệt khấu phía sau lại đang được dịch của bản thân thấm ướt như mời gọi.

Đỗ Thiên Huyền không ngừng hôn Vu Trùng Bình, hết khuấy động bên trong lại dùng lưỡi liếm lộng bên ngoài môi.

Nhìn Vu Trùng Bình bị hắn hôn đến thở dốc không ngừng, âm thanh ngọt ngào phát ra làm thần kinh Đỗ Thiên Huyền muốn tê dại.

“Người muốn ta tiếp tục làm gì nữa ...?”

“Tiến vào ... xin anh hãy tiến vào ...”

Vu Trùng Bình không biết mình đang nói gì, nhanh tay bắt lấy bờ vai của Đỗ Thiên Huyền, toàn thân nóng rực, mồ hôi thấm ướt chăn đơn.

Ngón tay Đỗ Thiên Huyền sấp nhập vào phần tư mật của Vu Trùng Bình làm toàn thân hắn run rẩy , trong đầu đủ loại màu sắc âm thanh vang lên, làm hắn sắp đạt cao trào.

Vu Trùng Bình thất thần thở hổn hển, một hồi lâu sau mới hồi phục thần trí, mà Đỗ Thiên Huyền lúc này đang từ từ tách chân hắn ra, chậm rãi tiến vào. Thoáng chốc làm mọi suy nghĩ trong đầu hắn tan biến, chỉ còn sót lại cảm giác sung sướng .

Vu Trường Bình thở hắt hắt, một lúc sau mới hồi phục thần trí. Đỗ Thiên Huyền lúc này chậm rãi ra khỏi người hắn sau lại từ từ tiến vào, cả thân người như đang quấn chặt lấy Vu Trường Bình làm cho hắn chìm trong vô cực .

Vừa tiến vào rạp chiếu phim , khi đèn vừa tắt Đỗ Thiên Huyền cầm lấy tay Vu Trường Bình, ngón tay nhẹ nhàng miết lấy tay hắn một cách ôn nhu. Hành động đó đem lại cho Vu Trường Bình cảm giác hết sức sung sướng thoải mái, hắn một khắc cũng không chú tâm đến bộ phim đang chiếu trên màn ảnh. Vu Trường Bình nhẹ tựa đầu dựa vào vai Đỗ Thiên Huyền , hành động làm tim hắn đập thành thịch, hồi hộp lại vui sướng. Nếu là bình thường chắc chắn hắn không có khả năng dám làm như vậy nhưng hôm nay hắn mặc kệ, chỉ là tựa đầu vào vai Đỗ Thiên Huyền mà thôi, việc này có khả năng thương tổn được ai?

Đỗ Thiên Huyền choàng tay ôm lấy Vu Trường Bình, mùi vị nam tính trên người Đỗ Thiên Huyền đem lại cho Vu Trường Bình cảm giác ngọt ngào khoái hoạt.

Nhìn màn hình, hai nam nữ diễn viên đang nói gì, Vu Trường Bình một chữ cũng không nghe thấy. Toàn bộ đầu óc hắn lúc này đang tập trung cảm thụ cảm giác ngọt ngào đang có. Khi Vu Trường Bình ngược đôi mắt nhìn Đỗ Thiên Huyền , Đỗ Thiên Huyền nhẹ bắt lấy hai bả vai hắn, trong bóng tối hai người tiếp tục hôn.

Đây là nụ hôn đầu tiên sau nhiều ngày cả hai không có quan hệ thể xác, do đó chỉ một nụ hôn cơ hồ làm cho Vu Trường Bình như người say, tay chân nhũn ra vô lực . Trong sâu thẳm lý trí nói cho hắn biết, bây giờ chính là hắn đang đẩy bản thân vào địa ngục , nhưng lúc này hắn hoàn toàn không có khả năng khống chế tình cảm.

Hắn yêu Đỗ Thiên Huyền, yêu ngay từ khi Đỗ Thiên Huyền còn là một cậu bé chưa hiểu chuyện. Ngay từ khi mới gặp , hắn đã nhất kiến chung tình, yêu đến không thể kiềm chế. Những tháng ngày cùng chung sống với Đỗ Thiên Huyền chính là những ngày hạnh phúc nhất đời hắn. Cho dù thời gian đã qua lâu như vậy , Vu Trường Bình cũng không cách nào có thể quên được Đỗ Thiên Huyền . Hắn chỉ muốn được trở lại khoảng thời gian vô ưu vô lo, trong đầu chỉ toàn là tình yêu và mơ mộng một chút, này có gì sai?

Phim chiếu được một lúc, hai người không hề chú tâm xem mà chỉ trao nhau những nụ hôn . May là cả hai đều ngồi ở hàng cuối lại ngay góc khuất nên cũng không có ai để ý cả hai đang làm gì.

Xem phim xong thì trời đã tối. Cả hai cùng đi dùng cơm , sau đó Đỗ Thiên Huyền không đưa Vu Trường Bình về nhà mà cho xe chạy thẳng đến nhà hắn.

Trước đây khi gặp lại Đỗ Thiên Huyền , Vu Trường Bình chỉ được nhìn thấy phòng khách, không được xem qua bài trí trong nhà. Về đến nhà, Đỗ Thiên Huyền dẫn hắn vào trong, bày trí bên trong đem lại cho người ta cảm giác vừa tao nhã lại quý phái.

“Chúng ta lên lầu tham quan chút chứ?”

Vu Trường Bình bước lên cầu thang, cả đến tay vịn cũng được trang trí rất đẹp, làm cho hắn không dám chạm vào, sợ sẽ để lại vết bẩn.

Đỗ Thiên Huyền mở cửa phòng riêng . Bên trong phòng chứa đầy đủ mọi thứ, có cả phòng tắm, giữa phòng đặt một chiếc giường lớn, trên giường là một chiếc chăn đơn, gối.

Vừa vào phòng , Vu Trường Bình liền hiểu được mục đích Đỗ Thiên Huyền dẫn hắn vào phòng là muốn gì.

Cả ngày hôm nay được ôn nhu chăm sóc, cảm giác vui sướng , thoải mái làm Vu Trường Bình quên mất quan hệ thật sự của cả hai . Trong nháy mắt nhớ lại làm hắn không khỏi cảm thấy đau lòng.

Vu Trường Bình ngược mặt nhìn khuôn mặt cương nghị của Đỗ Thiên Huyền, nét cười trên mặt hắn vẫn không giảm.

“Phải ... phải tắm trước ah?”

“Chờ một chút.”

Ngay thời điểm Vu Trường Bình bắt đầu cởi nút áo, Đỗ Thiên Huyền kéo hắn nằm xuống bên giường. Hắn nằm xuống, Đỗ Thiên Huyền cũng nằm xuống theo. Nằm một lúc, Đỗ Thiên Huyền ngoại trừ đem Vu Trường Bình ôm chặt vào lòng thì không làm gì tiếp.

Vu Trường Bình ngây người một lúc lâu, sau mới đẩy Đỗ Thiên Huyền ra hỏi

“Không ... không làm gì sao?”

“Chờ một chút, ta đang suy nghĩ nên giải thích tình huống này với người thế nào.”

“Tình huống?”

Vu Trường Bình khó hiểu. Đỗ Thiên Huyền bất ngờ đặt một nụ hôn lên trán hắn.

“Người có thích cách bày trí của căn phòng này không?”

“Uhm ... đẹp lắm. Có chuyện gì ah?” Đỗ Thiên Huyền không phải là chỉ muốn cho hắn xem cách bày trí phòng chứ?

“Còn cái gối hình chữ nhật này? Có thích không? Đây là mấy hôm trước ta mới mua đó.” – Đỗ Thiên Huyền vỗ vỗ cái gối mấy cái.

Vu Trường Bình thật không hiểu Đỗ Thiên Huyền nói vậy có ý gì, chỉ biết ngây ra như phỗng mà trả lời :
“Cũng đẹp.”

“Giường này ta cũng mới mua. Nằm rất thoải mái. Dù là hai người nằm cũng không có vấn đề gì.”

Vu Trường Bình đã hoàn toàn không hiểu Đỗ Thiên Huyền nói cái gì. Hắn nghiêng đầu nhìn Đỗ Thiên Huyền . Bất ngờ Đỗ Thiên Huyền hôn lên trán hắn một lần nữa.

“Có muốn dọn đến sống cùng không?”

Vu Trường Bình hoàn toàn ngây người.

Đỗ Thiên Huyền ôm Vu Trường Bình, để hắn tựa vào ngực mình : “Tuy rằng để giải thích chuyện đồng tính luyến ái này với trẻ con như Bác Ngạn sẽ hơi phiền toái một chút. Nhưng mà ta vẫn muốn người dọn đến sống cùng. Nếu ở Đài Loan không thừa nhận quan hệ hôn nhân đồng tính, chúng ta có thể đi nước ngoài kết hôn.”

“Anh ... anh đang nói cái gì?” – Tim Vu Trường Bình đập mạnh, đôi môi run rẩy, hoàn toàn không thể tiếp thu nổi lời của Đỗ Thiên Huyền hoặc giả lời này quá khó tin khiến hắn từ chối không dám tiếp thu.

“Chúng ta hãy sống cùng nhau đi. Vĩnh viễn ở cùng nhau không chia lìa.”

Không đợi Đỗ Thiên Huyền nói xong, Vu Trường Bình liền ngồi dậy, thần trí hỗn loạn , không thể nói gì , trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất là nhanh chóng thoát khỏi nơi này.

“Tôi ... tôi phải về nhà.”

Đỗ Thiên Huyền giữ chặt tay Vu Trường Bình không cho hắn rời đi.

“Hãy nghe anh nói, chuyện quá khứ trước kia của em, anh không để tâm. Em một thân một mình bên ngoài, không ai chiều cố, lần trước em bị bệnh nặng làm anh hiểu được rằng ... anh vẫn yêu em. Dẫu đã qua bao nhiêu năm, anh vẫn không thể quên được em. Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa đi.”

Hai mắt Vu Trường Bình đăm đăm nhìn Đỗ Thiên Huyền như trúng tà, càng giống như không nghe không hiểu lời nào của Đỗ Thiên Huyền.

“Anh đã suy nghĩ kĩ. Lúc đó , anh chỉ là một học sinh trung học, em ở cùng anh thì có cảm giác bất an không tin tưởng cũng là chuyện bình thường. Nhưng hiện tại, anh đã có sự nghiệp của chính mình, cho dù là tình trạng kinh tế, hoàn cảnh sống, tất cả anh đều có thể lo đầy đủ cho em. Tuy rằng đối với Bác Ngạn là có hơi vội , nhưng mà vốn dĩ là nó rất thích em, nên em có thể xem nó như con mà yêu thương, được không?”

“Không. Không ...” – Vu Trường Bình không quan tâm Đỗ Thiên Huyền đang nắm tay mình, hai chân cứng ngắt bật dậy, hai mắt vô thần không tiêu cự, không dám đối mặt với Đỗ Thiên Huyền .

“Tại sao không được? Anh có điểm nào không được? Mà em cũng thích anh đúng không?”

Lời của Đỗ Thiên Huyền làm Vu Trường Bình nhảy dựng lên, hấn giống như con búp bê tự động mãnh lực gật đầu.

“Đúng. Tôi đúng là có thích ngài, Đỗ tiên sinh. Có lẽ thời gian qua đã làm ngài hiểu lầm. Nhưng tôi hiện đã có người yêu rồi.”

Đỗ Thiên Huyền trầm mặc, nhìn thế nào cũng thấy được vẻ bối rối của người đang nói dối trên mặt Vu Trường Bình.

“Người yêu của em là ai? Tại sao mỗi ngày chúng ta đều gặp nhau nhưng anh chưa từng thấy hấn?”

“Tôi ... tôi ... anh ấy đã ra nước ngoài. Tháng này sẽ về.”

Vu Trường Bình xoay người định chạy đi. Nếu không phải Đỗ Thiên Huyền đang gắt gao nắm lấy tay , hấn đã lập tức chạy ra khỏi nhà này, chạy ra khỏi mớ hỗn loạn hiện tại.

“Em gạt anh đúng không?”

Vu Trường Bình đối mặt với Đỗ Thiên Huyền. Trong phút chốc cũng làm cho hấn cảm thấy đau lòng. Hấn vùng thoát khỏi tay Đỗ Thiên Huyền.

“Tôi không có nói dối. Tôi quả thật đối với ngài không có hứng thú.”

Như hạ quyết tâm, Vu Trường Bình quay sang hướng Đỗ Thiên Huyền nhìn thẳng vào hấn, để lời nói thêm tính thuyết phục.

“Ngài vốn dĩ đã biết tôi là loại người nào. Trước đây khi tôi với ngài cùng nhau , tôi cũng đã không chịu nổi mà ra ngoài tìm đàn ông khác . Hiện tại , người yêu tôi đang ở nước ngoài, tôi chỉ là tìm ngài để thay thế mà thôi. Không nghĩ là lại làm ngài hiểu lầm. Tôi làm sao lại muốn sống chung với ngài được.”

Quá khứ bị thương trước đây làm Đỗ Thiên Huyền khó lòng phủ nhận, hấn bất thần trầm mặc. Vu Trường Bình lại lộ ra nụ cười vô sĩ.

“Đàn ông ở chung với đàn ông đơn giản chỉ là vì muốn ngoạn mà thôi. Đỗ Thiên Huyền ah, không ngờ ngài lại nghĩ đến hai chữ kết hôn. Ngài quả thật vẫn còn trẻ còn quá. Ngài đã từng kết hôn rồi, vì sao lại còn quá khờ dại như vậy.”

“Trường ...”

Vu Trường Bình tiếp tục : “Người yêu của tôi đi công tác nửa năm, vừa vặn lại gặp gỡ ngài. Dù gì thì trước đây cũng đã từng quen biết, cho nên tôi mới tìm ngài ôn lại tình xưa một chút. Thật không ngờ ngài thực sự động lòng. Quả thật buồn cười.”

Hai người mới nói được một nửa, dưới lầu chợt nghe tiếng người mở cửa. Đỗ Thiên Huyền đứng lên, cảm thấy khó hiểu không biết giờ này ai lại đến.

“Đợi lát nữa nói tiếp. Để anh xuống xem là ai.”

Mới vừa đi xuống lầu, Đỗ Thiên Huyền nhìn thấy hành lý chất ở cạnh cửa, lại nhìn thấy một người đang leo lên cầu thang.

Đỗ Sĩ nghiêm khắc nhíu mày nhìn đứa con của mình nói : “Con đã nói sẽ đến Mĩ mà. Sao ta chờ lâu vậy cũng không thấy con đến? Cho nên ta đành từ Mĩ về Đài Loan .”

“Hzzz.” – Đỗ Thiên Huyền thở dài nhẹ nhõm, cũng may không phải bọn đạo chích xâm nhập.

Đỗ Sĩ đang định nói tiếp lại thấy Vu Trường Bình từ sau lưng Đỗ Thiên Huyền đi xuống.

“Tôi ... tôi về đây.” – Âm thanh Vu Trường Bình phi thường nhỏ.

Đỗ Thiên Huyền không muốn để Vu Trường Bình về, nên quay đầu nói : “Đợi chút. Đợi một lát cha ta nghỉ ngơi rồi chúng ta bàn tiếp được không? Đêm nay em ngủ lại đây một được không?”

“Người là tên họ Vu đó ?” – Đỗ Sĩ cũng nhận ra Vu Trường Bình. Tên vô sĩ, trước là dụ dỗ lừa gạt đứa con chỉ mới là học sinh trung học thành đồng tính luyến ái. Giờ còn dám bước vào cửa nhà hắn.

Thân thể Vu Trường Bình run lên, sắc mặt dần hóa xanh. Hắn cũng nhận ra Đỗ Sĩ.

Đỗ Thiên Huyền cũng xoay người hướng Đỗ Sĩ nói : “Vâng. Đây chính là thầy của Bác Ngạn.”

“Thầy của Bác Ngạn? Trước kia không phải hắn là giáo viên trung học sao? Sao giờ lại là giáo viên tiểu học?”

Đỗ Thiên Huyền chưa kịp giả thích đã thấy Vu Trường Bình đi xuống cầu thang , hướng ra cửa.

Đỗ Thiên Huyền đuổi ra cửa, kéo lấy tay Vu Trường Bình : “Trường , chúng ta còn chuyện phải nói mà.”

Thấy ánh mắt Đỗ Thiên Huyền , Vu Trường Bình vội vã vùng tay ra để ly khai.

“Không cần. Trước đã làm ngài hiểu lầm, tôi đã giải thích rõ. Nên xin đừng tìm tôi nữa. Mấy ngày nữa người yêu tôi sẽ trở về, xin ngài đừng làm khó tôi. Anh ấy rất tin tưởng tôi, không biết chuyện tôi gặp người khác bên ngoài. Xem như tôi xin ngài, nếu còn chút tình cảm với tôi xin đừng đến tìm, cũng đừng cho anh ấy biết tôi đã làm gì sau lưng anh ấy.”

Hết chương 7

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

“Trường”

Đỗ Thiên Huyền vẫn dây dưa không chịu buông, Vu Trường Bình chẳng còn cách nào khác, đành dùng sức đẩy mạnh Đỗ Thiên Huyền làm hắn ngã vào cạnh cửa.

Đỗ Sĩ đi ra cửa mắng : “Người làm đang cái gì , Vu Trường Bình? Mau cút khỏi nhà ta. Người khác không biết người nhưng ta biết người rất rõ. Loại như người không ngờ vẫn dám dây dưa với Thiên Huyền.”

Vu Trường Bình thấy Đỗ Thiên Huyền ngã, đang muốn đỡ hắn nhưng thấy vậy thì kinh hãi lùi về sau rồi cấp tốc quay đầu chạy đi.

Đỗ Thiên Huyền cũng muốn đuổi theo nhưng bị Đỗ Sĩ giữ lại.

“Con điên rồi sao? Cái tên đó có gì tốt chứ. Con bị hắn lừa một lần còn chưa tỉnh ngộ? Lần này về Đài Loan lại muốn bị lừa thêm lần nữa mới chịu sao?”

Vu Trường Bình bắt một chiếc taxi để về nhà.

Đại não trống rỗng, nghĩ đến chuyện xảy ra đêm nay, khiến hắn không chịu nổi mà khóc rống lên.

“Mình đang làm cái gì ...? Tại sao lại để mọi chuyện ra nông nỗi này? Đáng lý không nên gặp mặt cậu ấy ... Ngàn vạn lần ... đều là lỗi của mình ...”

Nghĩ tới chuyện Đỗ Thiên Huyền thế mà lại nói muốn kết hôn cùng hắn, còn an bài cả hai sống chung, lại muốn cho Đỗ Bác Ngạn biết quan hệ của cả hai, khiến hắn xúc động đến run người.

Nhưng loại cảm xúc này vô pháp làm hắn cảm thấy vui sướng. Biết rõ cả hai căn bản không thể gần nhau, nhưng những lời nói yêu thương của Đỗ Thiên Huyền đêm nay làm đáy lòng hắn xuất hiện cảm giác ngọt ngào khó tả.

“Thiên Huyền ... chúng ta không thể gặp nhau nữa.”

Mới nghĩ đến, Vu Trùng Bình đã nhin không được , khóc nức nở, giống như vết thương hơn mười năm trước, đau lòng hạ quyết tâm rời bỏ Đỗ Thiên Huyền.

“Xin ngài đừng đến tìm tôi nữa.” – Vu Trùng Bình lãnh đạm nói.

Đỗ Thiên Huyền không chịu buông tha : “Em nói đi, tại sao lại không cho anh gặp em. Tại sao chứ? Chúng ta đến giờ không phải là rất vui vẻ sao?”

Vu Trùng Bình lập lại lời nói cách đây mất ngày : “Người yêu của tôi sắp về rồi. Tôi không muốn anh ấy thấy chuyện này khiến chúng tôi cãi nhau.”

“Em không có người yêu đúng không? Em chỉ gạt anh thôi đúng không?”

“Có . Ngài rất cuộc muốn tôi nói mấy lần mới chịu tin đây? Đỗ tiên sinh, tôi biết ngài khó chấp nhận sự thật, nhưng tôi không thể nói khác được. Làm cho ngài hiểu lầm, thực sự xin lỗi.”

Đỗ Thiên Huyền tức giận nhú mày : “Anh không hiểu em vì sao muốn gạt anh, nhưng anh không dễ bỏ cuộc vậy đâu. Thêm nữa anh nghĩ chuyện trước kia, em có thật sự là đã quan hệ ở ngoài không? Chuyện này vẫn là gạt anh đúng không?”

“Tôi tại sao lại gạt ngài chứ. Làm việc đó tôi có lợi gì đâu?”

Vu Trùng Bình lãnh đạm hỏi lại làm Đỗ Thiên Huyền giận dữ ngút trời. Mấy ngày nay, Vu Trùng Bình lúc nào cũng bày ra gương mặt vô sĩ , khác hẳn hoàn toàn với trước kia.

Thái độ này hoàn toàn giống với mười mấy năm trước khi hắn vừa du học trở về. Chính là lúc ấy hắn còn quá trẻ , không suy nghĩ nhiều chỉ là giận dữ bỏ đi. Nhưng bây giờ hắn đã lớn, nhiều năm kinh nghiệm lăn lộn ngoài thương trường , hắn sẽ không dễ dàng bị lừa như vậy. Rốt cuộc thì thái độ khác thường của Vu Trùng Bình là do đâu?

“Chính vì không có lợi mới thấy kì quái. Lúc đó chúng ta mới vừa quen nhau, em còn chưa quen được người khác ôm, vì sao anh mới vừa du học , em đã liên quan hệ cùng người khác? Lúc đó khi quan hệ với nhau chẳng phải em rất đau, căn bản là không giống người quen làm việc đó với đàn ông. Bởi vậy những lời em nói anh đều không tin.”

“Ngài đúng là quá mù quán rồi. Chẳng phải mỗi lần chúng ta quan hệ , tôi đều rất hưởng thụ sao?”

Vu Trùng Bình không còn biết tự tôn, tự nói ra lời vô sĩ, nhưng nó lại không làm cho Đỗ Thiên Huyền giận, ngược lại còn làm hắn lạnh lùng nở nụ cười.

“Nếu là thực hưởng thụ, trước đây em cũng đã nói, em không phải là thiện nam tính nữ gì, sau lưng người yêu lên lút vụng trộm cũng không phải là lần đầu. Vì sao người yêu sắp về làm em khẩn trương như vậy? Muốn nhanh chóng đoạn tuyệt quan hệ? Chuyện này thực không hợp tình hợp lý sao?”

Lời Đỗ Thiên Huyền làm Vu Trùng Bình bối rối cắn chặt răng : “Người yêu của tôi thật sự rất hay ghen .”

Câu trả lời của Vu Trùng Bình càng làm Đỗ Thiên Huyền xuy mũi khinh thường : “Anh chẳng phải cũng rất hay ghen sao? Vậy sao lúc đó em lại không sợ anh biết chuyện em quan hệ cùng đàn ông khác?”

Vu Trùng Bình bị Đỗ Thiên Huyền dồn vào chân tường, bí thế không biết nói gì, nản lòng trừng mắt nhìn hắn : “Ngài rất cuộc muốn thế nào mới chịu đoạn tuyệt quan hệ, từ nay không gặp nhau nữa?”

“Không làm được. Hoàn toàn không có khả năng.”

“Ngài cố tình gây sự!” – Vu Trùng Bình tức giận giậm chân.

Đỗ Thiên Huyền tiến sát Vu Trùng Bình , thừa dịp Vu Trùng Bình không để ý, hai tay ôm lấy Vu Trùng Bình, rồi cúi đầu cho Vu Trùng Bình một trận cường hôn.

Vu Trùng Bình bị hôn đến thần tình mờ mịt, hai tay hư nhuyễn bắt lấy áo Đỗ Thiên Huyền .

Đỗ Thiên Huyền bắt lấy hai cánh móng tròn trịa của Vu Trùng Bình, hướng đến bộ vị của hắn mà ma sát, khiến Vu Trùng Bình toàn thân run rẩy.

Đỗ Thiên Huyền ghé vào lỗ tai hắn nói : “Chúng ta trên giường, em gọi điện kêu người yêu em đến đây. Anh không tin em kêu được người nào. Căn bản là em không có người yêu .”

“Buông ra ... Đỗ Thiên Huyền ... tôi nói anh buông ra ...”

Đỗ Thiên Huyền bắt lấy cánh tay đang phản kháng của Vu Trường Bình, một lần nữa cường hôn, đặt Vu Trường Bình yên trên giường.

Vu Trường Bình bắt đầu hối hận, vì sao lại đồng ý gặp Đỗ Thiên Huyền nói chuyện.

Nguyên cứ nghĩ là gặp ở nhà thì có không gian riêng tư, là nơi tốt nhất để ngồi nói chuyện tư mật . Bây giờ lại thành như cái bẫy làm hắn không thể phản kháng.

Một tay Đỗ Thiên Huyền trượt xuống, đi vào trong quần Vu Trường Bình vuốt ve phần bộ vị, cười nói : “Em xem, chỗ này đã ngạnh lên rồi, mấy ngày nay không tự mình làm phải không?”

“Buông ra”

Vu Trường Bình vặn vẹo thân mình, nhưng là Đỗ Thiên Huyền mạnh hơn hắn nhiều, lúc này lại đang nằm đè lên hắn, khiến hắn muốn đẩy ra cũng không được.

“Gọi người yêu của em đến đây đi. Nói là có người xấu muốn cưỡng bạo em.” – Nói xong, Đỗ Thiên Huyền đưa Vu Trường Bình một cái điện thoại di động.

“Anh ấy chưa về nước.”

“Em luôn miệng nói là hắn sắp về nước. Nhưng khi nào về thì không nói. Căn bản là không có người này đúng không? Hết thấy là em gạt anh.” – Đỗ Thiên Huyền vuốt ve bộ vị Vu Trường Bình , biết làm vậy sẽ làm hắn thấy khoái cảm . “Vì sao lại gạt anh?”

“Ngô Ân” – Vu Trường Bình cắn răng, muốn chống lại khoái cảm đang dâng lên trong người, cơ hồ làm cơ thể như hư thoát.

“Ngay cả thói quen tự làm mà em còn không có. Em tưởng anh tin em thích quan hệ với đàn ông sao? Chúng ta xa nhau bao lâu, nếu thật sự em lạm giao, vì sao mỗi lần anh đi vào, em đều đau đến chảy nước mắt? Em nói thử lý do xem .”

“Chỉ là thể chất của tôi khác.” – Vu Trường Bình kết luận.

Đỗ Thiên Huyền vuốt ve vùng kín của Vu Trường Bình, rồi lại sờ sờ những nơi mẫn cảm làm Vu Trường Bình thở dốc không ngừng.

“Còn dám gạt anh? Anh không phải trẻ con mười tuổi để bị gạt như vậy. Lời của em toàn sơ hở, làm sao lừa được ai chứ.”

“Dừng tay, Đỗ tiên sinh ...”

“Còn kêu Đỗ tiên sinh. Kêu Thiên Huyền.”

Vu Trường Bình quát cường quay đầu đi hướng khác : “Đỗ tiên sinh.”

Đỗ Thiên Huyền không giận , mỉm cười : “Em lại cho anh cơ hội tốt để trừng trị rồi.”

“Ngài dừng tay lại. Anh ấy ngày một sẽ trở về , nếu ngài muốn gặp mặt tôi sẽ để cho ngài gặp. Như vậy được chưa?” – Vu Trường Bình rút cuộc cũng định ngày.

Đỗ Thiên Huyền nhìn Vu Trường Bình hoài nghi, rút cuộc cũng dao động.

“Tôi không muốn nói cho ngài biết vì anh ấy thân thể cường tráng, sợ làm hại ngài. Nói gì thì trước đây chúng ta cũng có tình cảm, huống gì mấy hôm nay chúng ta ở trong khách sạn cũng không tồi. Tôi thật không muốn ngài bị thương. Nếu ngài thật muốn gặp, tôi sẽ để ngài gặp anh ấy.”

“Được. Ngày một anh hẹn gặp ở nhà em. Nếu anh biết em lại gạt anh, xử phạt sẽ không nhẹ đâu. Tính luôn chuyện trước kia, nhất định sẽ không bỏ qua cho em.”

Lời nói tràn ngập khiêu khích làm Vu Trùng Bình chột dạ. Đỗ Thiên Huyền lần nữa hôn lên môi Vu Trùng Bình. Hắn muốn lắc đầu cự tuyệt nhưng bị Đỗ Thiên Huyền đè lại không nhúc nhích được. Lưỡi Đỗ Thiên Huyền thâm tiến vào khoang miệng Vu Trùng Bình mặc sức tàn phá, khiến Vu Trùng Bình khó kiềm chế nổi. Vu Trùng Bình di chuyển đầu lưỡi, bị Đỗ Thiên Huyền bắt lấy đùa giỡn. Đến lúc cả hai không còn đường khí nữa, Đỗ Thiên Huyền mới chịu buông ra, yêu thương sờ má Vu Trùng Bình

“Lần sau tiếp tục.”

Bị những lời của Đỗ Thiên Huyền làm cho tức giận, Vu Trùng Bình trừng mắt nói: “Không có lần sau.”

“Anh về trước đây.” – Đỗ Thiên Huyền trước khi về còn quay lại cho Vu

Trùng Bình một trận cường hôn, hai tay không an vị lại tự động sờ loạn.

Chờ Đỗ Thiên Huyền ra về, Vu Trùng Bình đóng cửa lại, yếu đuối bất lực ngã xuống đất.

“Người yêu? Mình phải nhanh tìm người yêu.”

Sau khi hoàn hồn Vu Trùng Bình thực phiền não vì cái hẹn ngày mốt.

Mở cửa, Vu Trùng Bình lạnh lùng nhìn người đối diện.

Đỗ Thiên Huyền thản nhiên nói: “Người yêu của em đến rồi chứ?”

“Vào đi. Anh ấy vừa mới về nước. Tôi chỉ nói là sẽ giới thiệu một tên xú nam nhân cho anh ấy biết, bảo anh ấy nhanh đuổi về. Để tránh có người suốt ngày sảo nhân.”

Đỗ Thiên Huyền mỉm cười, không khách khí sờ soạng mặt hắn một phen. Vu Trùng Bình đánh tay Đỗ Thiên Huyền.

“Biểu tình lạnh lùng vậy không hợp với em chút nào. Lần sau đừng làm vẻ mặt này trước mặt anh.”

“Tôi đã nói là không có lần sau.” – Vu Trùng Bình gầm nhẹ.

Đỗ Thiên Huyền giả dạng không nghe thấy Vu Trùng Bình bất mãn gầm rú, đi vào bên trong.

Trên giường, một người đàn ông thân hình trắng kiện, so với Đỗ Thiên Huyền không sai biệt lắm.

“Đó là người yêu của em sao?”

Người đàn ông cao ráo đang ngồi trên giường từ từ xoay người lại. Nhìn thấy Đỗ Thiên Huyền, sắc mặt ban đầu là lòng lấy chính nghĩa thoáng chốc biến thành xanh mét, gương mặt tuấn tú biến thành đỏ bừng.

“?”

“Học, học trưởng.”

Đỗ Thiên Huyền lạnh lùng nói: “Cậu biến thành đồng tính luyến ái từ lúc nào? Có muốn ta nói với vợ cậu biết không?”

“Không. Không, đây là hiểu lầm ...” – Âm thanh trầm thiết kêu lo.

“Học trưởng. Vợ em sắp sinh, ngàn vạn lần không thể nói tin giả mạo này. Học trưởng cũng biết, em trở về Đài Loan là để tìm việc làm, vợ em lại sắp sinh. Thấy có người trên mạng rao cần tìm người có dáng hùng tráng nên em mới đến. Người đó yêu cầu em giả vờ quần quýt với hắn, chỉ cần dọa cho kẻ bám theo người đó bỏ chạy, với lại chỉ làm một lần, giá lại rất cao, cho nên em mới ...”

Không để cho hắn nói hết, Đỗ Thiên Huyền lại hỏi: “Là ai thuê cậu?”

“Chính là người đứng ở cửa đó.”

Sắc mặt Vu Trùng Bình trắng bệch.

Đỗ Thiên Huyền chỉ vào cửa nói: “Còn không mau cút ra ngoài.”

“Nhưng ... nhưng ...” – Bất an xoa xoa tay, hắn lại tiếp: “Anh sẽ không nói cho vợ em biết chứ?”

“Không. Nhưng về sau đừng làm việc này nữa. Đây là danh thiếp của ta. Ngày mai cậu đến công ty ta nhận việc đi.”

Giơ cao danh thiếp giống như vé thông hành đến thiên đường, hấn vui sướng nói : “Học trưởng, anh thật tốt quá. Về sau em nhất định sẽ tận lực làm việc.” – Nói lời cảm tạ thật lâu , mới chịu đi về.

Đỗ Thiên Huyền trừng mắt với Vu Trường Bình : “Đó là người yêu của em sao?”

Vu Trường Bình hoàn toàn nói không ra lời.

Đỗ Thiên Huyền đến trước mặt Vu Trường Bình, nhìn sắc mặt đã trắng bệch của Vu Trường Bình , Đỗ Thiên Huyền quát đến chói tai : “Em rốt cuộc muốn gạt anh đến khi nào?”

“Tôi không có gạt anh.”

“Không có gạt anh? Vậy người lúc nãy là sao? Đó là đàn em của anh khi học ở Mĩ. Hấn tuy không thông minh nhưng cũng khá tốt. Năm kia mới kết hôn, là người bình thường. Em nghĩ rằng anh thật sự tin em và hấn là người yêu sao?”

Lời Đỗ Thiên Huyền làm Vu Trường Bình toàn thân đông cứng.

Đỗ Thiên Huyền dùng sức gắt gao ôm chặt lấy Vu Trường Bình. Tâm tự hồi tưởng lại chuyện xưa. Rất nhiều chuyện đều không hợp lý. Nếu không phải hấn quá phần nộ vì bị phản bội , dùng lý trí để suy ngẫm thì có thể sẽ hiểu được mọi chuyện rất không thích hợp.

“Vì sao lại gạt anh? Trường , vì sao lại muốn gạt anh?”

“Tôi Tôi”

“Chuyện mười mấy năm trước cũng là gạt anh có phải không?”

“Không phải, tôi không có gạt anh , không có ...” – Vu Trường Bình luôn mềm phủ nhận, nhưng về cuối lại suy yếu nghẹn ngào.

“Em nghĩ anh tin em là loại người như vậy sao? Do sợ hãi không kịp giờ gặp mặt, lại chạy bộ đến gần tắt thở. Nếu thật sự là người như vậy , thì không cần phải chạy đến tắt thở.” – Đỗ Thiên Huyền nhẹ nhàng nói

Vu Trường Bình biết Đỗ Thiên Huyền là nói lúc trước vì tắc xe nên chạy bộ đến khách sạn. Đỗ Thiên Huyền gắt gao ôm lấy Vu Trường Bình. Tựa như muốn đem hấn nuốt vào trong lòng.

“Anh không tin em đã cùng nhiều người làm giao. Anh cũng tin em không thể nào không có tình cảm với anh.”

“Tôi chính là người như vậy. Không cần anh tin hay không.” – Vu Trường Bình cúi đầu nói : “Tôi đã từng quan hệ với rất nhiều đàn ông. Đây là sự thật. Tôi cũng không phải là loại người thuần khiết đáng yêu như anh tưởng tượng.”

“Vậy cho anh xem chứng cứ đi.”

Đỗ Thiên Huyền buông Vu Trường Bình ra , đến gần gần tú : “Em nói em có rất nhiều người tình, vậy ít nhất cũng sẽ có vài vật kỷ niệm chứ . Sao? Có không? Nếu không thì ít nhất cũng có vài bức ảnh hay thư tình hả?”

Đỗ Thiên Huyền mở ngăn tủ trên bàn của Vu Trường Bình, lấy ra một cuốn album ở trong.

Vu Trường Bình kêu lên một tiếng hốt hoảng , chạy lại muốn ngăn Đỗ Thiên Huyền. “Cái này không có gì.”

Vu Trường Bình làm vậy khiến mặt Đỗ Thiên Huyền tối sầm lại. Lẽ nào thật sự có?

Đỗ Thiên Huyền đẩy Vu Trường Bình ra, mở album ra. Trang thứ nhất không có gì , chỉ có tám ảnh hấn cùng Vu Trường Bình chụp chung khi học trung học. Vu Trường Bình càng muốn giật lại, Đỗ Thiên Huyền lại lật tiếp sang trang thứ hai khiến Vu Trường Bình khiếp sợ. Vu Trường Bình cố hết sức vẫn không làm gì được, cuối cùng ngồi ngất ra dưới sàn , ngẩn ngơ không nói gì.

Vài trang tiếp theo cũng là ảnh hân và Vu Trùng Bình chụp chung khi học trung học. Lúc đó dáng vẻ hân lưu manh, giống y đám bất hảo. Mấy tấm sau cơ hồ đều là ảnh của Đỗ Thiên Huyền, nhưng là rất mơ hồ, giống như chụp lén từ đằng xa. Có ảnh Đỗ Thiên Huyền ở lễ khai giảng đại học bên Mĩ, lễ tốt nghiệp, đến cả lễ kết hôn ... Mỗi tấm ảnh đều có ghi ngày giờ, sự kiện rõ ràng.

“Em đã đi nước ngoài để nhìn anh?” – Đỗ Thiên Huyền không thể tin được, ngây ngốc hỏi.

Vu Trùng Bình lắc đầu : “Không có ... làm sao có thể ...”

“Vậy chứ mấy tấm ảnh này là chụp ai? Chẳng lẽ em nghĩ rằng đến cả hình của mình anh cũng không nhận ra sao?”- Đỗ Thiên Huyền gầm nhẹ.

Vu Trùng Bình lấy hai tay bưng mặt, giấu đi khuôn mặt thống khổ của mình. Rõ ràng lúc trước đã chịu bao đau khổ dằn vặt để có thể chia tay, nhưng hân lại mua vé may bay ra nước ngoài chỉ để ở xa xa lén nhìn Đỗ Thiên Huyền . Hân không dám đến gần , chỉ dám ở thật xa mà trộm nhìn, chụp một vài bức ảnh làm kỉ niệm đem về nước. Sau đó xem chúng như châu báu, đem chúng cất cẩn thận, nghĩ những lúc cô đơn tĩnh mịch , khi nhớ Đỗ Thiên Huyền có thể lật ảnh ra xem.

“Tại sao chứ? Em rõ ràng để ý đến anh, yêu anh như thế. Vì sao lúc trước lại gạt anh?” – Đỗ Thiên Huyền bắt lấy bờ vai Vu Trùng Bình, dùng sức bóp chặt – “Nói cho anh biết tại sao? Nói đi.”

Hết chương 8

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Thời gian như dừng trôi, không khí như đông cứng lại , mang một nỗi buồn vô tận.

Vu Trùng Bình thì thào : “Tôi không có lừa anh ...” – Lời nói ra ngay cả chính bản thân hân cũng thấy không thể thuyết phục nổi mình nhưng vẫn cứ nói.

Đỗ Thiên Huyền vừa tức vừa hận, nghĩ đến nỗi đau bị phản bội lúc trước như tra tấn, rõ ràng là cả hai đều yêu nhau rành rành như thế, vì sao Vu Trùng Bình lại lừa hân. Thậm chí còn cực lực làm ra vẻ đã phản bội hân.

“Trùng. Em phải nói rõ ràng cho anh biết mọi chuyện.”

“Tôi không có gì để nói hết.” – Vu Trùng Bình vội đi ra ngoài – “Tôi thừa nhận là hiện tại không có người yêu , nhưng tôi cũng không muốn tiếp tục duy trì mối quan hệ này. Đỗ Thiên Huyền, anh đi đi. Vĩnh viễn đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

“Tại sao? Tại sao em lại trốn tránh tình cảm của anh chứ?”

“Tôi không có trốn tránh , chỉ là tôi ... chỉ là ...” – Vu Trùng Bình không biết tìm từ nào để nói, sau đó lại cắn răng mạnh một cái , quyết định nói tiếp – “Tôi chán ghét anh. Tôi tuyệt đối không yêu anh. Lúc anh học trung học cứ luôn bám riết lấy, tôi đã cảm thấy rất phiền rồi . Cho nên mới quan hệ với người khác. Chỉ ở trên giường với anh có một chút, căn bản là không thể nào thỏa mãn được tôi.”

Lời của Vu Trùng Bình càng làm cho Đỗ Thiên Huyền nắm chặt tay hân, đầu vai bị tăng thêm lực đạo.

“Lời của em hoàn toàn mâu thuẫn, em không ghét anh, nếu thật sự chán ghét anh vậy tại sao lại bay đến Mĩ chỉ để chụp hình anh vào những thời điểm quan trọng. Nếu anh thật sự không thể thỏa mãn được em, vì sao em lại chủ động đòi quan hệ với anh? Trùng, những lời này cũng là nói dối có phải không?”

Vu Trùng Bình sắp điên rồi. Hân không nên chủ động tiếp cận Đỗ Thiên Huyền. Không nên vì con trai Đỗ Thiên Huyền mà xin vào làm giáo viên tiểu học ... Lúc đầu chỉ là hân hy vọng có thể may mắn lúc trường học mở cuộc họp phụ huynh học sinh, có thể quang minh chính đại gặp mặt Đỗ Thiên Huyền . Chỉ là hân thật không ngờ Đỗ Bác Ngạn lại học đúng lớp của hân. Chuyện lúc sau toàn bộ đều là do hân quá phóng túng mà thành . Hân chỉ muốn cùng Đỗ Thiên Huyền quan hệ thể xác mà thôi. Tự lừa gạt bản thân hy vọng không xúc phạm đến ai.

Gần đây , Đỗ Thiên Huyền lại đối với hấn hết sức ôn nhu ngọt ngào. Làm cho hấn không tự chủ rơi vào trầm ái, hoàn toàn quên mất bản thân là không hề xứng đáng với Đỗ Thiên Huyền. Hấn lại lần nữa dung túng chính mình, mới phát sinh chuyện hôm nay. Đây đều là lỗi của hấn, nhưng hấn không thể tiếp tục sai lầm nữa.

“Tất cả đều là sự thật . Mặc kệ anh muốn tôi nói bao nhiêu lần , tất cả vẫn là sự thật. Tôi chán ghét anh. Tôi hận anh, hận đến nỗi muốn vĩnh viễn không bao giờ gặp lại nữa.”

“Vậy nhìn thẳng vào mắt anh mà nói.”

Đỗ Thiên Huyền dùng sức quay mặt Vu Trường Bình đối diện mình, làm cho Vu Trường Bình nhìn thẳng vào mắt hấn.

Sắc mặt Vu Trường Bình lúc này cơ hồ trắng dã đến trong suốt.

Đỗ Thiên Huyền giận dữ hét : “Nhìn mặt anh mà nói lại lần nữa. Nói rõ xem em chán ghét anh thế nào, em hận anh ra sao?”

“Tôi ... tôi ...”

Nhìn gương mặt tuấn tú đã làm mình nhớ thương bao năm. Mối Vu trường Bình khẽ run , nhưng không cách nào nói được một lời.

Rõ ràng chỉ cần nói ra là có thể chấm dứt mọi chuyện nhưng nhìn mặt Đỗ Thiên Huyền , hấn không cách nào nói được những lời kia.

“Nói đi!” – Đỗ Thiên Huyền rống to.

Hai hốc mắt Vu Trường Bình chảy ra hai dòng lệ, hai chân như nhuyễn ra, đem hai tay đặt trên lòng ngực Đỗ Thiên Huyền . Hấn không thể nói ra sự thật , nhưng cũng là không thể tiếp tục ở cạnh Đỗ Thiên Huyền.

“Đừng ép tôi! Xin đừng ép tôi nữa. Tôi với anh không thể ở cùng nhau đâu. Tôi không yêu anh, thực sự là không yêu anh ...”

“Trường!”

Nhìn Vu Trường Bình yếu ớt , đang tan nát cõi lòng, Đỗ Thiên Huyền vẫn không tha, gắt gao ôm hấn vào lòng.

Dựa vào ngực Đỗ Thiên Huyền , Vu Trường Bình rốt cuộc không kiềm chế nổi, gào khóc thất thanh, nâng lên gương mặt đầm lệ, Vu Trường Bình nhìn thẳng vào Đỗ Thiên Huyền nói ra câu nói mà Đỗ Thiên Huyền cũng không dám tin.

“Chúng ta đừng gặp nhau nữa.”

Đỗ Thiên Huyền tính mắng Vu Trường Bình nhưng nhìn Vu Trường Bình khóc làm hấn như đứt từng khúc ruột, đau lòng không thôi. Đỗ Thiên Huyền rốt cuộc vẫn là ngang ngạnh hỏi lại.

“Tại sao không nên gặp nhau?”

“Để tốt cho cả hai.” – Vu Trường Bình nắm chặt áo Đỗ Thiên Huyền , đau khổ cầu xin – “Xin anh, từ nay về sau chúng ta đừng gặp lại nhau nữa. Cho dù có gặp lại cũng hãy giả vờ như không biết.”

Đỗ Thiên Huyền không thể chấp nhận. Rõ ràng là cả hai đều thật sự yêu nhau, tại sao trước đây lại muốn chia tay? Hấn không thể hiểu được, càng không thể đồng ý.

“Anh không làm được. Cũng không thể quên được em. Cho dù rằng trước kia nghĩ em phản bội anh, anh còn không thể quên được em. Em cho rằng chỉ với một câu mật danh kỳ diệu rằng để tốt cho cả hai là anh có thể buông em sao?”

Đỗ Thiên Huyền mạnh mẽ hôn Vu Trường Bình, gắt gao ôm lấy thân thể hấn. Dù cho cách một lớp quần áo, Đỗ Thiên Huyền vẫn cảm nhận được ngọn lửa dục vọng của cả hai

“Em nghĩ rằng liệu còn ai có thể làm em nhiệt tình đến vậy ngoài anh không?”

Vu Trường Bình không nói gì, hai mắt đắm lệ lưng trông.

Đỗ Thiên Huyền không ngừng hôn lên môi Vu trường Bình.

“Trường. Anh yêu em. Anh yêu em!!! Những năm qua, anh không cách nào quên được em, cho dù là nghĩ em đã phản bội, cho dù tự thuyết phục chỉ ở cùng em mấy giờ trong khách sạn để phát tiết nhưng cũng không cách nào quên được em. Anh thấy bản thân thật mâu thuẫn, nhưng mỗi khi có thời gian rảnh rỗi, anh đều nhớ đến em, đều muốn được gặp em.”

“Không được nói nữa!” – Vu Trường Bình lùi lại, che hai lỗ tai, những lời nói yêu thương của Đỗ Thiên Huyền với hắn giống như độc được

“Trường.”

“Xin anh, đi mau đi! Tôi không muốn gặp lại anh nữa. Xin anh đi mau đi!!!”

Vu Trường Bình nghe những bực bạch của Đỗ Thiên Huyền với hắn, vừa là hận ý lại là yêu thương vô kể. Toàn thân Vu Trường Bình run rẩy, giống như nổi đau thấm đến tận xương cốt.

Nhìn Vu Trường Bình thống khổ như vậy, Đỗ Thiên Huyền cũng đau đớn tột cùng. Hắn không thể hiểu được vì lẽ gì Vu Trường Bình lại muốn chặt đứt tình cảm với hắn, nhưng việc này chắc hẳn là rất khó nói nên Vu trường Bình mới cần rằng không chịu nói. Nếu mình cứ cố ép hỏi, chỉ làm Vu trường Bình thêm đau khổ. Xem ra chỉ còn cách từ từ điều tra rõ nguyên nhân, chứ không nên buộc Vu Trường Bình nói ra.

“Được . Anh về đây. Hôm khác sẽ đến gặp em.”

Nghe âm thanh cửa khép lại, Vu Trường Bình khóc ròng thất thanh. Hắn không thể nói rõ với Đỗ Thiên Huyền, hắn chỉ có thể nói bản thân là không xứng với Đỗ Thiên Huyền.

Giữa trưa, Vu trường bình nhận được điện thoại. Tuy không biết người đó làm sao lại biết số điện thoại của mình nhưng thầm nghĩ , với khả năng của người đó, hẳn dù có trốn ở đâu cũng sẽ dễ dàng bị tìm ra.

Vào nhà hàng, Vu Trường Bình nói danh tính, được phục vụ dẫn vào một bàn ở góc tối. Đợi không bao lâu, người đó đi ra.

“Um.”

Vu Trường Bình đứng lên, cho dù đối phương không xem hắn ra gì, đến tên hắn cũng không thèm gọi, nhưng là hắn vẫn phải tôn trọng người trước mặt : “Đỗ bá phụ ...”

Đỗ Sĩ cắt ngang lời nói của Vu Trường Bình : “Không cần nhiều lời. Thiên Huyền quả thật rất hay đến tìm người?”

Vu Trường Bình vội vàng giải thích : “Chỉ là hiểu lầm thôi. Bởi vì con là thầy của Bác Ngạn, tình cờ gặp lại ở trường nên mới có cơ hội tiếp xúc. Chờ Bác Ngạn lên lớp, con sẽ không dạy Bác Ngạn nữa, nên sẽ không gặp lại Thiên Huyền.”

Đỗ Sĩ hừ lạnh nói : “Người tưởng ta tin một giáo viên ban đêm khuya khoắt lại ở trong phòng ngủ của phụ huynh? Người cho ta mù sao?”

Vu trường Bình nghe nói cũng không cách nào phản bác.

“Chúng ta đã từng nói , chỉ cần người rời khỏi Đỗ Thiên Huyền , ta sẽ không đem chuyện của người vạch trần. Tại sao Thiên Huyền vừa về Đài Loan chưa đến một năm, người lại ở cùng với nó? Người cố tình đứng không? Rõ ràng người là giáo viên trung học, việc gì lại chạy đi dạy học sinh tiểu học. Người chắc hẳn đã biết con nó học ở đó nên mới chạy đến đó phải không?”

Vu Trường Bình cúi đầu cam chịu. Hắn thi tuyển làm giáo viên tiểu học chính là muốn có cơ hội được gần Đỗ Thiên Huyền hơn. Huống hồ hai người đã rất lâu không gặp , hắn nghĩ ... nghĩ rằng Đỗ Thiên Huyền có thể đã sớm quên hắn, căn bản là không thể nhận ra hắn. Cho nên hắn mới muốn được ở gần Đỗ Thiên Huyền một chút. Chỉ là không ngờ, hắn tính nhiều như vậy lại không tính được một sai sót ngẫu nhiên, Đỗ

Bác Ngạn khéo sao lại là học sinh của lớp hần, mà ngay bữa họp phụ huynh học sinh, Đỗ Thiên Huyền dù là bên ngoài bất động thanh sắc, lại nhận ra hần ngay lập tức.

“Nếu người còn tiếp tục dây dưa với Thiên Huyền, ta sẽ đem tất cả chuyện quá khứ của người kể ra cho người khác biết. Ta sẽ nói với mọi người rằng người là con trai của tội phạm giết người.”

Toàn thân Vu Trường Bình co rụt lại, nhớ lại quá khứ đầy tự ti xấu hổ khiến hần không dám ngẩng đầu.

“Con cam đoan, về sau sẽ không gặp lại Đỗ Thiên Huyền nữa. Con thề ...” – Vu Trường Bình sốt ruột nói.

Một đôi bàn tay đột nhiên đập mạnh xuống bàn. Vu Trường Bình giật mình nhìn lên, chỉ thấy Đỗ Thiên Huyền không biết đã ngồi ở bàn phía trước hần từ khi nào, đang giận dữ trừng mắt nhìn.

“Tại sao em dám cam đoan với cha anh là sẽ không gặp anh nữa?”

Vu Trường Bình khiếp sợ lắc đầu, nói không ra lời, mà lúc này Đỗ Sĩ cũng kinh hoàng không kém.

Đỗ Sĩ biết rõ con trai hần ngang ngạnh đến mức nào, lúc học trung học, hần lấy cây đánh nó, nó cũng không hề kêu than một tiếng chỉ hừ nhẹ, khi đó cũng làm hần sợ hãi đưa con của mình. Đỗ Sĩ từng nghĩ, nếu cứ tiếp tục như vậy nói không chừng vì để trả thù hần, đứa con trai này có thể đi làm xã hội đen. Nhưng đột nhiên khi lên cấp ba, nó bỗng nhiên đổi tính. Đỗ Sĩ biết tại sao, nhưng có chết hần cũng không muốn cảm ơn Vu Trường Bình bởi Vu Trường Bình không xứng cho hần cảm ơn.

Đỗ Thiên Huyền đi tới, kéo ghế ngồi vào bàn của Vu Trường Bình. Ánh mắt chăm chú nhìn Vu Trường Bình sau đó chuyển sang nhìn Đỗ Sĩ.

“Có ai muốn giải thích lý do không?”

Đỗ Sĩ hơi chột dạ, rồi thẳng thắn nói

“Cha yêu cầu nó không được dây dưa với con nữa thì có gì không đúng? Nó không chỉ là đàn ông, mà cho dù có là phụ nữ, cũng hoàn toàn không môn đăng hộ đối, hoàn toàn không xứng với con.”

Đỗ Thiên Huyền lạnh lùng quay nhìn Vu Trường Bình: “Em có gì để giải thích với anh không?”

Vu Trường Bình bối rối, co rúm người lại, không nói nên lời.

“Cha thành thật nói cho con biết đi. Chuyện hơn mười năm trước cũng là cha kêu Trường chia tay với con có đúng không? Đợi ngày con du học trở về, cha lấy mấy tấm hình ghét giả tạo là Trường loạn giao với đàn ông để lừa con đúng không?”

Đỗ Sĩ không thừa nhận cũng không phủ nhận, nhưng thanh âm càng lúc càng cao.

“Nó không xứng với con. Con có biết nó ghê tởm đến mức nào không? Nếu cha nói ra, còn sợ con ngại dơ bẩn nữa. Thứ như nó, sớm kết thúc chừng nào tốt chừng nấy.”

Sắc mặt Vu Trường Bình trắng bệch, muốn xoay người rời khỏi, nhưng chân hần đã nhũn ra không đi được. Nước mắt đã dâng đầy hai hốc mắt. Hần sợ chuyện của mình bị Đỗ Thiên Huyền biết. Chuyện đó cả hần cũng không dám đối mặt.

“Con xin người, xin người đừng nói ra, Con sẽ vĩnh viễn không bao giờ gặp mặt Thiên Huyền nữa. Con hứa lần này là nói thật.”

Vu Trường Bình lui bước, muốn rời đi. Nhưng Đỗ Thiên Huyền nắm chặt tay hần, kéo hần ngồi xuống.

Đỗ Thiên Huyền quát lên: “Ngồi xuống!”

Đỗ Sĩ giận dữ nói: “Để cho nó đi. Con có biết nó là loại người gì không? Nó là con của tội phạm hãm hiếp. Mẹ nó do bị cha nó cưỡng bạo nên mới bắt dốt dĩ sinh nó ra, căn bản là không ai thêm nó. Những người quen nó đều nói nó mang trong người dòng máu dơ bẩn, đến mẹ nó còn không thêm nhận. Loại người như vậy cho dù là phụ nữ cũng không xứng với con.”

Đỗ Sĩ dùng lời nói khinh miệt. Khẩu khí cũng tràn đầy sự xem thường.

Toàn thân Vu Trùng Bình đông cứng, quá khư mà hần luôn một mực né tránh bất giác bị phơi bày. Hần không phải là không có người thân mà là những người đó không thềm nhận hần. Mẹ hần tái giá, không thềm nhận hần làm con. Hần giống như con chó bị những người họ hàng đá qua đá lại . Nếu không phải sợ để hần đối chết sẽ bị người đời nói vô nhân đạo thì họ cũng muốn làm như vậy.

Vu Trùng Bình che mặt. Cho tới bây giờ, tất cả những người biết chuyện này đều dùng ánh mắt hèn mọn xem thường nhìn hần. Hần đã cố gắng quên đi không để tâm. Nhưng nếu cả Đỗ Thiên Huyền cũng dùng ánh mắt khinh thường này nhìn hần , hần thực sự là không dám thừa nhận. Hần sợ nếu như vậy bản thân sẽ tuyệt vọng không còn muốn sống nữa. Từ trước đến nay , hần luôn cực lực muốn che giấu thân phận, rời xa nơi chôn rau cắt rốn, thậm chí còn cố gắng giữ thái độ thật hiền lành , để không một ai nhắc tới quá khứ của hần. Hần thề với lòng nhất định phải làm người tốt, tuyệt đối sẽ không giống cha mẹ hần. Hần đã thật sự làm được nhưng bóng tối quá khư vẫn mãi đeo đuổi hần.

Đỗ Thiên Huyền lấy đôi tay đang che mặt của Vu Trùng Bình ra, thanh âm nói ra biểu hiện cảm xúc không dám tin cùng lửa giận. Nhưng cơn giận của Đỗ Thiên Huyền so với Vu Trùng Bình tưởng tượng là hoàn toàn tương phản

“Em vì cái chuyện nhảm nhí này mà xa anh hơn mười năm?” – Đỗ Thiên Huyền quả thật hết sức tức giận.

“Tôi ...” – Vu Trùng Bình ngẩn ngơ trong chốc lát.

Đỗ Sĩ nhìn mà tâm trạng càng khó chịu , nói

“Con không hiểu sao , Thiên Huyền ? Gia thế của nó với con là hoàn toàn không xứng. Hơn nữa nó còn là đàn ông, cha nó là tội phạm giết người lại còn cưỡng bạo mẹ nó mới sinh ra nó. Nó vốn là đứa con bị nguyên rửa ...”

“Cha đừng nói nữa” – Đỗ Thiên Huyền lạnh lùng nói – “Phải môn đăng hộ đối? Cha và mẹ chẳng phải cũng là môn đăng hộ đối? Vậy mẹ có hạnh phúc hay không? Sự nghiệp của cha thành công, chung quanh đường bao nhiêu bồ nhí? Mẹ ở bệnh viện sắp chết, cha có đến thăm mẹ không? Một lần lại một lần, không biết bao nhiêu bồ của cha đến nhà phá rối. Cha thấy mẹ và cha môn đăng hộ đối kết hôn thì mẹ thật sự có đã hạnh phúc sao?”

Đỗ Thiên Huyền cứ mỗi câu “môn đăng hộ đối” là lại có giọng điệu châm chọc, làm cho Đỗ Sĩ không cách nào cãi lại được . Đỗ Sĩ cũng không thể phủ nhận bản thân hoang đường đến mức nào. Vợ chết , hần lại không hề có cảm giác gì. Mãi cho đến khi không thể giáo dục nổi đứa con phản nghịch này thì hần mới hiểu con mình hận hần biết bao nhiêu.

“Cha là cha của con. Còn nó là cái thá gì chứ. Sao con dám đánh đồng ta với nó.” – Đây là lời phản bác duy nhất mà Đỗ Sĩ có thể nói.

Đỗ Thiên Huyền nắm chặt tay, những năm gần đây, tuy nói tình cảm cha con cũng không hòa hợp , nhưng là cũng không đến mức ác liệt như hồi học trung học đó là bởi vì hần cố gắng duy trì một chút khách khí còn sót lại.

“Con sẽ không bao giờ trở thành người giống cha đâu. Con một mực nói với bản thân sẽ không bao giờ trở thành một người cha ở trước mặt con mình mỗi ngày đều cùng phụ nữ càn quấy uống rượu cả đêm.”

“Câm mồm!” – Chuyện cũ của mình bị nhắc đến làm Đỗ Sĩ tức giận đến thần tình đỏ bừng.

“Con yêu Vu Trùng Bình, môn đăng hộ đối cái gì. Con không cần. Không ngờ cha lại dám lấy ba cái thứ đó đe dọa cậu ấy không được gặp con.”

Mặt Đỗ Thiên Huyền đen lại , hướng ĐỖ Sĩ nói tiếp : “Cha nghĩ rằng nếu cha nói hết những chuyện quá khư của cậu ấy sẽ làm con chán ghét không yêu cậu ấy nữa sao?” – Đỗ Thiên Huyền hạ giọng nói tiếp – “Đúng là con thay đổi, nhưng chỉ là càng thêm tôn trọng cậu ấy, càng thêm thương cậu ấy. Trong hoàn cảnh xấu xa nhơ nhuốc đó vậy mà cậu ấy vẫn thiện lương. Những việc làm ghê tởm đó, tội danh đó cậu ấy không có làm, chỉ là người khác tự ý gán lên người cậu ấy. Không giống như cha, bao nhiêu tội lỗi của bản thân đều cho rằng không phải lỗi của mình, đổ hết lên đầu người khác.”

Đỗ Sĩ tức giận phát hỏa , hét lớn : “Mày điên rồi. Cái thứ đàn ông không ra gì này mà mày vẫn còn muốn nói chuyện yêu đương với nó? Còn nói cái gì tôn trọng không tôn trọng , quả thật là vô sĩ. Mày nghĩ hai thằng đàn ông ở cùng nhau thật sự sẽ được hạnh phúc sao?”

“Nếu không có cậu ấy, con bây giờ đã phạm pháp sợ rằng còn bị truy nã nữa. Cha biết rõ đứa con này là do Vu Trường Bình cứu về, cậu ấy làm cho con của cha sống lại, trở thành nhân trung chi long (*), cho cha nở mày nở mặt trong xã hội được mọi người khen ngợi.”

“Mày ...” – Đỗ Sĩ hiểu lời của Đỗ Thiên Huyền là sự thật nhưng có chết hắn cũng không bao giờ thừa nhận công lao của Vu Trường Bình.

Đỗ Thiên Huyền nghiêm trang nói : “Hai người bên nhau chỉ cần tôn trọng lẫn nhau, yêu thương nhau , bất luận là nam hay nữ cũng sẽ hạnh phúc.”

Đỗ Sĩ tức giận đến sắp phát điên : “Mày ... mày điên rồi.”

Đỗ Sĩ giơ tay lên, tát vào mặt Đỗ Thiên Huyền một cái thật mạnh. Một cái tát dùng toàn bộ sức lực. Vu Trường Bình ở bên cạnh kêu lên, Đỗ Sĩ trong phút chốc nhận ra mình vừa làm gì cũng giật mình.

Đỗ Sĩ mất đi khả năng khống chế, đánh đứa con trai của mình thật mạnh. Nhớ từ lúc con trai hắn tốt nghiệp trung học đến giờ hắn cũng chưa từng đánh con. Một là bởi vì sau khi tốt nghiệp trung học , Đỗ Thiên Huyền đã cao ráo tráng kiện hơn so với hắn, hắn sợ nếu làm quá, Đỗ Thiên Huyền mà quay sang phản kháng, chỉ cần một cú đấm cũng làm hắn bị thương. Hai là sau đó quan hệ cả hai dần trở nên tốt, tuy là vẫn duy trì thái độ lạnh nhạt cùng khách khí nhưng cũng không còn ác liệt như xưa. Hơn nữa Đỗ Sĩ cũng cảm thấy hổ thẹn với đứa con của mình. Hắn vĩnh viễn cũng không thể quên hình ảnh khi vợ hắn chết, Đỗ Thiên Huyền quỳ bên cạnh linh cữu của mẹ nó, quay nhìn hắn với ánh mắt mang đầy căm hận.

“Anh có sao không?” – Vu Trường Bình lo lắng hỏi Đỗ Thiên Huyền. Cái tát vừa mạnh , lại dùng nhiều lực, khiến Vu Trường Bình đau lòng phát khóc, vội vàng lấy khăn tay chạm nhẹ lên má Đỗ Thiên Huyền.

Đỗ Thiên Huyền ngẩng đầu lên, mặt không chút thay đổi nói : “Gia đình anh là như vậy đó. Cha anh là vậy đó. Bản thân làm sai không nói được liền dùng vũ lực. Cha. Cha có biết là con thống hận cái gia đình này đến cỡ nào không? Cha có biết mẹ đã đau khổ đến cỡ nào không. Có biết ta thống khổ như thế nào, hận như thế nào không. Hận đến mức tự nguyện rửa tội tại sao lại được sinh ra trong cõi đời này?”

Đỗ Thiên Huyền càng nói, sắc mặt càng trắng, những lời này hắn đặt trong lòng đã lâu nhưng chưa bao giờ dám nói. Đó là bởi vì hắn không muốn làm tình cảm cha con càng thêm ác liệt. Nhưng nay là do cha hắn bức , nên hắn đem hết những gì chất chứa tận đáy lòng ra nói.

“Nếu như hồi trung học , con không gặp được Vu trường Bình , con đã sớm đi làm chuyện xấu. Mục đích chính là làm cha không còn mặt mũi. Nhưng là Trường tích cực khuyên can, nói lý lẽ cho con. Người như cha không đáng để con phí hoài cuộc sống tươi đẹp của mình chỉ để trả thù cha.”

Đỗ Thiên Huyền nói xong liền kéo tay Vu Trường Bình rời đi. Ngồi trong xe, tay bấu chặt đến phát đau, không nói được một lời.

Hết chương 9

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

“Mặt anh có đau lắm không?” – Ngồi trong phòng không nói tiếng nào. Vu Trường Bình nhìn vết tát trên mặt Đỗ Thiên Huyền mà khóc. Hắn cầm lấy khăn tay nhẹ chạm vết thương trên mặt Đỗ Thiên Huyền . Một cái tát dùng toàn lực không chỉ làm người ta bị đau mà nó còn làm tim Đỗ Thiên Huyền đau đớn hơn. Vu Trường Bình nhìn hắn mà thương tâm không ngớt.

“Em làm anh thật thật thương tâm.” – Đỗ Thiên Huyền bỗng nhiên hướng Vu Trường Bình nói.

Thân thể gầy yếu của Vu Trùng Bình bỗng co lại, nhích ra xa khỏi người ĐỖ Thiên Huyền , sợ rằng bản thân sẽ làm ô nhiễm ĐỖ Thiên Huyền.

Thấy phản ứng của Vu Trùng Bình làm ĐỖ Thiên Huyền tức giận gầm nhẹ.

“Em có biết tại sao anh thương tâm không ? Anh thương tâm chính là vì em qua ngu ngốc, vì cái lý do này mà rời xa anh. Em nghĩ anh sẽ vì lý do đó mà không yêu em nữa sao?”

Nước mắt dâng lên, Vu Trùng Bình nghẹn ngào nói : “Em không xứng với anh. Chỉ là trước đây còn qua trẻ chưa suy nghĩ thấu đáo, nên không có cách nào khống chế chính mình cách xa anh ra. Không phải lỗi của cha anh, chỉ là khi cha anh đến gặp em , em mới tỉnh ngộ. Anh đã đối xử tốt với em như vậy, cho em một giấc mộng tuyệt vời , nên em không thể nào lại hại anh.”

Thấy Vu Trùng Bình vẫn giữ thái độ nói chuyện xem thường bản thân như vậy, ĐỖ Thiên Huyền tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Em hại anh cái gì? Em hại anh được tiến bộ trong học tập? Hại anh từ một thiếu niên bất lương trở thành một công dân ưu tú? Hại anh trở thành một thanh niên có chí? Bây giờ lại trở thành tình anh trong xã hội?”

“Em ...”

ĐỖ Thiên Huyền rống lớn : “Lại đây. Ai cho phép em cách xa anh như vậy. Lại ngồi gần anh. Vươn hai tay lên, ôm cổ anh. Tốt nhất là đem cả người em dán lại trên người anh. Mặt anh rất đau. Nếu em không muốn lòng anh cũng đau như vậy thì làm theo lời anh. Nhanh lên.”

Vu Trùng Bình rút cuộc cũng không khác chế được bản thân ôm thật chặt ĐỖ Thiên Huyền .

“Anh ... anh thật sự không để ý chuyện đó sao? Thật sự sẽ không ghét bỏ em sao?”

“Lại nói chuyện không đâu. Muốn anh đánh một trận rồi mới chịu tỉnh ra hả?” – ĐỖ Thiên Huyền nhăn mặt nhăn mày , sờ sờ vết thương trên mặt , nói – “Bất quá anh không thích bạo lực trong gia đình. Thôi được. Lần sau mà em còn nói mấy việc không đâu này nữa thì anh sẽ xử phạt em cách khác vậy.”

ĐỖ Thiên Huyền kéo mạnh Vu Trùng Bình , môi cường lực hút lấy đầu lưỡi Vu Trùng Bình. Hai hàng nước mắt chảy dài trên gò má Vu Trùng Bình. ĐỖ Thiên Huyền liền liếm đi nước mắt của hắn.

“Anh yêu em. Trùng . Em thiện lương tươi đẹp không ai so sánh được. Nếu anh không gặp em, anh sẽ không được như ngày hôm nay có thể bây giờ đang bị giam trong ngục hoặc chuẩn bị lên ghế điện rồi.”

Vu Trùng Bình nức nở, nước mắt không ngừng trào ra : “Người như em thật sự có thể được hạnh phúc không? Có thể được không?” – Thanh âm Vu Trùng Bình càng vô lực thể hiện nỗi sợ hãi – “Thật sự có thể không?”

“Em đã có anh rồi. Trùng. Anh yêu em. Tất cả mọi thứ của anh đều thuộc về em.”

Vu Trùng Bình bắt an vươn tay, ôm chặt cổ ĐỖ Thiên Huyền , nước mắt thấm vào ngực áo ĐỖ Thiên Huyền , ngay giờ phút này, trong người hắn tràn ngập bất an và tự ti. Nhưng ĐỖ Thiên Huyền ôm hắn thật chặt làm hắn cảm thấy ấm áp, cái ôm giống như muốn chiếm giữ không bao giờ cho hắn rời xa.

“Anh yêu em . Trùng. Anh yêu em.”

Bên tai truyền đến thanh âm trầm thấp ngọt ngào đầy nam tính của ĐỖ Thiên Huyền. Âm thanh đó quá tuyệt vời, nếu giờ phút này chỉ là mộng thì Vu Trùng Bình vĩnh viễn cũng không muốn tỉnh lại.

“Da, da, da”

Từ nhà mẹ trở về, vừa nghe thấy tin Vu Trùng Bình dọn đến nhà hắn sống, ĐỖ Bác Ngạn giống như con chó con mừng rỡ như điên, nhảy múa quanh nhà, trong miệng còn không ngừng phát ra âm thanh hoan hô. Mãi đến năm phút sau , hắn mới chạy đến ngồi trên đùi Vu Trùng Bình.

“Thầy Vu. Thầy sẽ ở nhà em phải không? Là thật đúng không?”

Đỗ Thiên Huyền thay Vu Trùng Bình trả lời : “Là thật. Nhưng mà con không được nói với ai trong trường, nếu không thầy sẽ không thể ở đây được nữa.”

Đỗ Thiên Huyền cường ngạnh yêu cầu Vu Trùng Bình dọn đến sống chung. Từ lần trước thấy Vu Trùng Bình bệnh nặng không có ai chăm sóc, hẳn không muốn Vu Trùng Bình lại ở một mình bên ngoài nữa. Nhưng là, vì tốt cho Vu Trùng Bình cũng vì không muốn Vu Trùng Bình ở trường bị mọi người bàn tán nên mới yêu cầu Đỗ Bác Ngạn không được phép nói ra để tránh bị đồn đãi lung tung.

“Dạ! Con tuyệt đối không nói. Ngay cả với tiểu Văn cũng không.”

Ngay cả với tiểu Văn cũng không nói chính là lời hứa có giá trị nhất của Đỗ Bác Ngạn.

“Thầy ơi, tối nay em ngủ với thầy được không?”

Nhìn Vu Trùng Bình, Đỗ Bác Ngạn đưa ra yêu cầu khát khao nhất của hắn lúc này, đầu còn không ngừng cọ cọ trên ngực của Vu Trùng Bình.

Nhưng Đỗ Thiên Huyền nhanh miệng phản đối : “Không được. Thầy Vu hôm nay mới vừa dọn đến. Đồ đạc còn chưa sắp xếp xong, hơn nữa lại rất mệt, con làm phiền thầy làm sao thầy ngủ ngon được.”

“Thầy sẽ ở phòng cho khách hả cha?”

“Thầy ở chung phòng với cha.”

Đỗ Bác Ngạn thấy cha và thầy ở chung thì hơi kì quái, nhưng là kì quái ở chỗ nào thì không biết. Hắn quay đầu nhìn cha lúc nào cũng theo sát thầy thì thật là lạ. Cha lúc nào cũng ngồi thật gần thầy, buổi tối ngồi chơi cũng vậy. Nhưng là thầy hình như có điểm không được tự nhiên, mặt lại hơi đỏ hồng, giống như màu đỏ của cây táo, thoạt nhìn khiến người ta muốn hảo hảo cắn một miếng, rồi ăn sạch. Đỗ Bác Ngạn nhìn thấy , bỗng nhiên cảm giác ngay cả xinh đẹp như tiểu Văn cũng không sánh được bộ dạng thầy lúc này.

Đỗ Thiên Huyền chỉ lên lầu, kêu con mình lên giường ngủ sớm.

“Đi đánh răng, rửa mặt rồi đi ngủ. Cha cần nói chuyện với thầy một chút mới ngủ.”

“Dạ,” – Tâm không cam, lòng không muốn, nhưng là Đỗ Bác Ngạn cũng không dám làm trái lời cha nên đành phải chúc Vu Trùng Bình ngủ ngon rồi lên phòng.

Thấy Đỗ Bác Ngạn lên phòng , Vu Trùng Bình mới nói ra nỗi bất an trong lòng. : “Chuyện này rất không hợp lý. Em thấy hay là không nên ở cùng phòng. Em cứ ở phòng dành cho khách là được”

Đỗ Thiên Huyền cự tuyệt : “Có thể lừa được nhất thời, không lừa được mãi mãi. Huống hồ Bác Ngạn cũng không phải ngu ngốc, đợi nó lớn một chút sẽ hiểu quan hệ của chúng mình. Anh cũng không muốn giấu nó.”

Đưa tay khoát lên vai Vu Trùng Bình, Đỗ Thiên Huyền khẽ hôn hắn : “Anh cũng không muốn em chịu ủy khuất. Em vốn là người anh yêu thương nhất, anh sẽ từ từ giải thích quan hệ của hai ta. Sau này nó có tới hai người cha, không phải là sẽ sung sướng sao?”

Nghe tình cảm chân thành của Đỗ Thiên Huyền làm Vu Trùng Bình cảm động nhin không được , hai hốc mắt đỏ lên, tựa đầu vào bả vai của Đỗ Thiên Huyền. Vì tự ti trong lòng, Vu Trùng Bình cũng chưa bao giờ nói ra cảm xúc bản thân. Đỗ Thiên Huyền hiểu điều đó nên chưa bao giờ thúc ép hắn.

“Chúng ta đi ngủ đi. Hôm nay là ngày đầu tiên em dọn đến, chắc hẳn đã mệt lắm rồi.”

“Em không mệt ...” – Vừa đóng cửa phòng lại, Vu Trùng Bình gục đầu vào ngực Đỗ Thiên Huyền . Thân thể khát vọng muốn được tiếp xúc như thiêu cháy hắn. Hắn cởi áo, để lộ nửa người trên trần trụi

Đỗ Thiên Huyền nhìn Vu trùng Bình không chớp mắt, chờ Vu Trùng Bình cởi xong áo, hắn mới đến gần âu yếm người bên cạnh.

Đỗ Thiên Huyền kéo Vu Trùng Bình, hôn lên đôi môi nóng bỏng của hắn. Vu Trùng Bình cảm thấy đôi môi bị ma sát ngứa ngứa, khát cầu Đỗ Thiên Huyền hút lấy.

Đỗ Thiên Huyền đặt Vu Trùng Bình lên giường, dùng ngón tay vuốt ve đôi môi đỏ mọng của Vu Trùng Bình . Vu Trùng Bình cảm thấy hô hấp khó khăn, nhìn không được khe cắn ngón tay Đỗ Thiên Huyền.

“Em thật sự không cảm thấy mệt chứ? Anh không muốn em cố gắng phối hợp với anh.” – Đỗ Thiên Huyền nói nhỏ. Hắn không thể phủ nhận được khi Vu Trường Bình đồng ý dọn đến sống làm hắn mừng như điên, cả ngày hôm nay, ánh mắt không thể ly khai Vu Trường Bình.

Nghĩ đến cảnh có thể cùng Vu Trường Bình chính đại quang minh sống chung một nhà là Đỗ Thiên Huyền cảm thấy vui sướng không chịu nổi. Sáng đến giờ luôn muốn thừa dịp Vu Trường Bình đang thu dọn đồ đạc để gặp hắn. Nếu không phải lo tâm trạng Vu Trường Bình gần đây không được tốt, Đỗ Thiên Huyền đã không ngần ngại làm vậy. Mấy ngày nay họ cũng không có làm tình, Đỗ Thiên Huyền biết vì suy nghĩ chuyện đến sống chung với hắn mà nội tâm Vu Trường Bình đã đấu tranh dữ dội, nhưng thật sự Vu Trường Bình cũng chưa thể thoát được mặc cảm tự ti về thân thể, hơn nữa Vu Trường Bình cũng luôn lo lắng sợ rằng một ngày nào đó Đỗ Thiên Huyền sẽ vì lý do đó mà khinh bỉ hắn, rời xa hắn. Đỗ Thiên Huyền biết loại tâm tình này không thể một sớm một chiều mà xóa bỏ được. Do đó hắn không muốn Vu Trường Bình ở bên cạnh hắn chỉ vì quan hệ thể xác, bởi vậy mới cố gắng đợi tâm tình Vu Trường Bình ổn định rồi tính tới chuyện làm tình. Hắn muốn Vu Trường Bình hiểu, cho dù là không quan hệ thể xác, thì tình yêu của hắn đối với Vu Trường Bình cũng không thay đổi. Hắn sẽ không bao giờ khinh bỉ hay rời xa Vu Trường Bình. Đỗ Thiên Huyền từng bước từng bước làm những việc mà tình nhân hay làm như đi dạo, xem phim, ngẫu nhiên hôn một cái lên môi, để khúc mắc trong lòng Vu Trường Bình dần giải trừ.

“Em ... Em muốn ...” – Tay Vu Trường Bình run rẩy cởi bỏ áo Đỗ Thiên Huyền. Mấy ngày nay họ không hề làm tình qua. Hắn biết đó là do Đỗ Thiên Huyền chờ đợi hắn, không muốn hắn lo lắng sợ hãi, đợi hắn dần mở lòng. Đến bây giờ hắn vẫn chưa dám nói yêu Đỗ Thiên Huyền, nhưng với lòng bao dung của Đỗ Thiên Huyền dành cho hắn, hắn vừa cảm thấy đau lòng vừa cảm thấy vui sướng. Đau chính là bởi hắn thấy hắn không xứng với Đỗ Thiên Huyền, còn vui sướng chính là bởi hắn hiểu Đỗ Thiên Huyền không ghét bỏ hắn, kiên nhẫn chờ đợi hắn mở lòng.

“Trường. Anh yêu em. Cả đời này anh nguyện ở cạnh em nói với em lời này, cho dù là lão già tám chục tuổi, có cả cháu chắt, anh vẫn sẽ nói như vậy.”

Đỗ Thiên Huyền quá mức ôn nhu làm Vu Trường Bình ôm lấy hắn, cảm động khóc.

“Anh biết là em không xứng với anh mà, đừng đối xử tốt với em như vậy ...”

Đỗ Thiên Huyền hôn lên mắt hắn: “Không được nói không xứng. Lần sau mà còn nói không xứng, anh sẽ hôn em đến khi em không thở được nữa mới thôi.”

“Thiên Huyền ...”

Vu Trường Bình cảm động, không nói nên lời. Hắn thầm nghĩ muốn được mãi bên cạnh Đỗ Thiên Huyền. Hắn biết mấy ngày nay Đỗ Thiên Huyền đã nhẫn nhịn nhiều lắm, mặc dù không hề tiếp xúc thân mật nhưng mà lúc nào Đỗ Thiên Huyền cũng dùng ánh mắt như lửa đốt để nhìn hắn. Hắn không có cách nào đáp lại chân tình của Đỗ Thiên Huyền nên cách tốt nhất hắn có thể làm là dùng thân thể báo đáp.

“Để em giúp anh ...”

Hạ thân Đỗ Thiên Huyền đã sớm ma sát đùi Vu Trường Bình, Vu Trường Bình từ từ cởi bỏ thắt lưng của Đỗ Thiên Huyền.

Đỗ Thiên Huyền ngăn Vu Trường Bình lại: “Em không cần vì cảm kích mà lại làm vậy.” – Đỗ Thiên Huyền nói xong, lập tức lấy tay cởi bỏ thắt lưng của Vu Trường Bình rồi kéo quần hắn xuống. Vu Trường Bình giật mình, Đỗ Thiên Huyền nâng lên khối dục vọng của Vu Trường Bình ma sát. Vu Trường Bình kinh hô, vịn vào thân mình: “Đừng làm vậy, anh không cần phải làm vậy.”

Đỗ Thiên Huyền hung hăng trừng mắt liếc Vu Trường Bình một cái: “Vì sao em có thể làm giúp anh còn anh không thể làm? Em là muốn cướp đoạt lạc thú của anh phải không?”

“không ... Không phải vậy Chỉ là ... nó dơ lắm ...”

Đỗ Thiên Huyền liếm một cái, làm cho cơ thể Vu Trường Bình giống như có một dòng điện lưu chạy xuyên qua.

Đỗ Thiên Huyền hừ lạnh : “Em có thể làm giúp anh thì anh đương nhiên cũng có thể giúp em. Em còn ý kiến gì nữa. Tình cảm giữa hai ta mà em còn ngại nữa sao?”

Nói xong, thanh âm Đỗ Thiên Huyền tăng cao, hiển nhiên đây mới là vấn đề chính hấn muốn nói .

“Chúng ta là bình đẳng, em ngang hàng với anh. Anh không muốn em xem nhẹ bản thân . Anh không thích em tự chịu đựng một mình giống như lần trước mình bị thương cũng không dám nói.”

Đỗ Thiên Huyền là nhắc đến chuyện hôm trước Vu Trùng Bình bị thương. Mặt Vu Trùng Bình đỏ lên, mà lúc này Đỗ Thiên Huyền không hề niệm tình đem phần tượng trưng nam tính xâm nhập vào hậu nguyệt của Vu Trùng Bình làm toàn toan thân hấn run rẩy. Vu Trùng Bình nắm chặt chần , thở hổn hển cố gắng khắc chế bản thân, không muốn làm Đỗ Thiên Huyền bị mất hứng.

Đỗ Thiên Huyền liếm nhẹ lỗ tai Vu Trùng Bình làm hấn cảm thấy dục tiên dục tử đầy khoái cảm, gần như phát điên lên. Đỗ Thiên Huyền không chỉ liếm mà ngón tay còn chơi đùa với nguyệt khấu của Vu Trùng Bình. Nếu không phải vì ngại quá nhiều Đỗ Bác Ngạn ở phòng bên cạnh, Vu Trùng Bình đã sớm kêu to lên. Cho dù không kêu to nhưng Vu Trùng Bình cũng không thể ngăn tiếng thở gấp gáp của bản thân, Hấn nhin không được, khoái cảm trào lên đến đỉnh điểm.

Đỗ Thiên Huyền cười , nụ cười làm hấn mê loạn không thôi.

“Âm thanh Trùng lúc đến đỉnh điểm rất hay. Có điều em không cần phải nhẫn nại bởi vì đây vốn là phòng cách âm.”

Lời vừa nói ra, Đỗ Thiên Huyền liền cúi xuống cắn lên bộ vị yếu ớt của Vu Trùng Bình làm hạ thân hấn khẽ run, không kiềm chế được kêu lên.

“Thiên Huyền ... ngừng lại ... đừng ... anh ... ngừng” – Âm thanh của Vu Trùng Bình càng về sau càng yếu

Đỗ Thiên Huyền nở nụ cười đầy sủng nịch “Bù lại lúc trước anh đối xử tệ với em , nên giờ anh hứa sẽ tận tình giúp em phát tiết thật nhiều.”

Đỗ Thiên Huyền lại cúi đầu hút lấy Vu Trùng Bình. Thần trí Vu Trùng Bình không còn tỉnh táo, hấn chỉ có thể nắm lấy chần, trong lúc đạt cao trào mà hét lớn để phóng thích dục vọng.

Chờ Vu Trùng Bình hoàn hồn, sương mờ trên mắt hấn tan dần, Đỗ Thiên Huyền đã cởi sạch quần áo sát nhập vào cơ thể Vu Trùng Bình, yêu thương dây dưa làm toàn thân Vu Trùng Bình sung sướng đến vô lực.

“Anh muốn nhìn biểu tình thoải mái của em.”

Mặt Vu Trùng Bình đỏ ửng lên. Đã lâu lắm hấn không có làm. Bị Đỗ Thiên Huyền dây dưa một hồi liền đạt tới cao trào làm hấn mệt đến muốn hôn mê, thật sự là đáng xấu hổ. Vu Trùng Bình bò lên , nói : “Đến lượt em ...”

Đỗ Thiên Huyền ấn hấn xuống, ôm vào lòng ngực yêu thương nói : “Lần này chúng ta sẽ đến cùng nhau chứ?”

Vu Trùng Bình không nói gì chỉ gật đầu, hưởng thụ nụ hôn đầy yêu thương của Đỗ Thiên Huyền. Nghe thanh âm trầm thấp của ĐỒ Thiên Huyền rót vào lỗ tai Vu Trùng Bình những lời yêu thương, hai mắt Vu Trùng Bình chỉ nhắm lệ không nói nên lời.

Đỗ Thiên Huyền không cưỡng bức Vu Trùng Bình nói ba chữ “Em yêu anh”, có lẽ hấn hiểu tuy Vu Trùng Bình không nói ra lời đó nhưng là từ nội tâm hấn biết Vu Trùng Bình yêu thương hấn vô cùng. Nếu không phải yêu hấn, Vu Trùng Bình sẽ không chịu đựng lòng hận thù của hấn suốt mười năm. Nếu không phải chân tình, Vu Trùng Bình cũng sẽ không sợ hãi lo lắng hấn biết được quá khứ của mình, thậm chí nguyện để bản thân thành đối tượng cho hấn phát tiết cũng không oán hận. Vu Trùng Bình đã dùng cả đời để chờ đợi, để bảo vệ hấn, cho dù không nói ba chữ kia thì có là gì? Kỳ thật hai người đã tâm ý tương thông, cần gì phải bức Vu Trùng Bình nói ra ba từ đó? Ngôn ngữ chỉ là mặt ngoài, tâm ý mới là quan trọng. Huống hồ từ giờ cả hai đã được bên nhau , hấn nguyện sẽ dùng thời gian cả đời để chứng minh cho Vu Trùng Bình thấy tình yêu của hấn, để Vu Trùng Bình từ từ giải tỏa bóng đêm trong lòng.

“Anh yêu em . Trùng . Anh phi thường yêu em.”

Vu Trùng Bình gắt gao ôm Đỗ Thiên Huyền vào lòng , tuy không đáp lại, nhưng nước mắt vui sướng trào dâng cũng đủ chứng minh cảm xúc của hắn.

Đỗ Sĩ đứng bất động trước cửa nhà con trai hắn

Từ lúc đánh con mình một cái tát , hắn liền lập tức quay về Mi. Trong suốt nửa tháng đặng đo suy nghĩ về quá khứ thương đau của bản thân, rốt cuộc cũng đối mặt được khuyết điểm mà lâu nay luôn trốn tránh.

Nhớ đến từng lời mà con trai hắn đã nói ở nhà hàng làm lòng hắn bất an. Nghĩ đến những gì mình đã làm, hắn tự thấy mình thật sự là một người thất bại, làm chồng không được đến làm cha cũng không xong. Ngay đến thành công của con mình trong hiện tại , hắn cũng không có mặt mũi nào mà tự hào mình là cha của nó. Lúc con trai vất vả gây dựng sự nghiệp , cho dù mệt mỏi chán nản đến mức nào nó cũng hoàn thành tốt trách nhiệm của một người cha. Cho dù là ly hôn với vợ, nó cũng không hề bỏ đi quyền làm cha. Nó đích thực là một người cha tốt, cho dù bên ngoài có vất vả thế nào thì về đến nhà cũng là quan tâm chăm sóc con mình hết mực.

Trái lại, Đỗ Sĩ hắn làm cha đúng là thật thất bại. Do đó mới bị con trai mình khi đã trưởng thành nói ra tâm tư trong lòng về hắn, mà tâm sự đó không biết nó đã giấu trong lòng bao nhiêu lâu? Một cái tát vì hắn quá thẹn không dám đối mặt với sự thật mà thành. Có lẽ hắn nên cảm tạ Vu Trùng Bình, nếu không có Vu Trùng Bình hắn sợ rằng đứa con này sẽ càng hận hắn. Chỉ vì muốn Vu Trùng Bình rời xa con mình, hắn cư nhiên dám lấy quá khứ đau lòng về thân thể của Vu Trùng Bình ra uy hiếp sẽ bố cáo thiên hạ. Nghĩ đến mới thấy mình ti tiện đến mức nào, còn làm hắn chột dạ.

Lần thứ hai trở về Đài Loan là bởi vì dù sao hắn cũng chỉ có duy nhất một đứa con là Đỗ Thiên Huyền , hắn mong muốn có thể bù đắp lỗi lầm của mình, mong rằng sẽ cố gắng bồi dưỡng tình cảm cha con. Có lẽ bây giờ đã là quá muộn , nhưng hắn không muốn cả đời này sẽ hối hận thà là làm còn hơn chần chờ không dứt.

Đỗ Sĩ về nhà lần này quan trọng nhất là muốn nói về chuyện Vu Trùng Bình, hắn đồng ý để Vu Trùng Bình và Đỗ Thiên Huyền chung sống. Chỉ cần có thể nói lại tình cảm với con mình, hắn nguyện ý chấp nhận Vu Trùng Bình. Tuy là lúc đầu hắn không thể thích ứng nổi chuyện con mình lại sống cùng một người đàn ông khác, nhưng chỉ cần là người Đỗ Thiên Huyền yêu thương, chỉ cần Đỗ Thiên Huyền cho rằng ở cùng Vu Trùng Bình là hạnh phúc , hắn sẽ cố gắng thích ứng.

Hết chương 10

~~ Toàn thư hoàn

~~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-nam-nhan>